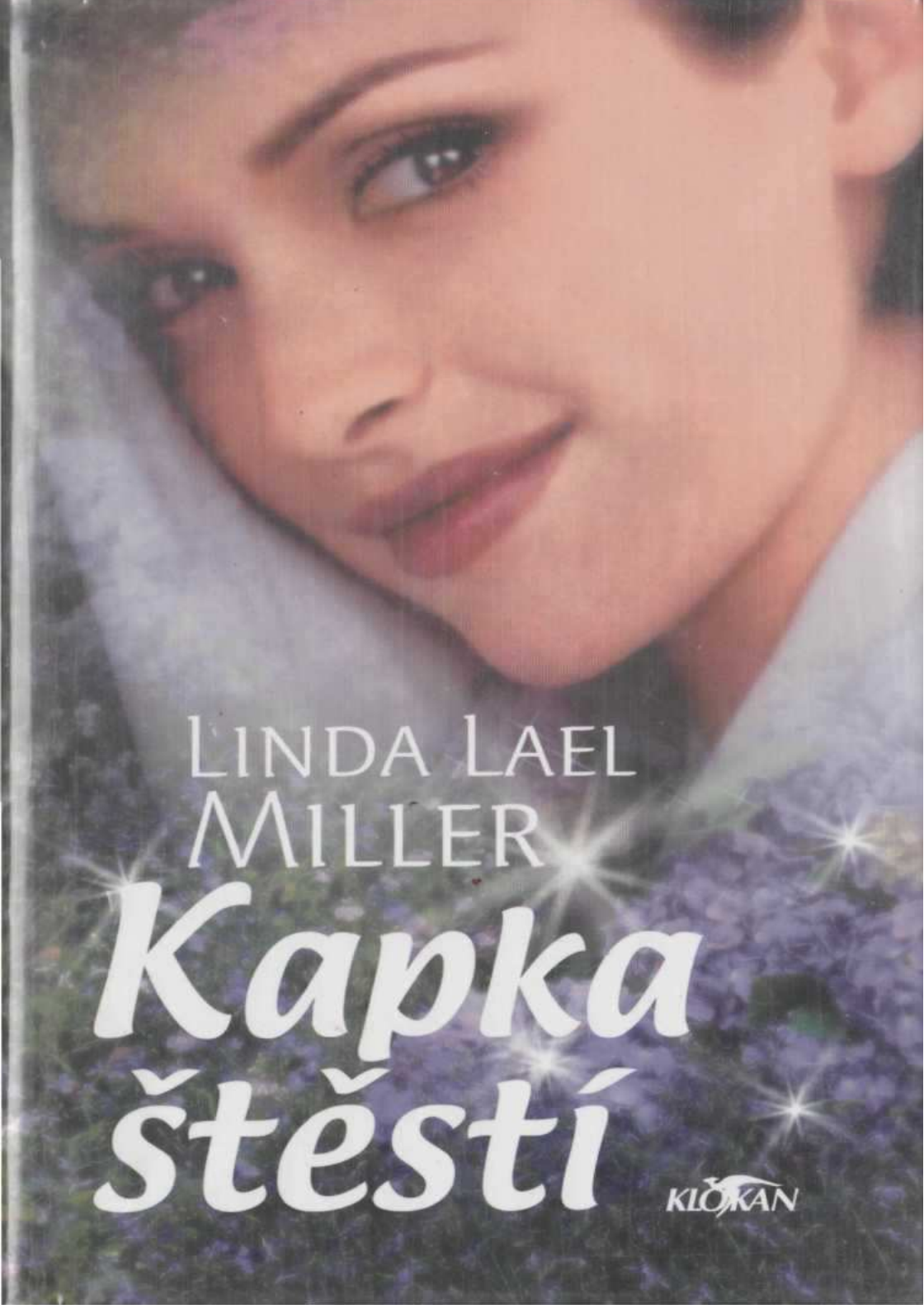

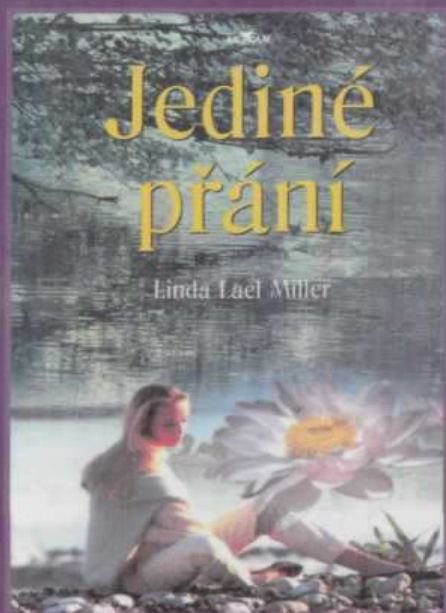

LINDA LAEL
MILLER

*Kapka
šťěstí*

KLOKAN

LINDA LAEL
MILLER
V NAKLADATELSTVÍ
ALPRESS

ISBN 80-7362-055-3

9 788073 620554

www.alpress.cz

LINDA LAEL MILLER *Kapka šťěstí*

Hallie O'Rourkeová, hlavní hrdinka příběhu, přehrá se svými dvěma deerkami před bývalým manželem, nebezpečným zločincem. Když vypukne sněhová bouře, schová se matka s dětmi v kavárně pojmenované Poslední šance. Bude pro ni osobně název kavárny skutečně symbolický? Potká se zde totiž se sympatickým rančem Chancem Qualtroughem. Přitahuje ji to k němu, také on o ni projeví zájem. Jak budou pokračovat osudy obou? Dokáže Hallie překonat strach z mužů, který ji svazuje a jehož kořeny tkví v jejím nepodařeném manželství?

LINDA LAEL MILLER

Oblíbená americká autorka napsala už víc než třicet četivých románů, které byly vydány v celkovém počtu přesahujícím dvanáct milionů výtisků. Před nedávnem získala ocenění listu *New York Times* za román *Jediné přání* a za povídky o životě a lásce ve fiktivních městech Springwater ve státě Montana a Primrose Creek v Nevadě.

Úspěch zaznamenal i román *Když promluví srdce*, který je připomínkou doby, kdy rozhodní muži se statečnými ženami po boku připravovali budoucnost obyvatel na Západě Spojených států. Spisovatelka žije ve Scottsdale v Arizoně.

LINDA LAEL
MILLER

*Kapka
šťěstí*

KLOKAN

Copyright © 2002 by Linda Lael Miller
Translation © Lenka Faltejsková
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu The Last Chance Cafe
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Alena Zatloukalová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2005
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-055-3

Mým milovaným strýčkům:

*Harry Bleeckerovi
Hughovi Bleeckerovi
Ralphu Bleeckerovi
Georgeovi Bleeckerovi
Jessovi Bleeckerovi
Clarenceovi Bleeckerovi*

*Jacku Laelovi
Larrymu Laelovi
Otisi „Wesovi“ Laelovi*

*Raymondu Wileymu
Jacku Wileymu*

*Louiemu Paparichovi
Jacku Bartolovi
Gordonu Slyovi
Boydu Kramerovi
Joeovi Bassovi*

1

SCOTTSDALE, PŘEDMĚSTÍ PHOENIXU, ARIZONA

Joel Royer položil ruku Hallii na předloktí a odkašlal si, aby si ho všimla. Nedokázala však odtrhnout pohled od těla, prázdné schránky, která kdysi bývala jejím nevlastním otcem. Lou, dobrý policista, slušný občan. Žila s ním od svých šesti let a jeho smrt ji připravila o veškerou rovnováhu.

„Je to za námi,“ zabručel Joel s neskrývanou úlevou. „Jdeme odsud.“ Položil jí dlaň zlehka na bedra, téměř se jí nedotýkal, přece však se jednalo o jedno z těch skrytých postrčení, při kterých vždycky zaťala zuby. Vzhledem k danému místu a okolnostem měla ve svém chatrném rozpoložení co dělat, aby se neotočila a nezasypala ho urážkami.

„Sejdeme se venku,“ řekla místo toho. Její hlas zněl mírně, dokonce bezvýrazně, což bylo zvláštní, protože v ní právě zuřila bouře zlostného žalu a rozhodně se nezdálo, že by měla brzy polevit.

Její odmítnutí Joela nepotěšilo, ale koneckonců, dovedla ho potěšit jen málokdy. Chvilími byla příliš chytrá, jindy příliš hloupá. Příliš ambiciózní, příliš líná. Příliš silná, příliš slabá.

Zaváhal, jako by se chystal vytasit s některým ze svých geniálních argumentů, pak vzdychl a odešel za ostatními truchlícími, kteří se tlačili u východu a na chodníku před krematoriem. Smuteční hostina se bude konat v taverně Noční směna, bude to oslava Louova života i jeho práce, bude tam plno policistů, na penzi i sloužících, jejich manželky, na hřbitov se však společně nepůjde. Lou zanechal jasné instrukce: přeje si být zpopelněn, rozptýlení popela svěřil Hallii – „kdekoli“, jak uvedl. Nepatrně se usmála, když si vzpomněla na tu pro Loua typickou dohodu, konkrétní, která však ponechává prostor pro volnou interpretaci. Prozatím však byla příliš zdrcená jeho náhlým a krutým odchodem ze světa, než aby myslela na potenciální místo rozptýlu.

Natáhla se a dotkla se jeho pravé ruky. Ten chlad byl děsivý, pronikal do morku kostí. Odolala nutkání ucuknout. Ohlédla se, aby se ujistila, že je místnost prázdná, znovu se k němu otočila a zlehka stiskla ledové prsty. Do očí jí vstoupily slzy. Popotáhla, zatímco se jí před očima odvíjel malometrážní film: Lou, jak se snaží vydávat za Santa Clause o prvních Vánocích, kdy se přistěhoval k Hallii a její matce – byla tenkrát v první třídě a značně skeptická k věcem, jako jsou létající sobové, Santové na saních a skřítkci; Lou, hrdě natáčející na kameru její vystoupení v taneční škole, předtančení, příležitosti, při kterých se ocitla mezi roztleskávačkami, a také slavnosti provázející ukončení jednotlivých škol: základní, vyšší střední a gastronomické školy; Lou, statečně bdící u lůžka její matky, když Cheryl umírala pomalou a nespravedlivou smrtí na rakovinu. Byl jako pilíř, ačkoli Hallie věděla, že v duchu se hroutil, zlomený nejtěžší životní ztrátou. Snažil se táhnout to dál, kvůli Hallii i kvůli sobě. Jeho krédem vždycky bylo: rozbal to, ukaž se, nikdy neseď na lavičce, když můžeš hrát.

„Byl jsi ten nejlepší,“ zašeptala a doufala, že jeho duše je někde blízko a může ji slyšet. Posledních několik měsíců nebyl ve své kůži; byl napjatý a poněkud vznětlivý. „Miloval jsi mou mámu. A nejen žes mě přijal – stala jsem se *tvou dcerou*. Doopravdy jsi mě měl rád. Za to ti děkuju, Lou. Děkuju, že ses objevil právě ve chvíli, kdy jsme tě potřebovala, a vydržel všechny vzlety i pády.“

Ze zadu, pravděpodobně od otevřených dveří, se ozvalo další zakašlání. Nemusela se otáčet, aby poznala, že Joel se vrátil a chce, aby už šla, pobízí ji, jako by ještě byli manželé, ačkoli jsou už tři roky rozvedení. Znovu potlačila podráždění, už tak byla v emocionálním vypětí. Musí si bitvy vybírat a v tuto chvíli na šarvátku s Joelem jednoduše neměla sílu.

Sklonila se k Louovi. „Vím, že bys mi řekl, abych to nechala plavat a přestala na to myslet, kdybys mohl,“ zašeptala, „A měl bys pravdu. Jenomže tě asi nepřekvapí, že já to *nemůžu* nechat být, jinak už bych nikdy nedokázala normálně žít. Zjistím, kdo tě zastřelil a proč, a postarám se, aby za to zaplatil, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.“

„Hallie?“ Joelův hlas zněl mrzutě. Blížil se k ní.

Kousla se do rtu a na okamžik zavřela oči. Když je znovu otevřela, připadalo jí, že se Lou pousmál koutkem úst, jen docela nepatrně. Jistě, bujná představivost. „Sbohem,“ řekla tiše. Pak se napřímila, narovнала ramena a otočila se. Zamířila uličkou mezi lavicemi a řadami skládacích židlí k muži, kterého si především nikdy v životě neměla brát za manžela.

„Půjdeš na hostinu, vid’?“ zeptal se Joel. Vysoký, s hladkými hnědými vlasy a moderním sestřihem vypadal spíše jako solventní právník než jako živořící asistent prokuratury. Jejich dcerky, dvojčata Kiera a Kiley, kterým bylo sedm let, získaly jeho šedomodré oči. Kiley měla i jeho vytrvalost a sklony dělat ze všeho velkou vědu.

Hallii připadalo, že všechny nejcitlivější nervy se jí přestěhovaly na povrch kůže. Byla tak unavená, že sotva stála na nohou, ale lidé, kteří se touhle dobou scházejí v Noční směně, byli Louovi kolegové a přátelé, s některými z nich se znal už od Akademie. Dlužil jim to.

Nějaké neformální rozloučení se zkrátka musí odehrát. Lou měl za sebou dlouhý život, ale přece jen byl jeho odchod přinejmenším předčasný. Bylo mu padesát osm a těšil se vynikajícímu zdraví. Krutě zahynul na místě, kde by se měl cítit nejbezpečněji. Do hrudi ho zasáhlo pět výstřelů poté, co překvapil ve svém obývacím pokoji zloděje. Tak znělo alespoň oficiální stanovisko. Hallii však neuspokojovalo.

„Ano,“ odpověděla po chvíli. „Na okamžik se tam zastavím.“

„Děti jsou v pořádku?“ Joel se snaží, to musí uznat. Ačkoli platil alimony a říkal věci, které otcové říkají, jeho dcerky ho ve skutečnosti nezajímaly. V jistém ohledu byl ještě sám dítětem, neochotným, nebo možná neschopným rozdělit se o své hračky.

„Jsou u paní Draperové odnaproti,“ roztržitě přikývla. Začínala ji zaplavovat podivná otupělost jako mlha. Měla by zřejmě uvítat jakoukoli formu zapomnění, s otevřenou náručí přijmout úlevu od té šířající bolesti a divokého tichého vzteku; místo toho se snažila zůstat nohama na zemi. Jestli chce dodržet slib Louovi a sobě – a bůh je svědkem, že dodrží – nemůže si dovolit, aby se rozčilení vytratilo.

„Připadáš mi celá roztřesená.“

Jdi pryč, Joeli, řekla by mu nejraději, *dej mi pokoj*. Znovu se však ovládla. „Jsem v pořádku,“ zalhala. Pravdou bylo, že celých těch pět dní od Louovy vraždy téměř nespala ani nejedla. Bylo jí zle a k tomu se přidala migréna ve spodní části lebky. Přehrávala si staré pásky ze záznamníku kolem dokola, poslouchala bezpočet obyčejných vzkazů a přitom hledala Louův jedinečný tón, snažila se najít nějaké vodítko s tím, co ho trápilo. Pořád nic, a přece...

Byla všechno, jen ne v pořádku.

Policie hledá zloděje, nějakého zoufalce závislého na drogách, co rychle mačká spoušť. Hallii však pronásledovala nevysvětlitelná jistota, že za vraždou stojí něco docela jiného, mnohem složitějšího. Otázka byla, co to je?

Ostré říjnové slunce se venku sklánělo k západu, jak se den chýlil k další dlouhé noci. Joel se znovu pokusil přitisknout jí dlaň na záda. Obešla ho a podala ruku Louovu kapitánovi, který čekal na chodníku vedle limuzíny.

„Díky, žeš přišel, Lenny,“ řekla.

V očích Lennyho Bennedetta se zaleskly upřímné slzy. Jeho žena Rose ho objala a poskytla mu tichou oporu. „Lou byl slušnej chlap,“ prohlásil. Od Lennyho, který zásadně nikoho nechválil, tohle byla neskonalá pocta. „Je hanba, že se něco takového mohlo stát.“

Hallie přikývla. Políbila Lennyho i jeho ženu na tvář.

„Jdeš na hostinu, že?“ zeptala se Rose. Lou ji míval rád.

„Na chvíli,“ přitakala a potlačila povzdech.

„Doprovodím ji tam,“ vložil se mezi ně Joel.

Hallii to znovu podráždilo, i tentokrát se však ovládla. V duchu si opakovala tichou mantru: *At' už tenhle den skončí, at' můžu jít domů.*

Joel ji usadil na zadní sedadlo limuzíny a vklouzl vedle ní. Seděl snad až příliš blízko.

Trochu se posunula. „Jak se má Barbara?“ zeptala se. Joelova poslední snoubenka se jí zamlouvala – od rozvodu už jich měl několik, ačkoli ji moc neznala. V každém případě byla hodná na Kieru a Kiley.

Joel ji vzal za ruku. Neměla sílu vytrhnout se mu. „Zapomeň na ni,“ zaprosil. „Přemýšlel jsem, Hallie. Možná... bychom to mohli zkusit znovu. Ty a já. Koneckonců, máme spolu děti –“

Ohromeně na něho zírala. Dokud byli svoji, v jednom kuse se hádali a ani rozvod to nijak zvlášť nezměnil. Musela tvrdě pracovat, aby si získala reputaci jako kuchařka, než si otevřela malou restauraci a nakonec se jí podařilo udělat z ní prosperující podnik. Zařídila si život jen pro sebe a dvojčata, našetřila si peníze. Nehodlala se vracet k promarněné minulosti. „To nemyslíš vážně,“ vydechla.

„Vím, udělal jsem pár chyb,“ svolil. Jak velkorysý!

„Přesně tak,“ souhlasila. „Začal jsi spát se svou sekretářkou dřív, než nám skončily líbánky. Pak tu byla ta holka, co prodávala boty v Nordstromu, po ní úřednice, která ti ráda nechávala kalhotky v kufříku –“

„Hallie,“ pronesl káravě. Bože, ten člověk má ale pevné nervy.

Uvědomila si, že ji ještě pořád drží za ruce, proto se mu vytrhla, rozhněvaná na sebe stejně jako na něj. „Ne, Joeli,“ varovala ho, „neříkej už ani slovo. Naše manželství skončilo – kruci, vždyť bylo po něm možná ještě dřív, než začalo. Nechme to tak, protože jestli o tom budeme ještě chvíli mluvit, řeknu něco, čeho bych později litovala. A to nechci.“

„Jistěže nechceš.“ Mile se usmál, jistý svou neodolatelností.

„Kvůli Louovi,“ objasnila mu to.

Chvíli jí ublíženě hleděl do očí. „Kvůli Louovi,“ opakoval.

Za čtvrt hodiny už limuzína předla u chodníku před Noční směnou, kde Lou hrával šipky a billiard a vykládal historky svým kumpánům. Po matčině smrti se tohle místo pro něj stalo druhým domovem.

Bar byl plný lidí a všichni se k ní začali tlačit, líbali ji na tváře, hladili po ramenou, vykládali jí, jak skvělý člověk Lou byl. Odhodlaně se usmívala, naslouchala a občas přikývla, snažila se ze všech sil nerozplakat. Vydržela tak dobré dvě hodiny a přitom se vyhýbala Joelovi.

V baru byl jen jeden člověk, kterého nepoznávala, postarší muž s protáhlým obličejem a propadlým kruhy pod očima. Zřejmě kdysi býval hezký, možná působil atletickým dojmem vzhledem ke své vysoké a hranaté postavě, čas byl však nemilosrdný. Podle toho, jak seděl o samotě s šálkem kávy na vzdáleném konci baru, by si myslela, že je tam jen náhodou, nepatří mezi truchlící, až na to, že pokaždé když k němu zabloudila pohledem, díval se přímo na ni. Dokonce se to ani nesnažil skrývat.

Popoháněna zvláštní zvědavostí došla k němu a posadila se na kraj prázdné stoličky vedle.

Zmohl se na smutný úsměv, pozvedl nepatrně šálek, jako by jí chtěl připít. „Ahoj Hallie,“ řekl.

Naklonila hlavu ke straně a prohlížela si ho. Možná je to Louův spoluhráč z bowlingu nebo tak. „Už jsme se setkali?“

„Jednou nebo dvakrát,“ přisvědčil. „Na tom nesejde.“ Napřáhl ruku. „Jmenuju se Charlie Long,“ představil se. „Byli jsme s Louem kamarádi a svým způsobem obchodní partneři.“

Pocítila podivné cukání kolem žaludku, když nabízenou ruku stiskla. „Neviděla jsem vás při obřadu.“

„Já se pohřbům vyhýbám.“ Charlie vytáhl z kapsy balíček cigaret, jednu z něj vyklepl a nabídl Hallii. Odmítla, jak zřejmě očekával, takže si zapálil a zhluboka potáhl.

„Díky, že jste přišel na hostinu,“ řekla. Následovalo krátké nepříjemné ticho. „Lou by to ocenil.“

Charlie se ochraptěle zasmál, což by mohla považovat za opovrhlivé, kdyby nezachytila záblesk smutku v těch psích očích. „S Louem jsme si pověděli všechno, co bylo třeba, než došlo k té vraždě. Jsem tu ze dvou důvodů, paní Royerová – jednak jsem s vámi chtěl mluvit, jednak věřím, že nejlepší je skrývat se všem na očích.“ Neopravila ho, ačkoli manželovo jméno od rozvodu nepoužívala. Stala se z ní znovu Hallie Waitlinová, dcera Loua a Cheryl.

Zamrazilo ji. Je to tu, novinky, které čekala, kterých se děsila a které tušila, všechno najednou od chvíle, kdy se o Louově smrti dozvěděla. Obrnila se a čekala.

„Tihle kolem,“ ukázal Charlie přes rameno, čímž zahrnul nejen Louovy přátele, ale celé policejní oddělení, „vám řeknou, že šlo o bezvýznamného zlodějíčka, prostě někoho, kdo nečekal, že ho přistihnou, a tak zpanikařil.“ Odmlčel se, studoval její výraz, zjevně v duchu odhadoval, jestli jí může věřit. „Všechno je to blbost.“ Ze stejné kapsy, kde měl cigarety, vytáhl malou konopnou obálku, položil ji na pult a souhlasně přikývl, když ji automaticky strčila do kabelky. „Lou Waitlin by se s každým zoufalcem dokázal vypořádat. Tohle byli profesionálové. Skupinová práce.“

Otevřela ústa, žaludek se jí stáhl. Chtěla protestovat, že jeho teorie je šílená, cítila však pravý opak.

Nenuceně se rozhlédl kolem a ve stejné chvíli jako Hallie spatřil Joela, který si razil cestu k nim.

„Radši už půjdu,“ poznamenal.

Přikývla. Nejraději by balíček okamžitě otevřela, aby zjistila, co v něm je, neudělala to však. Dívala se, jak Charlie Long pokládá na pult pětidolarovou bankovku a míří k východu.

Joel se prodral k Hallii. „Kdo to byl?“

„Nemám ponětí,“ zamračila se.

„Chceš už jít domů?“

„Ano,“ odpověděla. Přinejmenším tohle byla pravda.

Vyhlédl oknem na ulici. „Limuzína už je pryč.“

„Vezmu si taxík,“ řekla a rychle vstala, než jí stihne nabídnout doprovod. Dokázala myslet jen na obálku, kterou dostala od Charlieho; ať už je uvnitř cokoli, změni jí to život, dost možná nezvratně. Rozumný člověk by tu věc hodil do nejbližší popelnice a zapomněl. Hallie ale nehodlala být rozumná, ne když jde o vraždu Loua Waitlina.

Venku sílil noční vítr, po Charliem ani vidu, ani slechu. Možná se mi to jen zdálo, pomyslela si pochmurně. Jakousi náhodou ji zrovna míjelo taxi. Mávla, protože si dobře uvědomovala, že Joel jde pravděpodobně za ní. Vůz zastavil u chodníku.

Rychle nasedla, vychrlila ze sebe adresu a ucítla opojnou úlevu, když se auto rozjelo a ona se ohlédla. Joel stál na chodníku, ruce v kapsách elegantního kabátu, a díval se za ní.

Za dvacet minut byla doma. Rozsvítla světla v chodbě a zastavila se u stolku s telefonem – světélko na záznamníku blikalo. Chvilku rozvažovala, jaké má možnosti, jestli obálku otevřít nebo ne, pak stiskla tlačítko *Play*. Paní Draperová by mohla volat kvůli dětem.

Hlas, který uslyšela, jí byl naprosto cizí, tichý a hrozivý. „Viděl jsem tě v baru, Hallie,“ řekl ten muž. „Co bylo v té obálce?“

Přitiskla si ruku na srdce, dýchala rychle a mělce, oči dokořán. Vzkaz skončil cvaknutím zavěšeného sluchátka. Ještě než začala hledat na displeji identifikaci volajícího, věděla, že zbytečně plýtvá energií. *Jméno neznámé, číslo neznámé*, stálo tam.

Otočila se, zamkla dveře a zajistila je, než prošla jídelnou do prostorné kuchyně. Z okna nad dřezem byl výhled na dvůr a na rozsvícený dům Nory Draperové. Zašmátrala po telefonu visícím vedle sporáku a vymačkala číslo.

Sousedka ihned zvedla sluchátko. Hallii zaplavila úleva. Uvolnila si vlasy ze spony na temeni, takže jí spadaly na ramena, a prohrábla si je prsty. Už se těšila, až odloží perly, černý kostýmek a punčochy.

„To jsem já, Hallie,“ ohlásila se. „Už jsem doma. Jsou Kiera a Kiley v pořádku?“

„Ale má milá,“ odpověděla Nora, „jistěže jsou v pořádku. Právě jsme se vrhly na uspávání.“

Hallie se snažila krotit emoce. „Určitě vám nevadí nechat je u sebe přes noc?“

„Nevadí? Já si to ohromně užívám.“ Krátká odmlka. „Jste v pořádku, děvče? Nepotřebujete něco? Vůbec se mi nelíbí, že jste tam docela sama, když vás potkala taková ztráta. Měla byste spát tady. Rozložila bych vám otoman.“

Hallie se usmála, oči se jí zaleskly. „Vážně si jen potřebuju odpočinout,“ řekla tiše. Prozkoumá obsah konopné obálky hned, dá si sklenku vína, dlouhou horkou koupel a pak vklouzne pod deku, zavře oči, a dá-li bůh, na okamžik vystoupí z toho kolotoče, i když jen dočasně, do sladkého zapomnění. Se vzkazem na záznamníku si bude lámat hlavu až zítra. „Přijdu si pro holčičky ráno.“

„Jste unavená,“ poznamenala Nora vlídně. „Dobře se vyspěte.“

„Ano,“ slíbila. Dnes nesla ztrátu matky a Loua obzvlášť těžce. Měla sice několik kamarádek – nebo spíše známých, protože pracovala dlouho do večera – a své dcerky a byla zvyklá na samostatnost, přece se však cítila osamělá a zranitelná jako ještě nikdy.

Zavěsila, znovu zkontrolovala zámky, posadila se ke stolu v jídelně a vytáhla z kabelky malou obálku. Prsty se jí třásly, když ji otevřela a převrátila.

Zevnitř vypadl malý mosazný klíček, k němuž byl připevněn papírek s nápisem *Panna Marie*. Usmála se a zavrtěla hlavou, okamžitě šifru rozluštila.

Přitiskla si klíč k srdci, došla do ložnice a položila ho na noční stolek.

Ke svému překvapení spala tvrdě, dokud ji následujícího rána nevzbudily dcerky, které s obvyklou bujarostí poskakovaly na matraci. Zasténala, pak se rozesmála. Den začal tak nevinně a obyčejně. Kdyby jen tušila, jak skončí.

„Zajedeme k dědečkovi domů,“ rozhodla, když se oblékla a všechny tři seděly u snídaně.

V tu ránu se k ní obrátily dva páry vážných modrošedých očí.

„Dědeček umřel,“ podotkla Kiley, jako by tím končily všechny důvody vejít do jeho domu.

„To neříkej,“ oponovala Kiera.

„Je to pravda.“

„Stačí,“ okřikla je Hallie a nalila si další šálek kávy. Louův dům bez Loua. Bude to jako tělo bez srdce. Dětem velice chyběl, od chvíle, kdy se Joel přestal namáhat, stal se pro ně Lou náhradním tatínkem. „Jestli chcete radši zůstat u paní Draperové, určitě se to dá zařídit.“

„Já chci jet s tebou,“ řekla Kiera.

„Já taky,“ rozhodla se Kiley.

Hallie odešla do svého pokoje, vzala klíček a strčila ho do kapsy u džínu. Poté vypravila děti, pozamykala byt a společně nasedly do modrého BMW.

Louův řadový domek stál ve skromnější části Phoenixu, v ulici lemované stromy. Zatímco většina domků ve Slunečním údolí se pyšnila štuky na zdech, taškovými střechami a dvorky se skalkami,

Louův byl obyčejný cihlový se zelenými okenicemi. Před domem se prostíraly květinové záhony a trávník, který začínal vypadat přerostle.

Hallie zastavila na příjezdové cestě, na okamžik zaváhala, nakonec však vypnula motor a vystoupila. *Panna Marie*, pomyslela si a zamířila do boudy vzadu na zahradě. Odemkla a otevřela dveře. Kiera s Kiely nejevily o boudu, kde dědeček míval sekačku na trávu, různé nářadí a spoustu dalšího harampádí, zájem. Rozběhly se raději k houpačce, kterou tu kdysi dávno Lou pověsil.

Trvalo jí skoro půl hodiny, než našla velký betlém, který každé svátky zdobil trávník před domem. Každý kus byl zabalený v novinách. Vybalila Josefa, ovčáka, jednoho ze Tří králů, než konečně objevila Marii.

Postavila sochu na betonovou podlahu a zjistila, že k jejímu podstavci je připevněná kovová uzamykatelná pokladna. Sevřel se jí žaludek, když ji sundala, pak Marii znovu zabalila a uložila k ostatním. Nakonec vytáhla klíček a odemkla zámek.

Zpočátku jí obsah připadal nevinný – dokumenty, stránky přetištěné z internetu, novinové výstřižky, několik rozmazaných snímků z polaroidu. Zavřela pokladnu a sevřela ji oběma rukama. Vyšla ven na slunce a čerstvý vzduch.

Kiera s Kiley si hrály u houpačky a smály se. Hallie se rozhlédla a zamířila do relativního soukromí zastřešeného patia, kde Lou ogriloval snad milion špekáčků a hamburgerů. Posadila se k zahradnímu stolu, protože se jí podlamovala kolena, postavila pokladnu před sebe a znovu ji otevřela.

Stránky vytištěné z počítače představovaly mapy různých míst v poušti a parků. Některé lokality byly označeny malými křížky. Snímky ukazovaly nějaké muže v různých barech a na dalších tmavých místech, jak si cosi vyměňují nebo se baví. Některé z nich poznala a naskočila jí husí kůže.

Rozbalila jeden dokument, uhladila ho a začala číst první stránku. Byl to přepis, zřejmě telefonického rozhovoru, týkajícího se jakési zásilky z Mexika. Znovu se jí stáhl žaludek. O těchto věcech nechtěla nic vědět, a už vůbec ne seznámit se s tolika jmény, z nichž některá znala až příliš dobře.

Ohlédla se přes rameno a ke svému úleku uviděla u houpačky Joela, ruce v kapsách kalhot, jak si povídá s dcerkami. Z tváříček obrácených k němu sálal zbožný výraz. Hallie ucítila náhlou touhu rozběhnout se přes trávník, popadnout děti a odvézt je pryč. Joel vzhlédl a jejich pohledy se setkaly. Vydal se k ní, ruce ještě stále v kapsách.

Byl jen pár metrů od ní, když konečně znovu našla hlas. „Co tu děláš?“ Hloupá otázka. Jeho obličej byl na několika fotografiích, jeho jméno v přepisu telefonátu. *Kristepane, Lou*, pomyslela si, *jestli jsi věděl tohle všechno, proč jsi mě nevaroval?*

Samozřejmě že znala odpověď. Lou vedl vyšetřování a nečekal, že zemře dřív, než bude hotov. Rozhodně by případ neohrozil tím, že by ho probíral s nějakým civilem, dokonce ani s dcerou, která navíc s jedním z podezřelých zplodila dvě děti.

„Jen mě napadlo, že se zajdu kouknout, jak ti dneska je,“ odpověděl Joel. Snažil se nedívat na otevřenou pokladnu a listiny, ale nešlo mu to. „Copak to tu máš?“

Překvapilo ji, jak snadno zalhala. Dokonce se jí podařilo usmát. „Akcíe, cenné papíry, nějaké odhadní fotografie,“ řekla. „Vypadá to, že kromě domu a penzijního fondu mi Lou nechal ještě něco.“

„Ukaž, podívám se,“ navrhl Joel, jako by na to měl právo.

Hallie všechno nacpala zpátky do kovové krabice a přitáhla ji k sobě. „Není na tom nic složitého. Zvládnou to sama.“

Zamračil se a ona vstala s krabicí v náručí. Usmívala se.

„Co kdybyste se s Barbarou stavili v sobotu večer v restauraci?“ zeptala se, příliš rychle, příliš srdečně. „Začala jsem podávat nové jídlo, musíte ho ochutnat.“

Povytlhl obočí. „Fajn,“ souhlasil nejistě a hned nasadil úsměv. „Mohl bych si vzít děti. Dát ti malou přestávku.“

Hallii zamrazilo. „Už máme nějaké plány,“ odpověděla. „Ale zastav se v sobotu u mě v restauraci, Joeli.“

Obrátila se k dětem. „Holčičky! Tak půjdeme, už je čas.“

„Dej mi tu pokladnu, Hallie,“ trval na svém Joel.

„Někdy jindy,“ odbyla ho. K BMW na příjezdové cestě před domem už to nestihne, Louův starý pick-up ale stál vedle patia, před

plotem do ulice, klíčky budou jistě v zapalování. Vždycky tvrdil, že nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, by ten starý křáp neukradl.

Zamířila k dcerkám a vozu dlouhými kroky, srdce jí bušilo. Nacpala překvapené děti na přední sedadlo, hodila k nim pokladnu a vyškrábala se za volant. Joel byl několik metrů za ní, ale byl vyšší než ona a soustředil se jen na plechovou krabici. Tak se stalo, že se zamotal do prádelních šňůr, což jí poskytlo několik drahocenných vteřin k nastartování a zamknutí vozu.

„Mami,“ vypískla Kiera. „Co to –?“

Dupla na spojku a zařadila jedničku. Vyrázila přímo proti plotu, strhla ho a vyjela do ulice.

„Táta běží za námi!“ volala Kiley, která se dívala zadním oválným okénkem ven. „Mami, *zastav!*“

Hallie nabírala rychlost a jela dál. Pohled do zpětného zrcátka jí ukázal Joela, jak stojí na chodníku a kleje. Nebude trvat dlouho, než se vzpomene a pustí se za ní. Jenomže ona tu vyrostla a znala každou uličku. Než nasedne do auta, bude už s holčičkami i s Louovými důkazy dávno pryč.

Kiley to zkusila znovu. „Mami?“

Zahnula prudce za roh. „Připoutejte se, děvčata. Vyrázíme si na malý výlet.“

Jakmile nechaly Phoenix za zády, ukryla pokladnu na bezpečném místě.

2

Malý mosazný zvonek nade dveřmi se protivně vesele rozcinkal. Chance Qualtrough sedící na židli v koutě by se ani nenamáhal potočit, kdyby neucítil podivné horko.

Podíval se přes rameno a uviděl ženu, celou zasněženou, pohublou a vyděšenou, z každé strany držela za ruku jedno malé dítě. Přimhouřil oči a prohlédl si je – holčičky podle růžových bundiček a bambulí na čepicích, tak šest, sedm let. Zvedl pohled k ženině tváři.

Oči měla hnědé a zpod zasněžené kšiltovky jí čouhaly pramínky špinavě blond vlasů. V Primrose Creeku byla cizí, tím si byl Chance jistý, přece však, když se na ni díval, měl zvláštní pocit, že už se kdysi dávno znali.

Ještě pořád si ji prohlížel, když se Madge Beardsleyová, která bistro Poslední šance vlastnila spolu se svým bratrem, bývalým rodeovým klaunem a kdysi také k vězení odsouzeným Bearem, přihnala, aby přivítala nové ovečky, hledající útočiště. Bear vyšel z kuchyně, aby lépe viděl. „No, jenom se na sebe podívejte,“ rozhorlila se Madge jako stará kvočna. „Jste napůl zmrzlí!“ Madge uvízla někde v roce 1955. Měla rezavočervené vlasy, upířsky rudou rtěnku a její růžové šaty jako by přímo vypadly z první epizody seriálu *I Love Lucy*, stejně jako střevíce a ohromné perleťové klipsy, které měla na uších.

Blondýnka se viditelně třásla a konečně povolila sevření dvou malých ruček. Pokývla k Bearovi. „Moje... moje auto se rozbilo, na dálnici –“

„Nebesa,“ vykřikla Madge a nahnala své oběti k jedinému prázdnému stolu. V Poslední šanci bylo toho večera poměrně dost lidí, vesměs místních, ačkoli se tu zastavilo i několik projíždějících, takže bylo veselo. „Chcete tvrdit, že jste byla v tomhle počasí tam venku docela sama...?“

Žena se unaveně usmála, přikývla a Chance si rozzlobeně uvědomil, že se na ni ještě pořád dívá. Musela to vycítit, protože krátce pohlédla jeho směrem a její úsměv povadl. Poněkud nemotorně se pokoušela svléknout děti, pak sebe. Madge jim pověsila věci na staromódní chladíč sodovky, protože věšáky na stěnách už byly plné, a nalila tři velké hrnky kakaa s extra šlehačkou navrch, aniž by ji o ně žena požádala.

„Jak se jmenujete, děvče?“ zeptala se jí a postavila hrnky na stůl. Obě děti se okamžitě pustily do sladké šlehačky, oči velké a výrazné jako jejich matka, ale na rozdíl od ní modré.

„Hallie,“ odpověděla žena poněkud váhavě. „Hallie... O'Rourkeová. A tohle jsou mé dcerky Kiley a Kiera.“

Madge se rozzářila. „Dvojčátka,“ poznamenala radostně. „Kolik vám je, holčičky?“

„Sedm,“ prohlásila jedna z nich. „Já jsem Kiley a tohle je Kiera. Já se narodila první, takže jsem větší, i když to není vidět.“ Odmlčela se, jako by zvažovala, jestli se má svěřit s tajemstvím. „Jsme moc nadané, víte.“

Kiera věnovala sestře útrpný pohled, nic však neřekla. Chance, ještě stále pohlcen dramatem, které se ho rozhodně netýkalo, se v duchu ptal, kde je *pan* O'Rourke a jak může, proboha, nějaký chlap nechat rodinu toulat se po venkově v takovém počasí. Otočil se ke své kávě a koláči a pokusil se vytěsnit Hallii O'Rourkeovou z hlavy. Přesto však nepřestával cítit její přítomnost, a to se mu ani trochu nezamlouvalo. Hlodalo v něm podezření. Snad to bylo něco, co jí zahlédl v očích, možná jeho vlastní obezřetnost, ale nemohl se zbavit dojmu, že žena před někým nebo něčím utíká.

Snažil se neodposlouchávat – v bistru byl velký hluk, navíc vyhrával jukebox a ve vzdáleném koutě hrály kanastu členky Dámského dobročinného spolku –, jenže jako by seděl přímo u jejich stolu.

Promluvil jedno z dětí. „Hallie? Můžu si dát cheeseburger?“

Chance zavrtěl hlavou a upil kávy. Ta malá říká své matce jménem, jako by to byla její kamarádka a ne rodič. Madge donesla ženě jídelní lístek a odspěchala, aby dolila šálky na pultě a nakrájela banánový koláč pro houf řidičů kamionů, kteří právě hráli pinball na automatech.

„Pro tebe jsem ‚máma‘,“ dostalo se holčičce nevzrušené odpovědi, „A můžeš si dát cheeseburger dohromady s Kierou. Stejně bys celý nesnědla.“

„Já chci *vlastní* cheeseburger. Jenom pro sebe.“

Hallie to zkusila jinak. „Musíme utrácet opatrně, miláčku, to přece víš.“

„Já chci jet domů. Doma máme spoustu peněz.“

Matce mohlo být něco málo přes třicet let, její povzdech však zněl, jako by jich už prožila sto, navíc dost neklidných. „Nemůžeme zpátky,“ vysvětlovala trpělivě a zdálo se, že se každou chvíli rozpláče. „Najdeme si nové bydlení. Bude to tam krásné, slibuju.“

„Mně se chce čurat,“ přerušila ji druhá dcerka. Chance vycítil, že i když je malá, Kiera je zvyklá vystupovat doma jako smírce. Pomyslel si, že děti dnes dospívají příliš rychle.

„Tak jdeme,“ řekla Hallie a všechny tři se vydaly k toaletám.

Když se vrátily, Madge jim právě pokládala na stůl tři talíře. Cheeseburgery a hranolky, tři dospělé porce. Chance sledoval Halliinu reakci v zašlém zrcadle za pokladnou.

„Já si to neobjednala,“ pronesla poněkud zoufale.

Madge vrhla pohled Chanceovým směrem, čímž ho zřejmě prozradila. Nabídl, že za jídlo zaplatí, ale nechtěl, aby to někdo věděl. „Nemusíte se tím trápit, děvenko,“ řekla mladé matce. „Je to zaplacené.“

Děti už se pustily do jídla takovým způsobem, že se Chance musel ptát, jak dlouho se asi slušně nenajedly, Hallie však stála strnule vedle stolu, bradu vztyčenou. Rozrušeně zašeptala: „Nepotřebuju charitu!“

Madge se napřímila, ukázala na bistro plné hostů a usmála se. „Už jste někdy obsluhovala u stolů, moje milá? Zrovna dneska by se mi hodila pomoc. Za posledních šest hodin mám nohy celé uběhané a nevypadá to, že by chtělo přestat sněžit.“ Jako by jí dával za pravdu, opřel se do dveří silný vítr. Sněhová bouře začala brzy odpoledne jako pouhá přehánka a brzy přerostla v kvílivou vánici apokalyptických rozměrů. „Pomohlo by mi to,“ zakončila.

Chance v duchu vysekl poklonu jejímu laskavému srdci a znovu se napil kávy. Mohla říct, že cheeseburgery zaplatil, a nechat to tak, místo toho si našla cestičku, jak nezranit hrdost té ženy. Ta však mlčela.

„Jen se navečeřte a přestaňte si dělat starosti. Můžete si později útratu odpracovat, když budete rozlévat kávu a pomůžete mi uklidit.“

Hallie znovu vzdychla, krátce přikývla, vděčně vklouzla na lavici a pustila se do jídla. Madge obešla pult, zvedla konvici s kávou a mrkla na Chance, když mu dolévala. Věnoval jí přísný pohled za to, že ho málem prozradila, ale očima se usmíval. Také se zasmála a zavřela hlavou. Některé lidi dokázal zastrašit, aniž by se nějak zvlášť snažil, Madge však mezi ně nepatřila.

Počasí se v *příští* hodině ještě zhoršilo, bistro se přesto začalo vyprazdňovat. Objevil se tu šerif Jase Stratton, Chanceův vzdálený příbuzný a kdysi jeho nejlepší přítel, se svým terénním vozem. Aniž by Chance byl jen pozdravil, začal po čtveřicích rozvážet členky Dámského spolku domů. Řidiči kamionů se vydali znovu na cestu a mladý Ben Pratt, nadějný podnikatel, začal se svou rolbou provozovat taxislužbu, přičemž vybíral dva dolary za pasažéra.

Chance, který sem přijel velkým truckem, zůstal na svém místě, dával si snad osmnáctý šálek kávy a potají sledoval, jaká se z Hallie O'Rourkeové vyklubala pilná pomocnice. Děti, nacpané cheeseburgery a hranolky, usnuly na vinylových lavicích a Madge je přikryla starým svetrem a kabátem, které přinesla ze zadní místnosti.

Když se Hallie zastavila u Chance s konvicí v ruce, trochu sebou trhl, nečekal to. „Kafe je ve velkých dávkách toxické,“ poznamenala a pokusila se o úsměv.

Postrčil šálek, aby naznačil, že chce další jed. Brzy vyrazí domů, aby se trochu vyspal. Nespěchal, protože ho doma čekali jen psi a koně. „Díky,“ řekl, když mu dolila.

Vrátila konvici do kávovaru a začala utírat pult. Chance přemýšlel o tom, že děti usnuly a ona nemá kam jít, leda zpátky do vánice.

Vzpomněl si na Jessiin srub, kousek od jeho domu, teď zející prázdnotou, a něco ho napadlo. „Potřebujete se někde na pár dní ubytovat?“ zeptal se.

Ztuhla a přimhouřila oči. Byl rád, že už postavila konvici, protože to vypadalo, že by na něj nejradši její obsah vychrstla.

Zasmál se a vztáhl ruku. „Počkejte, dámo. Děláte mylné závěry. Mám příbuznou Jessii, která je na obchodní cestě a bude pryč ještě asi týden. Starám se jí o dům. Třeba aby nezmrzlo potrubí, krmím její zvířata a tak dál. Mám ale dost vlastní práce.“ Díval se, jak se jí znovu rozšířily zorničky, tentokrát v opatrném zájmu. „Brzy se vrátí, ale mezitím – víte něco o koních?“

Zaváhala. Poznal, jak chce zalhat, že ví všechno, co je třeba, ale nedokázala se k tomu přinutit. V duchu si toto malé poznání zapamatoval. „Ani ň,“ přiznala s povzdechem.

„No, není na tom nic těžkého,“ ujistil ji. Je snad blázen? Neví o ní vůbec nic a je dost pravděpodobné, že tahle ženská je v maléru. Přesto jí klidně nabídne ubytování v Jessiině domě. Mohla by ho vykrást, spálit nábytek nebo ukrýt pod podlahu něčí tělo. Ksaku, asi se dívá moc na televizi. „Můžu vám ukázat nejnutnější.“ Odmlčel se. „Myslím v péči o koně.“

Hallie se kousla do rtu, z obličeje jí však sálala dychtivost. Zalétla pohledem ke spícím dětem. „A nic za to?“ zeptala se. Neplýtvala slovy.

Pohlédl jí zpříma do očí. „A nic za to.“

Zaváhala, pak přikývla. „Tak dobrá,“ řekla a vrátila se ke své práci s novou energií.

***

Madge, strážný anděl v růžovém nylonu, stála ve své malé kanceláři s rukama v bok. Usmála se na Hallii. „Chance Qualtrough?“ ztlumila

hlas, ačkoli byly dveře zavřené. „Toho se bát nemusíte. Jeho rodina žije v Primrose Creeku už několik generací. A všichni si vedou dobře. Jessie je slavná umělkyně, tkadlena. Vystavuje po celém světě. Šerif – před chvílí tu byl – Jase Stratton, ten je taky z rodiny. Pak je tu ještě Sara Vigilová, ta žije v Hollywoodu a produkuje filmy. Chance si pronajal její pozemky.“

Hallie si strčila ruce do kapes obnošených džínů a pomyslela na kovboje, který zřejmě ještě pořád sedí na stejné stoličce u pultu. Byl pohledný, tmavě světlé vlasy, modré oči a nevypadal nebezpečně, ale Hallie se naučila být opatrná. Dostala tvrdou lekci. „Chodívá sem často?“

Madge se zasmála. „Ne víc než ostatní, co tu bydlí. Rád tady snídá a neznám nikoho, kdo by vydržel tolik káfi. Vlastní pěkněj malej ranč a pár kusů dobytka. Taky chová koně. Má tam jednoho plnokrevníka, co by stál hotovej balík. No, jinak tu mám zrovna na pár dní volné místo, kdybyste potřebovala. Někdy příští týden dorazí Bearova přítelkyně na výpomoc, ale není zrovna spolehlivá, a jestli s váma budu mezitím spokojená, mohla bych vás zaměstnat nastálo.“

Hallie polkla. „Díky,“ špitla a v duchu se ptala, jak dlouho se v Primrose Creeku odváží zůstat. Potřebovala by nějaké bydlení, jakmile se ta Jessie vrátí, i kdyby jako servírka uspěla, a dvě stě dvacet osm dolarů rozhodně zdaleka nestačí na pronájem domku či bytu ani v tak malém městě. Možná tu je někde motel, kde by si mohla příští týden zaplatit pokoj.

Madge toho moc neuniklo. Vzala Hallii za ruku a mateřsky ji pohládila. „Jeden krok po druhém, děvče,“ navrhla. „Pár dnů u Jessie vám dá čas chytit druhý dech. Tady si taky něco málo vyděláte – je to jenom základní plat, ale k tomu slušné spropitné. Snad by to mohlo na opravu vašeho auta stačit.“

Hallie na chvílku nedokázala promluvit. Rozhodně je v maléru, ale i tak ji potkalo pár dobrých věcí. Před několika hodinami uvízla na zasněžené dálnici, bez domova, se dvěma dětmi, jedním laciným kufrem nacpaným stejně laciným oblečením, které vybrala podle ceny v obchodě s levným textilem. Když jí auto vypovědělo službu, opřela si čelo o volant a zhluboka dýchala, dokud si nebyla jistá, že se nerozpláče, a v duchu se zoufale modlila o pomoc. A teď, po třech

kilometrech chůze v mrazivé vánici, během níž střídavě nesla jedno nebo obě své děti, se dostala sem, mezi tyhle lidi. Kiley s Kierou se pořádně najedly, byly v teple a bezpečí. Na několik drahocenných dnů bude všechno v pořádku.

„Tak co?“ naléhala Madge. „Sehnala jsem servírku nebo ne?“

Hallie se usmála a napřáhla ruku pro stvrzení dohody. „Máte servírku,“ řekla. „Děkuju. Přisahám, že se budu snažit.“

Madge ji odvedla zpátky do bistra. „Kvůli počasí přijďte zítra dopoledne až v půl dvanácté. Budete obsluhovat během oběda a večere. A víte co, začneme si tykat.“ Na chvíli se ustaraně odmlčela. „Musím ale přiznat, že to bude dlouhý den. Někdy odsud s Bearem odcházíme až o půlnoci, ale ty můžeš skončit kolem osmé. Jídlo máš, samozřejmě, zadarmo a můžeš s sebou vzít i děti. Zdá se, že jsou slušně vychované.“

Hallie pocítila mateřskou pýchu. Možná nakonec není tak špatná matka. „Jsou to nejlepší děti na světě,“ prohlásila.

Madge se usmála. „Připravím vám s sebou k Jessii malý balíček. Bože, jak se jí uleví, když zjistí, že tam někdo bydlí a brání pevnost.“ Pak se otočila. „Měl bys radši dojít nastartovat, Chance,“ zavolala na kovboje. „Pusť topení. Nechceš přece, aby Hallie nebo děti dostaly zápal plic, než k Jessii dojedete.“

Přikývl, nasadil si obnošený klobouk a dotkl se krempy, skutečný džentlmen. Hallie byla neklidná, zvažovala skutečnost, že se chystají jet bůhví kam s naprosto cizím člověkem. Za normálních okolností by takové riziko nepřipadalo v úvahu, ale dnešní říjnové noci vyčerpala všechny ostatní možnosti.

Madge jí připravila krabici s proviantem – chléb, mléko, sýr, plechovku kávy, vejce, klobásu a půlku pekanového koláče. Hallie zatím vzbudila dvojčata a navlékla jim bundy.

„Kam jdeme?“ chtěla vědět Kiley.

„Je tam postel?“ přidala se Kiera. „S peřinami?“

Než se zmohla na odpověď, už u nich byla Madge. „Pojedete na krásné místo se spoustou postelí a peřin. Je tam kopec na sáňkování a stáje. V létě tam můžete plavat a lovit v zátocě pstruhy.“

Hallie spolkla protesty. Do léta už budou dávno pryč, s novou identitou a novým životem, nebo zpátky ve Scottsdaleu, jestli budou

mít neskutečné štěstí. Laskavé Madge to ale nedokázala říct. „Jsou tam taky koně,“ dodala poněkud napjatě. „Budeme se o ně starat.“

„Vážně?“ zašeptala Kiera v ospalém úžasu.

„No páni,“ přidala se Kiley a odstrčila matčiny ruce, aby si zip zapnula sama. „A my se umíme starat o koně?“

„Naučíme se to,“ odpověděla. Kovboj se vrátil z parkoviště celý zasněžený a přinesl s sebou chlad.

V jedné ruce potraviny, druhou nabídl Kiley a vedl ji ven. Hallie šla s Kierou za ním. Parkoval nedaleko ode dveří, z výfuku jeho trucku stoupal bílý kouř.

Postavil krabici na zem, otevřel dveře spolujezdce, strčil dovnitř Kiley a pomohl nastoupit Kiere a Hallii. Když jim Hallie zapnula pásy, umístil proviant za sedadlo, zavřel dveře a obešel vůz ke dveřím řidiče. O chvíli později už mířili z města ven po stále ještě neprotažené dálnici.

Hallie měla Kieru na klíně, jednou rukou objímala Kiley. „Určitě to té paní nebude vadit?“ zeptala se, aby navodila konverzaci. Dávala sice přednost samotě, v současné chvíli však nedokázala ticho snést.

Chance zapnul rádio. „Myslím, že Jessie bude ráda,“ řekl.

„Je pryč obchodně?“

Přikývl. „Je textilní výtvarnice. Objíždí galerie na východě, dodává nová díla.“

„Ráda bych nějaká viděla.“ Přemýšlela, co ještě dodat. „Je Jessie vdaná?“

Zavrtěl hlavou. „Je nezávislý typ,“ poznamenal ani obdivně, ani posměšně. „A co vy, Hallie, máte manžela?“

„Ne,“ odpověděla a nepatrně se pousmála. „Nezávislý typ.“

Zasmál se. „Já taky.“ Chvíli jeli mlčky, ticho vyplňovala hudba z rádia. „To je vaše auto?“ zeptal se, když se před nimi objevil u kraje silnice nezřetelný obrys, zapadáný sněhem.

Přikývla. Zachvěla se, když si vzpomněla, jak byla vyděšená a promrzlá.

Chance zastavil za rozbitým pick-upem, aniž by ho požádala. „Předpokládám, že máte uvnitř nějaké věci?“

„Kufr.“

„To je všechno?“

Ozvala se Kiley. „Taky je tam Elmo. Určitě je mu zima.“

Našla hračku, když s dětmi nakupovala oblečení ve Wal-Martu. Koneckonců, její dcerky musely nechat všechny své věci doma.

„To bych se vsadil,“ souhlasil Chance. Zazubil se, vystoupil a došel k vraku. Za okamžik byl zpátky i s Elmem a žalostným kufříkem.

„Ráno sem zajedu a podívám se na motor,“ řekl poté, co podal Kiley Elma a hodil kufr dozadu. „Snad se mi ho podaří zprovoznit.“

Hallie automechanice nerozuměla ani za mák, obávala se však, že pick-up je beznadějný případ.

„Dobře,“ souhlasila a váhavě dodala: „Nemám žádné peníze na součástky. Ani za práci.“

Znovu vyrazili na cestu. „Třeba to není nic vážného,“ prohodil.

Venku sněžilo čím dál víc, téměř nebylo vidět. „Copak vy se v tom počasí dokážete orientovat?“ podivila se.

„Dokázal bych tu jet i poslepu,“ ujistil ji. „Žiju tu odmalička.“

V bílém světle se objevila řada poštovních schránek a auto zatočilo na hrbolatou cestu. Nakonec zastavilo před patrovým srubem.

„Počkejte tady,“ přikázal. „Rozsvítím a nastavím topení na větší teplotu.“

Hallie zůstala sedět. Když se v domě rozsvítila světla, cítila, jak se jí v srdci probouzí cosi hořkosladkého a doufajícího.

„Kde je ten kůň?“ chtěla hned vědět Kiley.

Zasmála se. „Asi ve stáji.“

„Můžu se na něm svézt?“ zeptala se Kiera.

„Nic neslibuju.“

Kiley vzdychla a přitulila se k matce.

Po nějaké chvíli se dveře na Halliině straně otevřely. „Je tam dost chladno,“ řekl Chance, „ale kotel jsem zapnul, takže vzduch se rychle ohřeje. Připravil jsem taky dřevo na ráno.“

Hallii se vděčností a úlevou stáhlo hrdlo. „Díky,“ vypravila ze sebe.

Natáhl se, vzal jednou rukou Kieru, druhou Kiley a věnoval Hallii úsměv. „Uvidíme, jestli budete stejně nadšená, až se seznámíte s Trojanem.“

„S Trojanem?“ podivila se a následovala ho do domu.

„Je to poník.“ Zastavil se na dřevěné verandě. „Jessie tu má taky dva velké koně. Klisnu Dolly a starého valacha, kterému říká Hrášek. Je zázrak, že ten ubožák s takovým jménem ještě neumřel trapností.“

Hallie se pokusila představit si, jak krmí tahle zvířata, uklízí po nich, jak je hřebelcuje. Bylo to dost těžké vzhledem ke skutečnosti, že nikdy nekrmila ani zlatou rybkou.

Vnitřek domu vyplňoval kamenný krb, tkané koberce a rustikální nábytek. Dřevěné stěny zdobilo několik tapiserií, představující propracované portréty indiánek. Naproti krbu stál stůl s počítačem.

Podlaha byla z lesklých borových fošen, věkem vyzrálých, v jednom rohu se tyčil ohromný stav, dozajista starožitný. Všude samá okna a vzhůru vedlo schodiště do chodby se šestero dveřmi.

„Kuchyně je tamhle,“ ukázal Chance napravo, „u schodů je dolní koupelna. Ložnice a ještě jedna koupelna se nacházejí nahoře. Povlečení, ručníky a takové věci najdete v prádelníku, do rána byste už měla mít horkou vodu.“

Hallie se pomalu otáčela a snažila se všechno si zapamatovat. Kiera vyhlédla z okna na přední dvůr. „Sem,“ prohlásila autoritativně a zatočila se dokola, „se dává vánoční stromek.“

Hallií píchlo u srdce. „Tohle není náš dům, broučku,“ připomněla maličké. „Jsme tu jen na návštěvě.“

„Ne,“ přidala se Kiera, „my sem *patříme*.“

Byla příliš unavená, než aby se s nimi dohadovala. Otočila se k Chanceovi. „Ukážete mi, co je třeba udělat?“ zeptala se. „Myslím s těmi zvířaty.“

„Hned ráno,“ přisvědčil poněkud ochraptěle. „Jakmile dodělám práci u sebe.“

„Dobrá,“ přikývla a doprovodila ho ke dveřím. „A děkuju.“ Téměř se při tom slově zajíkla potlačovanými emocemi. „Děkuju za všechno.“

Usmál se. „Zamkněte za mnou,“ doporučil jí a byl pryč.

Hallie zamkla, došla k nejbližšímu oknu a dívala se, jak se Chance ztrácí ve tmě. Zaslechla motor jeho vozu. Obrátila se k dětem a znovu nasadila úsměv.

„Nu,“ navrhla, „co kdybychom si ustlaly postýlky a šly spát?“

Holčičky ale byly dokonale probuzené a měly zřejmě pocit, že by vydržely prozkoumávat dům třeba celou noc. Než však Hallie ustlala velkou postel v ložnici, kterou vybrala a kam se všechny tři vejdou, než si vyčistily zuby, umyly se a převlékly do pyžam, byly už znovu ospalé.

Všechny si společně zalezly pod studené pokrývky, Hallie uprostřed. Děti se k ní přitulily, každé z jedné strany, a brzy usnuly. Jejich matka však navzdory únavě hleděla vzhůru do stropu. Konečně se na ni usmálo trochu štěstí, anebo jde jen o další krutý žert osudu?

Joel má přátele na vysokých místech, kteří nemají co ztratit stejně jako on, dokud hrozí, že by mohla předat Louovy důkazy příslušným orgánům. Jak dlouho bude trvat, než ji najdou, než najdou její děti?

***

Chance zaparkoval u vlastní stáje a psi ho okamžitě přiběhli nadšeně přivítat. Měl své kolie rád a chvíli se s nimi kočkoval, než se šel podívat na koně.

Jednoróček Rookie, který se přede dvěma týdny stal obětí pumy a zle to odnesl, stál v koutě svého boxu, hlavu sklopenou.

„Ahoj kamaráde,“ řekl tiše. „Jak se vede?“

Cocoa, hnědá klisna ze stání naproti, konverzačně zařehkala. Povrchová zranění se hojila pěkně, ale krmení ve žlabu zůstalo nedotčené. Chance se obával, že koník se vzdal a nemá chuť do života. Chvíli u něj jen tiše stál, zatímco Rookie se snažil splynout s tmavým cedrovým dřevem. Napřáhl mlčky ruku, ale stáhl se, když zvíře začalo neklidně vyhazovat. Něco na něm mu připomnělo Hallii O'Rourkeovou. Ještě chvíli zůstal, pak si v duchu poznamenal, že musí zavolat doktora Whitmana, a odešel.

S koliemi v patách obešel všech dvacet koní, které měl v současné době na starost, nakonec stáj zavřel a zamířil do domu.

V kuchyni rozsvítil, zapnul kávovar a nařídil budík na ráno. Naplnil psům misky a zamířil nahoru. Ve své pracovně, sousedící s ložnicí, se zastavil, protože si všiml, že na záznamníku svítí červené světélko. Zaváhal, než stiskl tlačítko.

Katie. Její hlas zněl unaveně. „Ahoj. Doufala jsem, že budeš doma. Potřebuju s tebou mluvit. Zavolej mi, nebo se za mnou zastav zítra v knihkupectví, jestli budeš mít čas. Díky.“

Další telefonát byl od veterináře, kterému chtěl ráno zavolat. „Tady doktor. Chtěl jsem se jen poptat, jak je na tom Rookie. Zavolám později.“

Chance vzdychl a čekal, až se přehraje třetí a poslední vzkaz. „Tady Hallie O’Rourkeová. Vaše číslo bylo napsané na telefonu v kuchyni, tak jsem se rozhodla zavolat vám a říct – tedy – díky. Za to, že jste nám našel ubytování, svezl nás sem a za všechno ostatní.“ Dlouhé ticho. „Počítám, že se uvidíme ráno. Zatím nashle.“

Cvak.

Chance první dva vzkazy smazal, třetí si pustil znovu a přitom se pousmál. Když později ležel v posteli s rukama za hlavou, vzpomněl si, jak Jessie tvrdila, že v každém domě by měla bydlet nějaká žena. Byly chvíle, jako právě tahle, kdy mu taková představa nepřipadala tak nesmyslná.

3

Hallii vytrhlo ze spánku zaklepání. Na okamžik si nedokázala vybavit, kde je, a vyděšeně se napjala. Když vedle sebe nahmatala dcerky a vzpomněla si na uplynulou noc, uvolnila se. Vylezla z postele. Holčičky se zavrtěly, ale neprobudily se. Natáhla si džíny a flanelovou košili a pospíšila si po schodech dolů.

Venku se rozednívalo a Chance Qualtrough už stál na verandě a nahlížel dovnitř zamrzlým okénkem ve dveřích. Vypadal trochu podrážděně a ji napadlo, jak dlouho už tam asi čeká.

Než odemkla a pustila ho dovnitř, zajela si rukou do rozčuchaných vlasů v marné snaze trochu vylepšit účes, „Asi jste děvče z města,“ poznamenal a zazubil se. Sundal si klobouk, kožený kabát si nechal. Vypadal v něm jako pistolník z dávných časů. „Vsadím se, že ještě nemáte ani hotový kafe.“

Potlačila zívnutí a zavřela. Venku přestalo sněžit, vycházelo slunce a pořádně mrzlo. „Už mi říkali i hůř, než ‚děvče z města‘,“ utrousila. *Mnohem hůř*, pomyslela si, když si vzpomněla na některé hádky s Joelem před i po rozvodu. „Kolik je hodin?“

Chance se zasmál, zamířil do kuchyně a zprovoznil kávovar. „Hrome, vždyť je určitě aspoň šest,“ řekl, ale jeho oči se smály. „Už mám polovinu práce na dnešní den hotovou.“ Prohlédl si ji. „Máte nějaké slušné boty?“

Sklouzla pohledem ke svým bosým nohám. „Jenom tenisky,“ přiznala.

Vyšel ven na jakousi verandu za kuchyní a chvíli se tam v čemsi přehraboval. Vrátil se s pevnými šněrovacími botami a starou bundou z červené kostkované vlny. „Tohle patří Jessii,“ oznámil a podal jí věci. „Mělo by vám to být. Nahoře v jejím pokoji snad najdete nějaké pracovní ponožky. Radši sebou hod'te, nebo prošvihneme půl dne.“

Přikývla. „Hned jsem tu,“ slíbila a vydala se ke schodům.

Dvojčata, která ještě před chvílí spala, už byla vzhůru a oblečená, z očí jim sálalo nadšení. „Je čas postarat se o koně?“ chtěla vědět Kiera.

Hallie se zasmála. „Ano.“ Vytáhla ze zásuvky prádelníku tlusté vlněné ponožky. Obula se a zjistila, že Jessiiny boty jsou jí sice trochu těsné, ale prozatím budou stačit. Koneckonců, zůstanou tu jen na chvíli.

V koupelně si opláchla obličej, rozčesala vlasy a sepnula je sponou. „Můžete se dívat, ale nesmíte se plést do cesty. Koně mohou být nebezpeční,“ varovala děti.

Kiley jí věnoval otrávený pohled. „Ne, když jim šeptáš,“ prohlásila.

Hallie obrátila oči v sloup, teprve když se otočila zády. Stačí, aby se chvíli dívala na *Animal Planet*, a už si myslí, že ví o zvířatech všechno.

Trochu jí zvedla náladu vůně kávy, která se linula z kuchyně. Chance si naplnil hrnek a ležérně se opřel o kuchyňskou linku. Když uviděl Hallii, připravil ještě jeden hrnek a podal jí ho. „Musíte se obsloužit sama. Někde tu asi bude cukr, ale mléko jen sotva.“

Musela se usmát, ačkoli ji znervózňoval. „Černá mi stačí,“ řekla a usrkla.

Zalétl pohledem k holčičkám, které už se začaly navlékat do bund. „Dobré ráno, dámy,“ pozdravil je vážně. „Chystáte se trochu nám pomoci ve stáji?“

Obě přikývly.

„Ona si myslí, že jsme moc malé,“ prozradila mu Kiley a ukázala na matku.

Chance věnoval Hallii pobavený pohled. „Vážně?“ Pak se otočil a zamířil ke dveřím.

O chvíli později už se všichni brodili hlubokým a namrzlým sněhem, hodný kus za domem. Kolem stáje se táhl prostorný výběh s dřevěnou ohradou. Jak se blížili, začali koně netrpělivě řehnat.

Nebe bylo bez mráčku a vzduchem se nesla svěží vůně borovic, která v Hallii probouzela slavnostní náladu, protože jí připomínala Vánoce s maminkou a Louem.

Chance zvedl dřevěnou závoru na vratech a otevřel je. Panty zavržaly. „Musíte být opatrná a pořádně na noc zavřít,“ upozornil ji. „Máme tu trochu potíže s pumami.“

Ztuhla. „Pumy?“

„Kočkovité šelmy,“ vysvětlil celkem zbytečně a ohlédl se na ni.

Pumy. Instinktivně popadla děti a přitáhla je k sobě. Kiera se k ní přitiskla, zatímco Kiley se jako vždy snažila odtáhnout.

„Neútočí na lidi, že ne?“ vypravila ze sebe Hallie.

Chance se jí podíval do očí. „Už se to párkrát stalo,“ přiznal. „Vesměs ale jdou spíš po dobytku – zvláště po hříbatech a telatech.“

Rozhlédla se kolem, napůl v očekávání že uvidí, jak se k nim blíží velká slintající šelma. Vzpomněla si na dlouhou chůzi od rozbitého vozu do města a otrásla se.

To zvládneš, ozval se jí v hlavě přísný hlas. *Musíš to zvládnout.*

Jako by měla na vybranou! Stiskla holčičky a vydala se za Chancem. Má u sebe jen zoufale malou hotovost, auto rozbité, a jestli selže tady nebo v bistru, stanou se z nich doslova bezdomovci. Neodvažovala se vybrat peníze z bankomatu. Joel by ji našel během několika hodin.

Stáj Jessie Shawové byla prostorná. Nacházela se tu místnost na nářadí, jiná pro skladování krmiva – vojtěšky, otrub, ovesné směsi. Na jednom konci se vršily balíky sena, druhý byl rozdělený na šest velkých boxů.

Dvojčata zamířila ke stáním.

„Koukněte,“ zavýskla Kiley, když v jednom z nich uviděla poníka. „Ten je maličkej! Vyroste ještě?“

Chance došel k dětem a zazubil se. „To je Trojan,“ řekl. „Větší už asi nikdy nebude. Je to liliput.“

„Můžeme se na něm svézt?“ zeptala se Kiley Chance, ne matky.

Zavrtěl hlavou. „Je to jarek. Ale jednu dobu vyhrával spoustu cen. Jessie ho vozila na přehlídce po celé zemi.“

Kiera prostrčila ruku mezi zábradlím, aby se zvířete dotkla, a Hallie se napjala. Nejráději by vykřikla *Dávej pozor!*

Chance se na ni podíval a z jeho modrých očí se dalo vyčíst porozumění i otázky. Otázky, které nechtěla zodpovědět.

Trojan si odfrkl, očichal Kieriny prstíky a pohodil hlavou. Čekal na snídani.

„Takže budete dělat tohle,“ poznamenal Chance klidně a ukázal Hallii, jak naplnit žlaby a umístit je do boxů. „Nedávejte jim moc,“ vysvětloval, „jinak dostanou koliku a pojdu.“

„Koliku?“ zeptala se Kiley. „Co je to?“

„Bude je bolet břicho,“ odpověděl, „A nafouknou se.“

„Jako děda minulé Děkuvzdání,“ řekla Kiera vážně své sestře.

Chance a Hallie si vyměnili pohledy. Věděla, že je zvědavý, co je zač, což bylo přirozené, když jí důvěřoval natolik, že ji ubytoval v domě své příbuzné. Neušlo jí, jak se chytá sebemenší nevinné poznámky jako právě teď. Ucítila nával paniky, na okamžik ji napadlo prodat vrak auta, zapomenout na bistro s tím příznačným názvem i na požehnané útočiště v Jessiině srubu a prvním autobusem odjet z města.

„To je něco jinýho, ty hloupá,“ otočila se Kiley k sestře. „Nemůžeš umřít, když sníš moc krocana.“

„Párkrát už jsem takový pocit měl,“ utrousil Chance a Hallie se znovu usmála. Zastavil se u ostatních zvířat. Když všem rozdělil krmení, došel do místnosti s nářadím a vyndal kolečko a dvojce vidle. Jedny vtiskl Hallii do rukou.

Ztěžka polkla.

Musel se rozesmát. „Tak fajn, jdeme na to.“

V Trojanově stání jí ukázal, jak má postupovat. Hallie se zhluboka nadechla, napřímila ramena a udělala totéž u Dolly, která si ji blahosklonně měřila a přitom přezvykovala.

„Nekopne mě, že ne?“ ujišťovala se.

„Ne, když ji nepolekáte.“

Hallie se kousla do rtu a začala kydat hnůj z boxu do kolečka. Po chvíli našla určitý rytmus a už jí práce nepřipadala tak hrozná. Zatímco si holčičky hrály na seně, spolu s Chancem dokončili práci.

„A je to,“ řekl a pověsil vidle na háček. „Až do večera.“

Hallie v duchu rychle počítala. Z Poslední šance se nedostane před osmou, takže sem se vrátí za tmy. Bude tu sama, zatímco se venku potulují pumy.

„Umíte používat pušku?“ zeptal se Chance, jako by jí četl myšlenky.

Před očima se jí mihl obraz Loua s pěti střelnými ranami v prsou a podlomila se jí kolena. Než se zmohla na nějakou odpověď Kiera ji vysvobodila. „Koťátka!“ zvolala.

„Čtyři,“ zajásala Kiley. „Je tu jedno rezavé, bílé... Kde je asi jejich maminka?“

„Zřejmě šla ulovit něco k snídani,“ řekl Chance. „Když už o tom mluvíme, já mám hlad jako vlk. Co kdybychom vyrazili do města pro něco k jídlu a podívali se na to vaše auto? Třeba se mi ho podaří zprovoznit.“

Hallie zaváhala, pak kývla. „Jenom abych nepřišla pozdě do práce.“ Otočila se k dvojčatům. „Nechte ta koťata. Neměly byste je chovat, dokud jsou tak maličká.“

„Ještě mají zalepený očička,“ oznámila Kiera, seskočila z balíku sena a rozběhla se k matce. Kiley ji zamyšleně následovala.

„Co když je sní puma?“ strachovala se.

Chance jí pocuchal vlasy. „Tady jsou v bezpečí,“ ujistil ji s jakousi hrubou něhou.

Hallie se sevřelo srdce. Znovu si vzpomněla na Joela. Byl sice biologickým otcem dvojčat, ale nikdy se nestal skutečným otcem jako třeba Lou, nikdy je nedokázal tak jednoduše zbavit strachu.

***

Bistro Poslední šance stálo na kraji města a v denním světle vyšla najevo jeho sešlost. Před ním parkovalo sedm či osm vozů, a když vešli, přivítala je vůně teplé slaniny. Dvojčata se rozběhla napřed a zabrala si dvě stoličky u pultu.

Madge je přivítala s vřelým úsměvem.

Chance počkal u jednoho ze stolů, než si Hallie sedne, pak se uvelebil naproti ní.

Zalétla pohledem k tabuli s denní nabídkou a vybrala si ovesnou kaši a pomerančový džus. Musela se usmát nad samostatností dvojčat, která zůstala u pultu.

„Jsou to prima děti,“ poznamenal tiše Chance.

Přikývla. Být na tomhle místě, ve společnosti tohoto muže, kterého téměř nezná, jí přinášelo iluzi bezpečí a štěstí. Hned si ale připomněla, že se musí mít na pozoru. *Oni* jsou někde tam venku a hledají ji. Její život a hlavně život jejích dětí teď závisí na její ostražitosti a na tom, jestli se dokáže spojit se správnými policejními orgány. Nemůže si dovolit jen tak někomu důvěřovat.

„Díky,“ řekla.

Chance počkal, než si Madge zapíše jejich objednávky. Když odešla, naklonil se blíž. „Před čím utíkáte, Hallie?“ zeptal se tiše.

Krev jí vyprchala z obličeje. Upřela na něj vzdorný pohled. „Před ničím,“ zalhala úsečně. V duchu si ale přála, aby mu mohla povědět o Louovi, o pokladně a mužích z fotografií.

„Jste špatná lhářka,“ opáčil.

Na to nic neřekla, *nemohla*. Chvilí seděli mlčky.

„Jestli utíkáte před zákonem, radši mi to povězte,“ ozval se znovu.

Ztuhla, než ale odpověděla, ohlédla se, aby zjistila, jestli je neslyší holčičky. Madge jim dala krabici pastelek, a tak si teď malovaly.

„Mám své problémy, jako je má každý,“ zašeptala rozčileně, „ale *nejsem* zločinec.“ Přinejmenším aspoň tohle je pravda.

Napil se kávy a nespustil z ní přitom pohled. „Mám pocit, že vaše problémy musejí být o něco horší než průměrné. Jinak byste asi sotva skončila u silnice uprostřed vánice, v noci, se dvěma malými dětmi a bez střechy nad hlavou.“

Sklopila oči, tváře jí zrudověly. Znovu na něj pohlédla. „Byla jsem na cestě někam.“ Zcela jasně odhalil, že blufuje, hrdost jí však velela pokračovat. „Zkrátka jsem jenom měla smůlu, to je celé.“

„Rád bych vám pomohl,“ řekl tiše. „Jestli mě necháte.“

Odvrátila pohled. Dokázala se obrnit vůči všemu – kromě laskavosti.

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. Najednou měla pocit, jako by do ní proudila jeho síla. Nenaléhal, jen čekal.

Nakonec se na něj podívala a zavrtěla hlavou.

„Tak dobře,“ přikývl.

Madge jim přinesla snídani. Přelétla je pohledem a usmála se. „Nechceš mě, doufám, připravit o servírku, Chance, nebo ano?“

Rozpráhl paže v nevinném gestu. „Jenom se snažím být dobrý soused.“

Usmála se a otočila se k Hallii. „Dávej si na něj pozor,“ varovala ji dobromyslně. „Už se několikrát chytil do lasa, pokaždé se mu ale podařilo vyklouznout.“

Chance se oslnivě usmál a Hallie byla ráda a zároveň ji mrzelo, že ne na ni. „Tobě se žádná nevyrovná, Madge,“ prohlásil. „V tom je ta potíž. No tak, slib mi, že si mě vezmeš...“

Madge se potěšeně zasmála, tentokrát hlasitě.

„Znáte se asi dlouho,“ poznamenala Hallie jaksi teskně, když starší žena odspěchala přivítat nové příchozí.

„Celý život,“ odpověděl a díval se za Madge s tichou náklonností. „Udělal bych pro ni všechno.“

Hallii se stáhlo hrdlo. Její nevlastní otec by byl udělal všechno pro ni a její děti, jenže už nežije, zabili ho. Joel a ti muži z fotografií, tím si byla jistá, by bez váhání zabili ji a možná i děti, kdyby dostali příležitost.

„Povězte mi to,“ naléhal na ni Chance znovu, v obličeji soustředěný výraz. Zkrátka mu nic neuniklo.

Do očí jí vstoupily slzy. Nejraději by mu všechno řekla, ulevila si, neodvažovala se však. Přitiskla si ruku na ústa. V duchu viděla Loua, jak leží studený v rakvi, navěky ztracený.

Odstrčila ovesnou kaši a vzhledla, když se ke stolu přiblížila jakási žena s krátkými tmavými vlasy a indigově modrýma očima. Na sobě měla černé kalhoty, vysoké boty a pod krátkým kabátem svetr s rolákem. Tázavě se na Hallii usmála, pak strčila bokem do Chance.

„Šoupni se, kovboji,“ nařídila.

Zazubil se a posunul se, aby si mohla přisednout, a Hallie pocítila zneklidňující bodnutí žárlivosti. „Ahoj Katie,“ řekl a kývl k Hallii.

„Seznam se s Madgeinou novou servírkou, která bude navíc hlídat Jessii dům. Hallie O'Rourkeová. Hallie, tohle je Katie Strattonová.“

Katie si ji krátce prohlédla a upřímně se usmála. „Ahoj Hallie.“

Přikývla. „Ahoj.“

Katie se otočila znovu k Chanceovi. „Potřebuju s tebou mluvit.“

„Já vím,“ opáčil. „Nechalas mi vzkaz na záznamníku.“

Mezi těmi dvěma bylo cítit jakési napětí, ale Hallie nedokázala určit, co to je. Nebo to možná *nechci* poznat, pomyslela si. A tak jen seděla, ruce založené na prsou, a sledovala, jak se ti dva dívají jeden na druhého.

Vtom se k nim přihnala Madge. „*Přichází!*“ varovala je.

Dveře bistra se prudce otevřely a dovnitř pronikl studený vzduch. Hallie vzhlédla a uviděla Jase Strattona.

„Dobré ráno, Jase,“ pronesla Katie mírně.

Krátce pokynul Hallii a opřel se o stůl. „Co tady děláš?“ zeptal se Katie, která jeho pohled bez mrknutí opětovala.

„Chtěla jsem si dát kafe,“ odpověděla vyrovnaně. „Je to snad protizákonné?“

Chance seděl v rohu, což bylo zřejmě dobře, protože to vypadalo, že by se vrhl na muže zákona s chutí a na místě ho zaškrtil. „Ted' ne,“ varoval svého protivníka. „Myslím to vážně, Jase.“

Hallie zalétla pohledem k dětem a s úlevou zjistila, že jsou stále ještě pohrouženy do malování, ačkoli už stihly spořádat cereálie a ovoce, které jim Madge mezitím přinesla. *Možná už byly svědky příliš mnoha zlostných scén*, pomyslela si smutně, *a tak jim na tom nepřípadá nic zvláštního*.

„Nemluvil jsem s tebou,“ zavrčel Jase.

Hallie se kousla do rtu a v duchu litovala, že se nemůže rozplynout.

Jase se natáhl, aby chytil Katii za předloktí; zastavila ho tichým: „Ať tě ani nenapadne na mě sáhnout.“

„Amen,“ dodal Chance nebezpečným tónem.

Jase se napřímil a podrážděně vzdychl. Ačkoli mu z očí číšel vztek, Hallie v nich viděla i bolest a ještě cosi jiného. Slušnost. „Kristepane, Katie,“ vydechl. „Víš přece, že bych proti tobě nikdy nepoužil násilí.“

Neodvrátila pohled. „Vážně?“ opáčila. Hallie pohlédla na Chance. Ještě pořád vypadal, že vzápětí vyskočí na stůl a na šerifa se vrhne, ale snažil se uklidnit.

„Hallie O'Rourkeová,“ řekla Katie, „tohle je můj manžel, Jase Stratton. Je šerif – ovšem ne z Nottinghamu, jak by se podle jeho chování mohlo zdát –, ale zdejšího okrsku. Jase, tohle je Hallie. Kdyby ses pořádně podíval, zjistil bys, žeš ji právě vyděsil k smrti.“

Jase znovu vzdychl. Byl to pohledný muž se širokými rameny. Sundal si klobouk a pokusil se o upřímný úsměv. „Vítejte v Primrose Creeku,“ řekl a znělo to ostýchavě.

Hallie už ho v duchu odhadla. Není zlý a není nebezpečný. Hodně se trápí. Kvůli Katii. Očividně někam mezi ně zapadá i Chance, ale na to zatím nechtěla myslet. „Díky,“ řekla nahlas.

Jase znovu vzdychl. „Podívej,“ otočil se ke Katii, „připouštím, že jsem to přehnal. Omlouvám se. Ale měli jsme se přece ráno sejít, ne? Na pohovor s Janiinou učitelkou.“

Katie si také povzdechla. „To bylo *včera*. Neukázal ses, tak jsem za paní Carterovou zašla sama.“ Její tón naznačoval, že musí zařizovat spoustu věcí a že to nenávidí.

Jase se tvářil, jako by právě dostal ránu do břicha. „Včera?“ opakoval zhrozeně.

„Včera,“ potvrdila Katie. Rty měla semknuté, modrýma očima si ho zlobně měřila. „Elliiino taneční vystoupení bylo včera večer. To jsi taky zmeškal.“

„Ach bože,“ zamumlal.

Katie vstala a donutila manžela couvnout. „Ráda jsem tě poznala,“ otočila se k Hallii. „Zastav se v knihkupectví a já se tě pokusím přesvědčit, že v tomhle městě *je* i několik normálních lidí. Je to na téhle ulici, kousek od obchodu s krmivem.“ Na Jase se ani nepodívala, zato promluvila k Chanceovi. „Díky, žeš tam včera přišel. Pro Ellii to bylo důležité. A pro mě taky.“

Přikývl. Jakmile však získal dost prostoru, okamžitě vyskočil. S Jasem si měřili jeden druhého jako dva berani.

„Rád bych si s tebou promluvil, Strattone,“ zavrčel Chance.

Z Jaseových očí sršely jiskry. „To se mi skvěle hodí. Tak půjdeme ven.“

Katie zavřela oči. Když je znovu otevřela, promluvila klidným hlasem: „To by stačilo. Už nejste malí kluci, co se perou u Jessie za stájí. Jste dospělí, navíc příbuzní, takže byste se podle toho měli chovat.“

Jase zvedl ukazováček, jako by chtěl své ženě zahrozit před nosem, ale její výraz ho zarazil. „Mrzí mě, že jsem prošvihnul tu schůzku ve škole. I to Elliino vystoupení.“

„To řekni svým dcerám,“ odpověděla a protlačila se kolem něj.

„Katie –“ natáhl se po ní, ale minul. Vrhł ještě poslední zuřivý pohled na Chance a vyběhl z bistra na parkoviště.

„Jedeme se podívat na to vaše auto,“ zabručel Chance a díval se za odcházející dvojicí s výrazem, který Hallie nedokázala rozluštit. Když se otočil, uviděla v jeho očích starou bolest.

Pověz mi o tom, chtěla říct, věděla však, že nemá právo, když se sama o svá tajemství nemíní dělit.

„Postarám se o děti,“ nabídla jim Madge. Hallie si všimla, že ranní nával už prořídł. „Jen jed' s Chancem a vyříd' si, co potřebuješ.“

„Budeme hodné,“ zaškemrala Kiley.

„*Prosím,*“ přidala se její sestra.

Hallie na chvíli zaváhala, pak se usmála a přikývla. „Tak dobře. Díky, Madge.“

„Není zač. Jen se vrať do jedenácté, abychom se stihly připravit na polední nával.“

Hallie, kdysi majitelka a provozovatelka nejoblíbenější restaurace ve Scottsdaleu – čehož nebylo nijak lehké dosáhnout, protože na předměstí Phoenixu bylo restaurací plno, – se těšila, že se účastní provozu toho nijak úchvatného bistra, byť jen jako servírka. Alespoň přijde na jiné myšlenky.

„Určitě,“ ujistila Madge. „Takže se uvidíme za chvíli.“ Chance jí podržel kabát. Toto malé zdvořilé gesto ji překvapilo. „Chovejte se slušně, než se vrátím,“ napomenula ještě děti.

Kiera se na ni zářivě usmála, Kiley obrátila oči v sloup.

„Jasně,“ zahlaholily obě najednou.

Cestou zahlédla Katiino knihupectví. Před ním parkoval šerifův vůz, on sám stál na chodníku a upíral pohled do obchodu. Hallii připadal jako ztělesnění osamělosti.

„Chudák,“ zamumlala.

Chance si posměšně odfrkl. „Neplývejte na něj soucitem. Všude čekají zástupy ženských, aby ho mohly utěšit.“

Byla ohromená. „Nevypadá jako záletník.“

Upíral oči na silnici. „Lidi nejsou vždycky takoví, jak vypadají,“ opáčil.

4

Chance zastavil za Halliiným pick-upem. „Počkejte tady,“ požádal ji. Venku byl štiplavý mráz.

Hallie ho neposlouchala. Otevřela dveře a vyskočila z vozu, ruce v kapsách bundy, bradu zarputile zdviženou. Málem se rozesmál. Obešla zadní kolo svého vraku a nakopla ho.

Chance se zazubil a otevřel kapotu. Na první pohled bylo zřejmé, že starý motor už nikdo nezachrání. Byl celý prorezlý a to byl jen jeden z jeho nedostatků. Vzdychl a kapotu zavřel.

Hallie si mnula paže. Tvrdohlavá ženská, pomyslel si. Mohla zůstat pěkně v teple v autě, ale ne, to by bylo moc jednoduché. „Není to dobrý, co?“ pípala.

„Ne,“ souhlasil. „Obávám se, že tenhle stařík už dosloužil. Ale možná by se dal prodat do šrotu. Za pár stovek, když budete mít štěstí.“

Sykla a zvrátila hlavu k mrazivé obloze. „Výborně,“ utrousila po chvíli. „Tak co mám teď dělat?!“

Usoudil, že se jedná jen o řečnickou otázku, jistě se neptala *jeho*.

Přešlápla nohama v teniskách. „Kruci!“

Dal si ruce v bok. „Jestli to chápu správně, nemáte peníze na jiné.“

Upřela na něj zlostný pohled. „Moc vám toho neunikne, co, kovboji?“ prskla, ale hned se kousla do rtu, v obličeji zoufalý výraz.

„Omlouvám se,“ vzdychla a rozpráhla ruce. Chance byl ale svým způsobem rád, když ji viděl alespoň trochu vzdorovat. Neměl o ni takový strach.

Pokřčil rameny. „To nic,“ řekl. „Já mám hroší kůži.“

„Co nový motor?“ zeptala se s nadějí v očích. „Kolik by stál?“

Vzdychl a oznámil jí svůj odhad.

Naděje okamžitě pohasla. „Dohajzlu,“ řekla.

Musel se hodně snažit, aby se nerozesmál, protože se obával, že jinak by se na něj mohla vrhnout. „Dohajzlu“ je celkem běžně používané zaklení, ale slyšet ho od ní mu připadalo velice povzbudivé. Na chvíli už měl strach, že se vzdá, anebo zhroutí a rozpláče. Nikdy si nedovedl poradit se ženskými slzami.

Čekal.

Přecházela sem a tam. „Jak se asi dostanu do práce?“ ptala se.

Neodpověděl. Ještě pořád nemluvila na něj – vyzývala na souboj celý svět.

Uhodila pěstí do kapoty. „Člověk by mýsl, že aspoň jedna věc by mohla jít dobře, ne?“ vybuchla. Potom se zarazila. Koutek úst se jí nadzvedl v jakémisi pohřebním humoru. „Dobrá, možná jedna nebo dvě věci šly dobře.“

Chtěl jí pomoci, dát *všechno* do pořádku, poznal ale, že život Hallie O'Rourkeové jen tak spravit nedokáže. Přesto musel něco udělat. „Jessie má pod plachtou v přístěnku džíp. Můžete jezdit s ním.“

„Vždyť už bydlím v jejím domě,“ zaprotestovala zničeně. „Nemůžu si ještě vzít její auto!“

„Myslím, že by jí to nevadilo. Zajedeme k ní domů a zavoláme jí, jestli chcete. Věřte mi, bude ráda, že v jejím domě někdo je. Možná vás bude chtít rovnou adoptovat.“

„Nemůžeme tady nechat tuhle hromadu šrotu,“ prohlásila a ukázala na rozbitý pick-up.

„Zavolám Bobovi Rileymu, až dojedeme domů. Odtáhne ho k sobě na vrakoviště. Přinejmenším za něj dostanete pár babek. Jestli teda máte v pořádku papíry.“

V očích se jí na okamžik mihl poplašený záblesk. Obešla vrak, otevřela dveře u spolujezdce a začala lovit v přihrádce. Z úhlu Chanceova pohledu vypadal její zadeček moc pěkně.

Vytáhla kus papíru, prozkoumala ho a strčila mu jej pod nos. „Tady. Všechno v pořádku!“

Přelétl dokumenty pohledem. „Kdo je Lou Waitlin?“ zeptal se. Automaticky si adresu v Phoenixu zapamatoval.

Dlouho se na něj jen dívala, pak si zajela rukou do vlasů. „Jeden chlápek. Koupila jsem od něj tohle auto před několika týdny.“

Odpověď si rozmýšlela příliš dlouho. Dal jí svým výrazem jasně najevo, že jí nevěří. „Když říkáte.“ Ukázal na svůj vůz. „Nastupte si, jedeme k Jessii domů.“

„Mám zavolat, aby si auto odvezli?“ zeptal se, když vyrazili.

Nepodívala se na něj, jen se opřela o okénko a znovu si prohrábala vlasy.

„Tohle vás stojí hodně času,“ poznamenala, když projeli branou na Jessiin pozemek.

„To ano,“ souhlasil.

„Copak nechodíte do práce?“

Zasmál se. „Ne. Jsem ten, koho byste nejspíš nazvala statkářem.“

Usmála se tomu výrazu. „To musí být příjemné,“ řekla a podívala se na hodinky. Poznal, že se bojí, aby nepřišla pozdě do práce.

„Má to něco do sebe.“ Nejrádeji by jí o sobě pověděl spoustu věcí, podstatných i nepodstatných, což ho dost překvapovalo. Například jak v době, kdy chodil na univerzitu, byl šampionem v rodeu, a jak po tomhle místě tesknil celou dobu, co byl pryč. Obecně však inklinoval k názoru, že do jeho věcí nikomu nic není. Zastavili před přístěnkem, ve kterém stál Jessiin džíp.

V domě Hallie okamžitě postavila na kávu. Chance vzal bezdrátový telefon z kuchyně a vymáčkal Jessiino číslo, napsané v seznamu, který byl přilepen vedle na stěně.

Jessie se ozvala okamžitě. „Haló?“

„Tady Chance. Volám od tebe z domova.“

„Je všechno v pořádku?“

„Jo, všechno jde dobře,“ ujistil ji. „Vlastně volám proto, abych ti představil jednu dámu, která teď bydlí u tebe a bude se ti starat o dům. Jmenuje se Hallie O'Rourkeová. Chceš se s ní pozdravit?“

Jessiin hlas zněl překvapeně, měla plno otázek. Pokusila se vyzvědět něco víc. „Dej mi ji,“ vzdychla.

Podal sluchátko Hallii. „Haló?“

Zatímco spolu ženy konverzovaly, Chance připravil kávu a se svým šálkem přešel do přední místnosti, k Jessiinmu stolu, na kterém stál počítač. Sundal z něj kryt a bez konkrétního důvodu počítač zapnul. Z kuchyně sem doléhal Halliin hlas a Chance poznal, že ji Jessie podrobuje výslechu. Pochyboval ovšem, že by měla větší štěstí než on. Hallie O'Rourkeová – jestli se tak opravdu jmenuje – nehodlala prozradit nic, přinejmenším ne ze své minulosti.

Bezmyšlenkovitě se připojil na internet. Za chvíli už našel své oblíbené webové stránky. Stiskl *Vyhledat* a bez váhání napsal do okénka jméno.

Lou Waitlin.

***

Hlas Jessie Shawové byl tichý, ale živý. Zdálo se, že je nadšená představou, že má v domě naprosto cizího člověka. Hallie občas upila kávy, kterou jí Chance nalil.

Došla ke dveřím z kuchyně, dívala se, jak něco píše do počítače, a naslouchala Jessii. „Zkrátka tam buďte jako doma. V mrazáku na zadní verandě je jídlo – poslužte si. Jestli máte řidičský průkaz, můžete používat taky můj džíp. Tomu autu rozhodně nedělá dobře stát a chytat prach. Chance už vám asi ukázal, jak se starat o koně?“ Nečekala na odpověď. „Dávejte si pozor na Trojana. Je to divoch. Ale má dobré srdce.“

Hallie čekala, že se Jessie bude ptát na doporučení – což by byl konec její krátké kariéry Hlídače domu a ošetřovatelky koní ale nestalo se tak. Zřejmě se domnívala, že Chance už se na všechno vyptal. Důvěřovala mu.

„Mám dvě holčičky, dvojčata,“ slyšela se říkat do telefonu. „Je jim sedm.“ Neodvažovala se odhalovat věci ze své minulosti, ale potřebovala za všechnu tu důvěru a laskavost nabídnout alespoň *něco*.

Jessiin hlas zněl potěšeně. „Dům musí mít radost.“

„Prosím?“ Hallie sledovala Chance a v duchu se ptala, co asi dělá, takže jí trvalo o chvíli déle, než pochopila.

Jessie se zasmála. „To místo má srdce i duši,“ prohlásila, jako by na tom nebylo nic divného. „Několik generací byl plný hlučných dětí. Já se nikdy neprovdala, nemám vlastní rodinu, takže tu je většinu času ticho – od té doby, co Chance s Jasem vyrostli.“ Odmlčela se. „Je to osamělý dům.“

Chance vrhl Halliiným směrem zamyšlený pohled a vrátil se k tomu, co dělal. Stáhl se jí žaludek. O co mu jde? Věděla, že si předtím všiml Louova jména na dokladech od vozu. Jestli si ho nechal vyhledat, mohl by se dozvědět o vraždě...

„Samozřejmě použijte můj počítač, pokud budete chtít,“ nabídla jí Jessie. „Můžete mi občas poslat e-mail, zásobovat mě drby z Primrose Creeku, než se vrátím.“

Hallie se cítila hrozně. Kdyby měl telefon šňůru, nejradši by se na ní oběsila, že podvádí tuhle dobrou a velkorysou ženu.

Opřela se o dveře. „Hádám, že těch budu mít spoustu, když budu pracovat v bistru Poslední šance,“ prohodila.

V duchu si vybavila ranní scénu mezi Jasem a Katií Strattonovými.

Jessie se zasmála. „V Primrose Creeku vedou všechny cesty do Poslední šance.“

Chance vstal od stolu a otočil se k Hallii. Ačkoli měl v očích otazníky, uklidnil ji jeho nepatrný úsměv.

„Jessie?“ řekla, „děkuju. Děkuju, že jste mně a dvojčatům poskytla střechu nad hlavou. Slibuju, že se vám postarám o dům i o koně.“

„Vrátím se brzy,“ ujistila ji Jessie. „Ale obávám se, že jenom na skok. Můj agent už mi domluvil další turné po galeriích.“

Hallie se v tu chvíli vůbec nedokázala smířit s představou, že se Jessie do Primrose Creeku vrátí a ona bude muset s dětmi odejít. „Dám vám Chance,“ vyhrkla a podala mu sluchátko.

Chvíli naslouchal, pak se rozloučil a hovor ukončil.

Otevřel komoru, sundal z háčku klíče a hodil jí je. „Máte tu klíč od domu i klíčky od auta.“ Podíval se na hodiny. „Radši byste měla vyrazit, abyste byla v bistru včas. Jestli chcete, zkontroluju džíp, než půjdu domů.“

Otřela si ruce o džíny. Z toho muže se jí potily dlaně a také v jejím nitru se odehrávaly neobyčejné věci. „Už jste toho udělal dost. Děkuju za všechno.“

Kývl. Na okamžik měla pocit, že se jí bez obalu zeptá na Phoenix, na Loua a na všechno ostatní. „Uvidíme se,“ rozloučil se místo toho. Vzápětí odešel.

Když zmizel, zamkla dům, vyběhla nahoru a rychle se osprchovala. Vyžehlila si blůzu, kterou vytáhla z kufru, oblékla si čisté džíny, vysušila si vlasy a sepnula je sponou. Pak si přesunula věci do jiné ložnice, s níž sousedila druhá, menší, se dvěma postelemi. Kiera s Kiley budou spát tady, dost blízko, aby měla pocit, že jsou v bezpečí, ale tak daleko, aby začaly nějakým způsobem normálně fungovat. Celý dosavadní život se jim zhroutil a musely utéct jen s několika věcmi v kufru před otcem, který běžel za nimi. Na rozdíl od ní netuší nic o důvodech takového počínání.

V očích ji pálily slzy. Teď ale není čas na lítost. Čeká ji práce.

Zvládne to.

Sešla dolů. Nejprve zamířila do stájí, aby se podívala na koně, pak vyrazila do přístěnku. Vevnitř stál modrý zaprášený džíp, a když otočila klíčem v zapalování, motor se rozběhl.

O pár minut později už zájízďela na parkoviště u Poslední šance, které bylo prázdné až na žlutý volkswagen a šerifův vůz.

Uvnitř seděl u pultu Jase Stratton na stoličce, kterou už si navykla považovat za Chanceovu, a pil kávu. Kiley s Kierou spolu tancovaly na živou hudbu, linoucí se z jukeboxu.

„Mami!“ spustily obě, když ji uviděly. Rozběhly se jí do náruče.

Jase se otočil a chvilku se na ně zvědavě díval. „Vypadá to, že máte vlastní uvítací výbor,“ usmál se.

Pohládila holčičky po vlasech. „Jsme sehraná parta,“ přikývla a otočila se k rozzářeným tvářičkám. „Byly jste hodné?“

„Já byla,“ ujistila ji Kiera.

„Byla tu jedna paní,“ dodala vzrušeně Kiley a zatahala matku za rukáv. „Pozvala nás do dětského kroužku. Bude tam dožínkový karneval se spoustou cen za nejlepší kostýmy –“

„Můžeme tam jít?“ žadonila Kiera.

„Prosím,“ přidala se Kiley.

„Uvidíme,“ řekla Hallie. Nemohla nic slibovat, dokud nezjistí, kolik by stálo zápisné. Časy, kdy mohla utrácet, byly pryč, zřejmě navěky.

„Nejdřív vás musíme zapsat do školy.“ To ale počká do zítra, první den v práci jen těžko může požádat o uvolnění.

„Učitelka z kroužku se jmenuje paní Callahanová,“ nedala se odbýt Kiera. „Má zvonečky kolem kotníků.“

Jase se při té poznámce zasmál.

„Zvonečky kolem kotníků?“ opakovala Hallie překvapeně.

„Evie Callahanová,“ vysvětlil jí šerif, „je svobodnomyslná duše. Učí břišní tance, umí číst z ruky a vykládat tarotové karty. Kromě toho, že vede školu hrou.“

Hallie povytáhla obočí.

„Evie to s dětmi ohromně umí,“ dodal. „Obě mé dcery k ní chodí do tanečního kroužku a na výtvarku a jsou nadšené.“

Z kuchyně vyšla Madge. Vypadala unaveně. Vřele se na Hallii usmála. „Nu děvče,“ začala, „jsi připravená uběhat si nohy? Bear dneska uvařil svůj proslavený hovězí guláš, takže se tu staví na oběd nebo na večeři úplně celé město.“

Hallie se nadechla. „Voní vážně skvěle,“ pochválila.

„To ano,“ přítakal Jase. Vstal a položil na pult bankovku. „Asi bych měl vyrazit a honit zločince,“ mrkl na Madge. „Ale určitě se tu ještě stavím na guláš.“

Madge se na něj zářivě usmála. „Budeme tě čekat.“

Zasalutoval a odešel.

„Upadnou mi nohy,“ oznámila Madge a sesula se na židli.

Kiera se na ni zmateně podívala. „Vážně?“

Madge se zasmála. „Ne, jenom mě hrozně bolí.“ Zkoumavě se podívala na Hallii. „Myslíš, že bys dokázala zvládnout nápor kolem oběda sama?“ zeptala se. „Vím, že jsi tu nová, jenže mě vážně hrozně bolí patní kosti. Potřebuju jít domů a dát si nohy nahoru.“

„Zvládnu to,“ ujistila ji Hallie. „Možná mi ale bude chvíli trvat, než se naučím ceny.“

Madge vypadala dojemně, plná naděje. „Jestli si na to troufáš. Bude to pro děti dlouhý den a pro tebe taky.“

„Zabaví se,“ ujistila ji Hallie.

Madge vzdychla. „Nu, bůh ti žehnej. Jsi odpověď na modlitby staré ženy, Hallie O'Rourkeová. Můj bratr vydrží v kuchyni od rána do

večera, ale já jsem normální smrtelník. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem měla čas si něco přečíst.“

„Běž domů a dej si nohy nahoru,“ vyzvala ji Hallie jemně. „My to tu s Bearem zvládneme.“

„Kdo ví? Třeba se tu objeví Wynona a pomůže vám.“ Odmlčela se, pak se unaveně zasmála. „To se tu spíš objeví víla Zubnička.“ Postavila se na bolavé nohy. „Beare!“ křikla ke kuchyni. „Je tu Hallie. Vezme to za mě. Tak se chovej slušně, slyšíš?“

Bear, domácký typ s laskavýma očima, se na Hallii usmál podávacím okénkem. „To ty jsi ta hašteřivá,“ odsekl sestře. „Se mnou vyjde každý bez problémů.“

Madge došla k věšáku a sundala z něj hnědý vlněný kabát. „Zavolej mi, kdyby toho na tebe bylo moc. Moje číslo je předvolené, stačí zmáčkнуть dvojku.“

Hallie upřímně doufala, že to nebude třeba. „Dvojku,“ zopakovala však pro uklidnění.

Madge si oblékla kabát, vytáhla z kapsy háčkovaný šátek a uvázala si ho na hlavu. Nakonec si vzala rukavice. „Dobrá. Takže jdu.“

Hallie začala doplňovat slánky, pepřenky a stojánky s ubrousky, utírat stoly a do vinylu zatavené jídelní lístky. Když pár z volkswagenu zaplatil a odešel, uklidila po něm. Holčičky už nebavilo tancovat, znovu si sedly ke stolu a začaly si číst z knížky. Ve škole naštěstí měly zrychlený výukový program, proto už dokázaly číst téměř jako dospělé.

V jedenáct hodin se objevil chlapík v zamazaném oblečení, oznámil, že je majitelem vrakoviště, a nabídl Hallii za rozbité auto sedm set dolarů. Za daných okolností to dělalo celé jmění, takže se rychle dohodli. Mezitím stihl muž spořádat dvě misky guláše a nechal slušné spropitné.

Hallie měla dobrou náladu, když se začaly podávat obědy. Bavilo ji pracovat mezi lidmi. Scházela jí vlastní restaurace a pomyšlení, že je teď zavřená, ji hodně trápilo. Neměla vůbec čas něco zařizovat, takže nechala několik dobrých lidí bez práce a bez vysvětlení. Neodvažovala se je kontaktovat ze strachu, že Joel nebo někdo z těch ostatních by mohli zjistit, kam se s dětmi poděla.

Během frmolu se jí podařilo nakrmit dvojčata, která se začínala hašteřit, také se trochu najedla, a když přišla Katie Strattonová, největší nápor už polevil. Zato útoky mezi Kierou a Kiley přiošťovaly.

„Vypadá to, že tu má někdo ponorkovou nemoc,“ poznamenala Katie.

„Řekla mi, že vypadám jako strašák,“ stěžovala si Kiera.

Hallie už vzdala pokusy ty dvě usmířit, na to měla příliš mnoho práce.

„Tos určitě špatně rozuměla,“ opáčila Katie vážně a otočila se ke Kiley. „Ty bys přece něco takového o své sestře neřekla, nebo ano? Zvlášť když vypadá úplně jako ty.“

Kiely očividně záležitost se strašákem z takového úhlu nezážila.

Hallie usoudila, že se jí Katie zamlouvá. „Ahoj,“ kývla na ni. „Dáš si něco?“

Žena zavrtěla hlavou. „Vlastně jsem přišla, abych se omluvila,“ pronesla tiše. „Kvůli té scénce, co jsme ráno předvedli.“

„To není třeba,“ ujistila ji Hallie.

„Ale je,“ trvala na svém Katie. „já dělám ráda lidem radost a chci, aby sis mě oblíbila.“

Hallie se zasmála. „To nebude tak těžké.“

Katie se ohlédla na dvojčata. „Vlastně mám ještě jeden důvod. Dnes bude v knihkupectví čtenářský kroužek. Knihovnice Adele Dennyová bude číst dětem kapitolu z *Harryho Pottera*, nakonec všechny dostanou sušenky a džus. Přišla jsem pozvat tvoje dcerky. Můžou si pak hrát s našimi dětmi – máme taky dvě holčičky.“

Jakmile Kiera s Kiley zachytily, o čem je řeč, začaly poskakovat kolem matky. „Prosím,“ pokřikovaly jednohlasně, „pusť nás tam, prosím, prosím, *prosím!*“

„Copak můžu odmítnout?“ povzdechla si. Cítila, že potřebují začít s normálním životem, navíc trávit celý den v bistru není nic pro děti.

„Čtení začíná za čtvrt hodiny,“ řekla Katie chápavě. „Vrátíme se za hodinu a půl.“

Hallie přikývla. Holčičky byly omámené vzrušením. Navlékly si bundy dřív, než jim mohla pomoci. Vzápětí už vyběhly ze dveří.

Ve tři hodiny se bistro zaplnilo bujarou mládeží, protože skončilo vyučování na gymnáziu. Všichni se cpali hranolky, hamburgery, kokakolou, jukebox vyhrával. Dvojčata se vrátila z knihkupectví celá rozzářená. Dala si sýrové sendviče s mlékem a vzápětí usnula na lavici u stolu.

Madge volala třikrát, jen pro jistotu. Když udeřila osmá hodina, Bear vyšel z kuchyně, což se nestávalo často, a zhasnul neonový nápis „Otevřeno“ ve výloze. „Radši už byste měla vzít děti domů,“ pronesl laskavě. „Byl to pro vás všechny dlouhý den.“

Rozhlédla se. V bistru zůstalo ještě několik hostů, bylo třeba vytřít podlahu a umýt nádobí. „*Je tu spousta práce.*“

„Jen běžte, já to zvládnu,“ přerušil ji. „Vypadá to, že zase začne sněžit, tak byste radši měla vyrazit.“

„Díky,“ usmála se.

V kapse měla šek za odtazené auto a slušné spropitné. Ráno může zajet do samoobsluhy. Také koupí děvčatům nějakou hračku, zapíše je do školy, ačkoli právě z toho posledního měla strach. Základní škola v Primrose Creeku by si vyžádala záznamy ohledně očkování a další věci, takže by se jistě spojila se školou v Scottsdaleu, kam holčičky chodily. Možná tamní policie požádala školu, aby jim dala vědět, kdyby se o Hallii cokoli dozvěděli, ať přímo či nepřímo.

Snad bude nejlepší učit děti doma, usoudila. Tak se nikdo nebude na nic ptát.

Když dojela ke srubu v zátocě, vzbudila děti. Vystoupily z auta do chladného nočního vzduchu a obrátily hlavu k obloze.

„Budeme si něco přát,“ navrhla Kiera.

„Tak dobře,“ souhlasila Kiley. „Já si přeju, abych zase mohla vidět tátu.“

Hallii v očích zaštípaly slzy, nic však neřekla. Ať už je Joel jakýkoli, je to jejich otec, jediný, kterého mají, je tedy přirozené, že se jim stýská.

Kiera si vybrala svou hvězdu. „Já si přeju, abych mohla zůstat tady, v Primrose Creeku, navždycky, s Madge, Trojanem a Chancem.“

Hallie zamžikala a srdce se jí sevřelo. Uvědomovala si až příliš dobře, že ani jedno z přání se nemůže vyplnit. Ani za nic by jim ale nevzala naději.

„A co si přeješ ty, mami?“ zeptala se náhle Kiera.

„Já chci, abychom my tři byly pořád spolu a aby nám bylo dobře,“ vypravila ze sebe po chvíli.

„Já taky,“ přikývla Kiera.

Kiley zamířila ke dveřím, ramínka svěšená. „Kde je asi dneska táta?“ zeptala se téměř šeptem. Smutné na tom bylo, že očividně nečekala odpověď.

5

Hallie si umyla ruce ve dřezu, když uviděla, jak k ohradě zajíždí Chanceův vůz. Vystoupil, ohlédl se k domu a zamířil k setmělé stáji. Vzápětí se uvnitř rozsvítilo a Hallii překvapilo, jak příjemné pocity v ní jeho příjezd vzbudil. Byla ráda, že je tam, ale chtěla, aby věděl, že se chystala zvířata nakrmit, jakmile uloží děti do postele.

Vzala si bundu, nařídila holčičkám, aby se převlékly do pyžama a umyly se, že se hned vrátí, a vyšla ven. Právě když se blížila k vratům stáje, zaslechla v dálce zběsilý výkřik. Zamrazilo ji. Instinktivně se ohlédla k domu, aby se přesvědčila, že jsou děti v bezpečí.

Chance právě sypal z kbelíku oves a otruby do žlabů. „Dobře večer,“ řekl a dotkl se krempy klobouku.

Zůstala stát ve vratech. „Nemusíte za mě dělat mou práci,“ namítla opatrně.

Zazubil se a pokračoval. „Sousedská výpomoc,“ poznamenal. Navzdory všemu byla Hallie okouzlená.

Vzpamatuj se, nařídila si v duchu. Zapomnělas, že tudy jenom projíždíš?

Zvenčí se znovu ozval děsivý zvířecí křik. Ztuhla. „Co to bylo?“ zašeptala.

Otočil se k ní s vážným výrazem. „Puma.“

Polkla. „Je blízko?“

„Těžko říct,“ odpověděl. „Může být míli odtud, anebo na druhé straně zátoky.“

„Můj bože,“ vydechla. Vzápětí se ozvalo zavržení kuchyňských dveří. Hallie se obrátila na patě a zděšeně se rozběhla k domu. Holčičky jí běžely naproti hlubokým sněhem a vesele se smály.

„To je v pořádku,“ řekl Chance tiše a ona zjistila, že je vedle ní a drží ji jemně, ale pevně za paži. V druhé ruce se mu objevila puška. „Nevystrašte je.“

Puma znovu zavyla, tentokrát díkybohu o něco dál. Holčičky to uslyšely a zůstaly stát jako solné sloupy.

„Tumáte,“ řekl Chance a strčil pušku Hallii do rukou. „Vezmu je. Nedávejte prst na spoušť, pokud neuvidíte pumu.“

Došel k dětem, popadl Kieru jednou rukou, druhou Kiley. Obě se k němu přitiskly a chytily se ho kolem krku.

„Nemusíte se bát,“ klidnil je jemně s úsměvem.

Hallie zůstala stát opodál, celá roztřesená, pušku v ruce. Zatoužila se k němu také přitisknout, ze všech sil však odolala.

„Myslela jsem, že jsem vám dvěma přikázala, abyste zůstaly doma,“ řekla místo toho a podívala se na děti.

„Co to bylo za zvuk?“ zeptala se Kiera Chance.

Pohlédl na Hallii. „To byla puma,“ vysvětlil. „Půjdemě dovnitř, nebo zmrznete.“

Vrátili se do domu. Kiera s Kiley se rozběhly přichystat se do postele, jakmile je Chance postavil na zem. Otočil se k Hallii. Zazubil se a vzal jí pušku z rukou.

„Půjdu to dodělat.“

Znovu se v ní ozvala hrdost. „Jsem na tvrdou práci zvyklá, pane Qualtroughu,“ oponovala. Což byla pravda. Ve své restauraci trávila někdy i čtrnáct hodin a doma se pak zabývala účetnictvím.

Zavrtěl hlavou. Poznala, že si myslí cosi o její zatvrzelosti; a měl pravdu. Znovu zatoužila všechno mu povědět, o Joelovi, o důkazech, o tvářích policistů na snímcích, nemohla si však dovolit podstoupit takové riziko. V sázce bylo příliš mnoho.

„Radši byste si ji tu měla nechat,“ ukázal na pušku.

„Ne,“ odmítla. „Neumím s ní zacházet.“ Stále v duchu bojovala s touhou prokázat mu vstřícnost, pozvat ho na kávu, možná mu i trochu

něco svěřit. Bylo těžké vědět všechno, co věděla, a být na to docela sama, vyděšená k smrti. „Nechci, aby to vypadalo, že jsem nevděčná,“ řekla nakonec.

„Můžu vás to naučit.“

„Mám strach,“ přiznala.

„Tím spíš,“ opáčil.

Zhluboka se nadechla. „Souhlasila jsem, že se budu starat o Jessiina zvířata a o dům oplátkou za to, že tu můžeme chvíli zůstat. Chci zkrátka dodržet dohodu, to je všechno.“

Sundal si klobouk a zajel si rukou do vlasů. Když se zazubil, málem se jí podlomila kolena. „To chápu. Můžete začít zítra.“ Zavěsil pušku na háček nade dveřmi a odešel.

Hallie tam chvíli jen stála, pak zamkla dveře a vydala se nahoru za dcerkami.

Obě byly ve vaně, až po krk v bublinkách.

„Máme průšvih?“ zeptala se Kiley.

Hallie vzdychla. „Měly byste mít?“

Dvojčata si vyměnili pohled. „Možná,“ připustila Kiera.

Potlačila úsměv. „Příště, když vám řeknu, abyste něco udělaly, očekávám, že poslechnete. Je to jasné?“

Obě děti vážně přikývly. „Pan Qualtrough má pušku,“ pípla Kiley.

Hallie si nebyla jistá, co na to odpovědět, proto jen kývla.

„Kdyby nás chtěla puma sežrat,“ prohlásila Kiley, „zastřelil by ji.“

„Ta puma byla daleko,“ uklidňovala je matka. Možná by se přece jen *měla* naučit s puškou zacházet.

„Půjdem zítra do školy?“ vyzvíдалa Kiera.

Hallie sáhla po žínce a mýdlo, klekla si vedle vany a začala dětem drhnout zádky. „Říkala jsem si, že bych vás mohla učit já, tady doma, po večerech,“ nadhodila. „Možná byste ale mohly občas odpoledne zajít k Evii do kroužku.“

Obě se rozzářily. „Ty budeš naše učitelka?“

„Ano,“ přikývla Hallie. „Každopádně to můžeme vyzkoušet.“

„Páni,“ ohodnotila to Kiley.

Když se vykouply a vyčistily si zuby, uložila je do postele. Usnuly téměř vzápětí. Usmála se, políbila je do vlásků a vyklouzla z ložnice.

V kuchyni si pospíšila k oknu. Chance už skončil a odjel, protože ve stáji byla tma a jeho vůz zmizel.

Zkontrolovala, jestli jsou dveře opravdu zamčené, a zamířila k počítači. Připojila se na internet. Nejprve napsala krátký dopis Jessii. *Zdravím z Primrose Creeku. Tady Hallie. Koně jsou, jak se zdá, v pořádku, Chance tu na všechno tak trochu dohlíží. Džíp jezdí. Prozatím mě nic víc nenapadá, jen že Vám chci poděkovat. Ani netušíte, co pro mne Vaše laskavost, důvěra a velkorysost znamenají. Slibuji, že Vás nezklamu. Hallie.*

Stiskla tlačítko ODESLAT. Pak našla stránky vyhledávacího serveru a napsala do okénka „Lou Waitlin“. Vzápětí se na obrazovce objevil článek z *Arizona Republic*, který vyšel několik dnů po Louově smrti.

Louis W. Waitlin, 58, zemřel v úterý na poranění střelnou zbraní. Waitlin, policista z Phoenixu, sloužil příkladně celých dvacet let... Pohřeb se koná v sobotu, se všemi poctami... Jeho pozůstalými jsou dcera Helene Waitlin Royerová a dvě vnoučata...

„Dobře,“ zašeptala s úlevou. „Dobře.“ Jistě, zmiňovali její jméno, ale ne to, které používá. Jen sotva by si ji Chance Qualtrough nebo kdokoli jiný z Primrose Creeku mohl spojit s Helen Royerovou. Hallie jí říkali odmalička.

Vzápětí se na obrazovce objevila zpráva o příchodím vzkazu. Po chvilce úzkosti zjistila, kdo jí píše.

Ahoj Hallie, tady Jessie. Právě sedím u počítače. Před chvilkou jsem si přečetla Vaši zprávu.

Hallie trochu váhavě napsala: *Jak se máte?*

Odpověď chvilku trvala. *Jsem unavená. Stýská se mi. Už se těším, až se pustím do tkaní.*

Obdivovala jsem Vaši práci, napsala rychle Hallie po pravdě, protože tapiserie na stěnách jí připadaly skutečně úžasné. *Máte velký talent.*

Díky, přišla odpověď. Ale dost už o mně. Napište mi něco o sobě.

Hallie vzdychla. Něco prozradit musí, ale co? *Je mi třicet dva a mám dvě dcerky, jak už víte. Dřív jsem vlastnila restauraci. Jsem rozvedená.*

Chanceovi se musíte líbit, napsala Jessie. Obvykle se s cizími lidmi moc nedruží.

Hallie se kousla do rtu. *Byl na nás hodný.*

Radši už si půjdu lehnout, pokračovala Jessie. Zítra mě čeká velký den. Ó, právě přichází pokojová služba s mou půlnoční svačinkou.

Hallie se usmála. *Dobrou noc, napsala. A děkuju.*

Dobrou noc a není za co. Pak byla Jessie pryč a Hallie si připadala ještě osamělejší než předtím. Vypnula počítač, opláchla ve dřezu šálek od čaje, znovu zkontrolovala zámky, pozhasínala a vydala se nahoru.

Byla unavená, ale spánku se děsila. Připadala si zranitelnější, když zavřela oči a nemohla hlídat, co se děje. Vykoupala se, zkontrolovala děti a zalezla si do postele. Začala číst knížku, kterou si vypůjčila z Jessiiny knihovny, písmenka se jí však rozmazávala před očima. Nakonec zívla, zhasnula lampičku a slíbila si, že všechno bude zase dobré. Dohlédne na to.

Zavřela oči a v tu chvíli se zvenčí ozval kvílivý naříkavý hlas zvířete, které už toho dne slyšela. Stáhl se jí žaludek a rozbušilo srdce. Začala se potichu modlit. *Otče nás, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé...*

***

Doktor Whitman, ještě pořád fešák, i když mu bylo už přes sedmdesát, zajel se svým truckem k Chanceově stáji a vystoupil. Za vozem měl malý koňský přívěs, z něhož se ozývaly zvuky, jako by uvnitř byl přivázaný sám satanáš.

„Dobrýtro,“ pozdravil.

Chance, který právě skončil s tříletou klisnou v kruhové ohradě za stáji, se zamračil. „Dobrý ráno,“ odpověděl podezřívavě.

„Vezu ti těžký případ,“ řekl doktor, odemkl přívěs a opatrně otevřel dveře.

Chance se s nevolí přiblížil. „To je od tebe moc hezký,“ utrousil.

Doktor se srdečně zasmál, v očích měl ale pochmurný výraz. „Dej pozor,“ varoval. „Dal jsem tomu zvířeti něco na uklidnění, ale stejně je pořád pěkně divoké. Je to klisnička.“

„Ukaž mi ji,“ řekl Chance a přišel blíž.

„Ty bys umluvil i vola,“ zasmál se doktor a uhnul stranou. Chance nahlédl do přívěsu a uviděl hezkou černou klisnu z bílými ponožkami. „Jen klid, malá,“ položil jí zlehka ruku na bok. Soustředil svou energii a kobylka se pomalu začala uklidňovat. Vlezl dovnitř, odvázal ji a vyvedl z přívěsu. „Jednou mě zabiješ,“ poznamenal k doktoru Whitmanovi.

Doktor si zamnul bradu. „Je to krasavice, že? Patří Winslowovým. Říkám jí Sugar.“

Chance musel souhlasit, že Sugar je krásný exemplář. Celá se ale trásla a zběsile koulela očima. „Co se jí stalo?“

Chvilí to vypadalo, že se doktor rozpláče. „Puma jí před pár dny odnesla hříbě. Od té chvíle je v tomhle stavu, ale zavolali mi až včera večer. Pokud můžu soudit, prodělala nervový kolaps.“

Chance vzal mlčky zvíře za ohlávku a pohládl je po šíji. Vzepjalo se na zadní a zařičelo, jako by je cejchoval. „Klid,“ řekl znovu, tentokrát tiše.

„Je na ní vidět, jak o hříbě bojovala,“ upozornil ho doktor. Chance už si všiml hlubokých, nedávno ošetřených poranění na její hrudi a na předních nohách.

„Co s ní mám udělat?“ zeptal se. Byl silný muž, ale když došlo na utrpení zvířat nebo dětí, trápil se s nimi.

„Přivést ji zpátky,“ zněla odpověď. „Je to klisna jejich dcery. To dítě si prošlo během minulého roku peklem kvůli lupénce a ztráta toho zvířete by je mohla dorazit. Tráví se Sugar veškerý volný čas.“

„Já jsem rančer, ne zaříkávač koní,“ připomněl Chance svému příteli. „Jak jsi přišel na to, že bych jí mohl pomoci?“

„Viděl jsem tě uzdravit hodně takových případů,“ odpověděl doktor.

Chance se v koních vyznal. Ztratil oba rodiče při havárii letadla, když mu bylo sedmnáct, s pomocí Jessie však zdárně dospěl a s těmito zvířaty byl v jednom kuse. Díky nim nezešílel.

Doktor změnil téma. „Ozvala se ti Jessie?“ Ti dva se spolu stýkali už odnepaměti, přestože si dál mysleli, že to je pro ostatní velké tajemství.

„Pokud vím, je v pořádku,“ řekl Chance. Zjistil, že vede Sugar pomalu ke stájím; v duchu už jí přidělil stání.

„Slyšel jsem, žeš našel někoho, kdo se jí stará o dům.“

Sugar se znovu vzepjala, a tak se zastavil, aby ji uklidnil. Venku byla zima, ale klisna se potila a byla horká jako kamínka.

„Hallie O'Rourkeová,“ řekl po chvíli. Nebo to aspoň ona tvrdí, dodal v duchu.

„Madge mi říkala, že prý jí vypomáhá v Poslední šanci. Kde se tu vzala?“

„Je z Phoenixu, mám dojem,“ odpověděl Chance vzdáleně. Soustředil se na klisnu. Vzápětí zalitoval, že něco takového řekl. Doktor Whitman byl dobrý člověk skrz naskrz, ale díky své práci zavítal do nejedné domácnosti, a když to na něj přišlo, dokázal být pěkně upovídaný.

„To říkala?“

Chance provedl Sugar vraty stáje. Nikdy nedokázal odmítnout dámu v nesnázích, ať měla dvě nohy, nebo čtyři. „Ne, neříkala.“

„Tak jak víš, že je z Phoenixu?“

„Nevím,“ utrousil, otevřel box s čerstvou podestýlkou a vešel v naději, že kůň půjde za ním. Hallie je vyděšená k smrti a zřejmě k tomu má dobrý důvod. Dokud nebude vědět s jistotou, o co jde, nechá si všechno pro sebe.

Doktor se opřel o vrata. „Zakoukal ses do ní, vid'? Do té z Phoenixu.“

„Nevím jistě, jestli je z Phoenixu,“ poznamenal Chance poněkud nedůtklivě. Odvázal provaz od ohlávky a ustoupil, aby udělal koni místo.

„Sám jsi to říkal.“ Doktor se nechtěl vzdát.

„Jenom jsem hádal.“

Doktor Whitman tedy opustil dané téma. „Tohle zvíře je cenné,“ pronesl uznale. „Winslowovi ti víc než dobře zaplatí, jestli Sugar z toho dostaneš. Obávají se, že ji jinak budou muset nechat utratit, a zřejmě mají pravdu. Nemusím ti povídat, že zvíře v takovém stavu dokáže být nevypočitatelné – tudíž nebezpečné.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ slíbil Chance.

„Jejich právník ti během dneška odfaxuje smlouvu,“ poznamenal ještě doktor.

„Byl sis dost jistý sám sebou, co?“

Doktor se zasmál a zavrtěl hlavou. „Naopak, byl jsem si jistý tebou, ne sebou.“

Chance vycouval pomalu ze stání, aniž by z klisny spustil pohled. „Vysvětlil jsi, doufám, těm lidem, že tohle je jenom moje záliba a nenabízím žádné záruky?“

„To je jim jasné,“ přikývl doktor.

Chance si unaveně zamnul čelo. Začínala ho bolet hlava, nestihl se nasnídat a musí se ještě stavit u Jessie, protože navzdory všem protestům Hallie O'Rourkeová neví o práci na ranči ani co by se za nehet vešlo. Nemůže jí svěřit takovou zodpovědnost, dokud si nebude jistý, že to zvládne.

Doktor ho poplácal po zádech a zasmál se. „Napadlo tě někdy najít si skutečný zaměstnání?“ zažertoval.

Chance se musel rozesmát. „Ne,“ přiznal. „A co tebe?“

***

Hallie se rozhlédla po stáji, vidle v ruce, potěšená sama sebou. Nakrmila koně, naložila hnůj do kolečka a odvezla ho na hromadu za stájí. Kiera s Kiley, připravené na nový den, přihlížely z balíků sena s koťátky na klíně.

„Tak jo,“ řekla pyšně a povésila vidle na skobu. „Ještě ostříkám hadicí kolečko a máme hotovo.“

„A pojedeme pracovat do bistra?“ zeptala se Kiera.

Hallie se podívala na hodinky a s úsměvem zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Zbývá nám trochu času. Osprchuju se a dáme si snídani, taky něco vyřídíme ve městě. Dnes večer se budeme učit.“

„Co zařídíme ve městě?“ vyptávala se Kiley.

„Například vám koupím nějakou úplně novou knížku,“ odpověděla Hallie. V duchu si pomyslela, že ještě nedávno měly holčičky, na co si vzpomněly, a teď se těší, že jim koupí jeden malý dárek. Tak nějak jí to připadalo správnější.

Obě děti zatleskaly ručkama. „Můžeme koupit *Harryho Pottera*?“

„Možná,“ slíbila Hallie, otočila se a ztuhla. Radost jí vyprchala ze srdce, úsměv odumřel na rtech.

Na příjezdovou cestu právě zatočil Jase Stratton ve voze šerifa. Podle jeho výrazu ihned pochopila, že je tu pracovně.

6

Šerif Jase Stratton si sundal klobouk a zamířil k Hallii, která stála strnule ve vratech stáje a čekala. Zachmuřeně se usmál, oči však měl bez úsměvu.

„Dobré ráno,“ pozdravil.

Hallie se snažila nedat na sobě znát, jak je rozrušená. Podařilo se snad Joelovi a těm druhým přesvědčit policii, že to *ona* je provinilec? Nepochybovala, že by to dokázali.

„Dobré ráno,“ vypravila ze sebe. Holčičky přiběhly k ní.

Jase byl pohledný muž, tmavovlasý, dobře rostlý. Zůstal stát s vážným výrazem. Límec měl nakřivo a Hallie ucítila překvapivé mateřské nutkání narovnat mu ho. „Říkal jsem si, že bychom si spolu měli promluvit,“ začal ochraptěle. Vypadal celý nesvůj, až ho Hallii bylo líto. „Týká se to problému s pumami.“

Zamrazilo ji. Přikývla. „Nechcete jít dovnitř?“

Zavrtěl hlavou. „Je to jen na chvílku,“ řekl a nervózně pohlédl na Kieru a Kiley. „Jsem ve službě,“ dodal. „Nechci vás zdržovat.“

Hallie si v duchu oddechla. Takže ji nepřišel poslat zpátky do Phoenixu na milost a nemilost bývalému manželovi.

Uvolnila se, čehož si musel všimnout, protože i on začal být klidnější. „Co pro vás můžu udělat, šerife?“

„Říkejte mi Jase,“ navrhl a stále si přitom pohrával s kloboukem.

Kieru s Kiley už to přestalo bavit a začaly se honit. Slunce svítilo, ačkoli trochu mrzlo, děti se vesele smály.

„Měla byste holčičky držet blízko domu, když jsou venku. K jedné rodině kousek výš po silnici včera přišla puma přímo na dvůr, za bílého dne. Pokusila se napadnout jejich psa – zahnala ho pod verandu.“

„Můj bože,“ vydechla a položila si ruku na srdce. Byla z města a o pumách nevěděla v podstatě nic, ale i ona pochopila, že takhle riskantně se chová jen zoufalé zvíře.

„Naštěstí to Jim uslyšel a zahnal šelmu puškou. Pes je v pořádku.“ Odmlčel se. „Jde o to, že když už se puma přiblíží tak blízko domu, zaútočí na člověka, kdyby na něj narazila, stejně jako na toho psa. Na Winslowovic ranči strhla hříbě.“

Hallie se zachvěla a automaticky se rozhlédla, jestli není nablízku nic, co by ohrozilo její děti.

„Budu opatrná,“ slíbila sama sobě, Jaseovi a celému světu. Vzpomněla si na pušku, kterou jí Chance minulou noc nechal. Zvažovala, jestli by skutečně dokázala vystřelit na živé stvoření. Došla k závěru, že rozhodně ano, pokud by představovalo hrozbu pro její děti.

„Dobře,“ poznamenal a narovnal si límec. V autě zapraskala policejní vysílačka. „Radši se vrátím ke své práci.“

„Díky, že jste se zastavil.“

Přikývl, nastoupil do vozu a odjel.

O půl hodiny později vešla do Katiina obchodu. Zvonek nade dveřmi se rozcinkal. Bylo to útulné místo, ačkoli ne moc velké, s kobercem na podlaze, několika pohovkami a křesílky a staromódními kamny na dřevo, v nichž vesele praskal oheň. Na stolku tu stály dvě konvice, jedna s kávou, druhá s horkou vodou, vedle ležela krabička s různými čaji a šálky. Bylo tu také kakao pro děti.

Kiera s Kiley bez prodlení zamířily k regálům s knihami, nepochybně hledat *Harryho Pottera*. V obchodě kromě nich nikdo jiný nebyl.

„Hned jsem u vás!“ zavolala Katie zpoza korálkového závěsu ve dveřích za pultem.

Hallie si prohlížela regály s novinkami a litovala, že si nemůže nic koupit. Učebnice pro děti si půjčí v místní pobočce knihovny.

Katie se vynořila v džínách a bílém svetru. Usmívala se, ale bylo vidět, že ji něco tíží. „Ahoj,“ zavolala vesele.

„Ahoj,“ usmála se Hallie. „Slíbila jsem Kieře a Kiley knížku, takže teď pilně vybírají.“

„Fajn. Nabídni si kafe nebo čaj,“ pobídla ji Katie. „Většinou tu mívám i nějaké sušenky, ale dnes ráno jsem nestihla zaskočit do obchodu. A na pečení mi nezbývá čas.“

Hallie přikývla a nalila si kávu. „Chtěla jsem se tě poptat na Evii Callahanovou a její kroužky pro děti,“ řekla.

Katie okamžitě pookřála. „Evie je prostě zázrak,“ odpověděla. „Znám ji odmalička. S dětmi to ohromně umí a taky samozřejmě studovala pedagogickou školu a má oficiální povolení. Její školičku najdeš dole na konci Hlavní ulice a poplatek je vážně rozumný.“

„Zajdu za ní, jakmile budu mít čas,“ usoudila Hallie. „Děti jsou zvyklé –“ Zarazila se. Už chtěla říci, že jsou zvyklé na společnost ostatních dětí a stimulaci ze školy v Scottsdaleu, ale uvědomila si, že nemůže riskovat.

Katie jí věnovala zkoumavý pohled, přesto se nezeptala. Kiera přiběhla k pultu s knížkou v ruce. Hallie se usmála, otevřela peněženku a vytáhla peníze.

Když nákup zaplatila, řekla: „Stavím se tam ještě dnes, jestli to stihnou. Musím do samoobsluhy a do knihovny a pak do práce.“

Katie se soucitně usmála. „Někdy je těžké dělat všechno sama, vid’?“

Hallie se stáhlo hrdlo a na okamžik už si myslela, že se zhroutí a rozpláče. Nakonec jen přikývla. Katie napřáhla ruku a vzala ji za paži. „Kdyby sis někdy potřebovala promluvit,“ řekla tiše, „jsem tu. Přes den mě většinou najdeš v obchodě, naše číslo je v telefonním seznamu a náš dům je ten bílý se zeleným lemem na konci McQuarry Road. Zastav se, když budeš moct.“

„Ráda,“ slyšela se odpovídat. Jako by její hlas vycházel odněkud z tunelu.

Zvonek nade dveřmi se znovu rozcinkal a dovnitř vešlo několik žen, které si povídaly a v rukou nesly všechny stejnou knihu. Hallie v nich

poznala několik postarších hráček kanasty, které byly v bistru tu noc, co poprvé přišla do Primrose Creeku.

„To jsou Bleskovky,“ vysvětlila jí Katie s pobaveným úsměvem. „Říkají si tak, protože každý týden zvládnou jednu knížku. Většina z ostatních čtenářských skupin se mi schází jen jednou do měsíce.“

Hallie kývla na pozdrav. „Radši už vyrazím do té samoobsluhy,“ řekla s pohledem na nástěnné hodiny.

Katie se usmála a vydala se vstříc úsměvné skupince.

Hallie s dětmi přešla ulici k bance. Proměnila v ní šek od majitele vrakoviště za hotovost a pospíchala k džípu. Nastrkala děti dovnitř. Hřálo ji u srdce, když slyšela, jak si čtou z nové knížky.

Samoobsluha stála na opačném konci města než Poslední šance, a když Hallie vešla a vzala si nákupní vozík, znovu na ni zapůsobila důležitost obyčejných věcí. Tolik toho považovala za samozřejmost – například nákup potravin. Těžké období jí poskytlo nový pohled na takové prosté radosti, jako že může nakrmit své děti.

Vybírala opatrně s ohledem na omezené finance. Dala do vozíku cereálie, mléko, chléb, nějaké ovoce, sýr a ještě pár věcí.

V knihovně našla množství knih ohledně domácí školy, a poté co si koupila legitimaci, tři z nich si půjčila.

Doma nejdřív zkontrolovala zvířata, celou dobu přitom nespouštěla dcerky z dohledu. Společně vynosily nákup z auta a uklidily ho.

A byl čas chystat se do práce. Usadila děti ke stolu v kuchyni, a když jim dala svačinu, sestávající z plátků jablek, krekrů a sýra, vyběhla nahoru, aby se osprchovala a převlékla. Za půl hodiny scházela dolů, pobrukovala si a měla pocit, že dokáže zvládnout všechno.

V kuchyni našla Chance Qualtrougha, jak usrkává kávu, kterou si musel sám připravit, a vypadá v modrých džínách a pracovní košili úžasně.

Zastavila se tak prudce, že málem ztratila rovnováhu a přistála na podlaze. Bylo to tu znovu, ty svíravé pocity v podbřišku, nedobrovolná reakce na přítomnost tohoto konkrétního muže.

„Holky mě pustily dovnitř,“ vysvětlil a mrkl.

Otřela si dlaně o džíny a zmohla se na chabý úsměv. „To vidím. Potřebujete něco?“

Opíral se o kuchyňskou linku. Trochu se zavrtěl, mírně nejistý. Hallii uklidňovalo vědomí, že není jediná, kdo si připadá hloupě. „Napadlo mě, že bychom si v neděli večer mohli vyrazit na večeři a třeba jít do kina.“

Není to nic světoborného, říkala si. Prostě jídlo v restauraci a kino. Tak proč má pocit, jako by ji právě pozval na vyjížďku po Loire?

„Můžeme jít taky?“ vypískla Kiley od stolu. Obě už dojedly a četly si z nové knížky. „Prosím?“ Vzápětí začaly skandovat „Prosím, prosím –“

Hallie už chtěla odmítnout, najít výmluvu, ale Chance se zazubil na děti, které nedočkavě poskakovaly na židlích. „Jasně,“ přikývl.

Kiera s Kiley zajásaly. Kdy byly naposledy v kině? Nedokázala by je zklamat.

„To by asi šlo,“ souhlasila, ačkoli si v duchu myslela něco docela jiného. „Jestli tedy nebudu pracovat.“

„Bistro v neděli zavírá v šest,“ řekl Chance. Postavil šálek a založil si ruce na prsou. Pod košilí se mu rýsovaly svaly, které ale nezískal v žádné posilovně. „A navíc, Madge v neděli pracuje ráda. Je to její pojetí společenské události.“ Zazubil se. A to stačilo, aby se znovu zajíkla.

„Tak dobře,“ souhlasila.

V očích mu tančilo pobavení. „Připadáte mi trochu nervózní. Není to ze mě, že ne?“

„Ne,“ zalhala.

Zasmál se.

„Možná trochu,“ připustila.

V modrých očích zajiskřilo. Nijak její přiznání nekomentoval. „Jak jsou na tom koně?“ zeptal se.

Usmála se. „Chcete mi snad tvrdit, že jste je ještě nebyl zkontrolovat?“

Znovu se zasmál. „Ne,“ přiznal. „Udělal jsem to jako první. Vypadají výborně. Zavoláte mi ale, kdybyste narazila na nějaké potíže?“

Takový slib neváhala dát, přinejmenším ohledně zvířat. Nebo kdyby uviděla pumu. „To si pište.“

Přikývl, s kovbojskou ležérností se otočil a zamířil ke dveřím. Než otevřel, kývl na ni prstem.

Následovala ho na verandu bez přemýšlení.

Zůstal stát tak, aby na ni nefoukalo, ačkoli si nemohla být jistá, jestli to udělal záměrně nebo náhodou. „Varoval vás Jase kvůli té pumě?“

Okamžitě strnula a objala si rukama paže. „Ano.“

„A už jste se rozhodla, jestli se chcete naučit zacházet s puškou?“

Otrásla se. „Nesnáším zbraně,“ přiznala po chvíli. Vzápětí jí vytanul před očima Lou s prostříleným hrudníkem a měla pocit, že bude zvracet. Začala zhluboka dýchat a jen o vlasek unikla ponížení.

Chance jí z obličeje vyčetl příliš mnoho. Vzal ji pevně, ale jemně za ramena. „Hallie,“ přikázal naléhavě, „podívej se na mě.“

Poslechla. Nedokázala si pomoci.

„Pověz mi o Lou Waitlinovi.“

Kolena se jí podlomila, na chvíli měla pocit, že omdlí. Nedokázala promluvit, jen zavrtěla hlavou.

Vzdychl. „Poslouchej mě, vím, že to byl policista a že ho zavraždili v Phoenixu v jeho vlastním domě. Jen nevím, co s ním máš společného.“

„Prosím, ne.“ Už tak ví příliš mnoho. Kdyby mu řekla o Louovi, přehrada by se protrhla a ona by musela utéct z Primrose Creeku dříve, než bude připravená.

Vzal jí bradu do dlaně. „Tak dobře,“ zašeptal ochraptěle a s nevolí. „Dobře. Ted' to nechám být, ale musíme si o tom promluvit, a to dříve nebo později.“

Upřela na něj oči, ve kterých se zaleskly slzy. A tehdy se to stalo. Tehdy se země zachvěla a s ní i všechno ostatní, včetně ztrápeného srdce Hallie O'Rourkeové.

Políbil ji.

Ucítila bodnutí bolestné touhy. Zatajila dech. Něco se v ní pohnulo. Objala Chance Qualtrougha kolem krku a také ho políbila, prudce. Přímo tam, na verandě Jessie Shawové.

Jejich kontakt sám odezněl; žádný z nich se záměrně neodtáhl.

„No páni,“ poznamenal po krátkém ohromeném tichu. Ruce měl zlehka položené na jejích bocích.

„Nic to neznamenal“ vyhrkla.

Podíval se na ni s jakousi ironickou podrážděností. „No jistě,“ opáčil. Chvilku počkal, pak řekl: „Naučím tě zacházet s puškou. Žádné protesty.“ S tím se otočil a zamířil ke svému vozu. Ještě se ohlédl přes rameno. „Kdy máš nejbližší den volna?“

Hallie sevřela zábradlí verandy. Byla promrzlá a hluboce otřesená, zjevně ale neměla dost rozumu, aby se vrátila do domu. „Nevím.“

„Tak to zjisti,“ řekl na to, nasedl do vozu a odjel.

***

„Budu potřebovat číslo tvého sociálního pojištění,“ oznámila Madge jakoby mimochodem, když Hallie dorazila asi o patnáct minut později do bistra.

Opustila Phoenix ve spěchu, ale tohle byla jedna ze záležitostí, které vyřešila díky jedné z webových stránek zasvěcených takovým tématům, jako je umění zmizet beze stopy. Našla si jinou Hallii O'Rourkeovou, blízkou svému věku, která v sedmnácti zahynula, a jednoduše doplnila nezbytné údaje.

„Jistě,“ přikývla a začala utírat stoly před poledním návaalem. „Napíšu ho. Mám vyplnit nějaký formulář?“ Nasadila úsměv a čekala na odpověď.

„To nebude potřeba,“ usoudila Madge, která rovnala vystavené pečivo. „Už jsem tě vzala. Potřebuju jenom to číslo – však víš, pro strýčka Sama.“

Přikývla.

Madge si odvázála zástěru, hotová odejít. „Tak mě napadlo, jestli bys nechtěla radši ranní směnu? Začínala bys v sedm a končila ve dvě odpoledne. Možná by to pro tebe bylo lepší, kvůli dětem a tak.“

Hallie se zarazila a pohlédla na Madge. *Bylo to těžké, snažit se zvládnout práci a přitom dohlížet na děti.* Pro tuto chvíli pro ně bylo bistro něco nového, ale brzy se začnou nudit. „Bylo by to lepší,“ prohodila opatrně. Možná by si pro děti mohla najít na půl dne hlídání a na zbytek dne je zapsat do školičky k Evii Callahanové. Tak by jí zbyly večery na vyučování a na práci okolo zvířat.

„Dobrá,“ přikývla Madge. „Můžeš začít zítra. A ještě jsme spolu nemluvili o tvých dnech volna. Vyhovovala by ti neděle a pondělí?“

„Dokonale,“ souhlasila Hallie a vzpomněla si na schůzku s Chancem, plánovanou na nedělní večer. Jistě, přesvědčovala se honem, není to žádná opravdová schůzka, když s nimi půjdou děti. Spíš přátelské setkání. „Wynona se neozvala?“ Nemohla se nezeptat. Až se Bearova přítelkyně objeví, zůstane zřejmě bez práce.

Madge zakoulela očima. „Asi ji unesli marťani. Bůh těm nešťastníkům pomoz.“ Pak vesele mlaskla a zavrtěla rusou hlavou. „Jestli tu budu brebentit ještě chvíli, přijdu pozdě na manikúru,“ prohlásila a sáhla po kabelce. S pozdravem vyšla ze dveří.

Při tom se málem srazila s dlouhonohou mladou ženou ve zlatém svetru, krátké zelené sukni a černých punčocháčích. Její vlasy měly barvu naleštěné mědi, atraktivně sestříhané.

„Nazdar Evie,“ pozdravila ji s úsměvem Madge.

Příchozí se také usmála. „Ahoj Madge,“ řekla, přešla k pultu, natáhla se a vzala Hallii za ruku. Otočila ji dlaní vzhůru a sklonila se, aby prostudovala její kresbu. Po chvíli zvedla hnědé oči. „Ach božínku,“ vydechla.

Hallie ruku stáhla, poněkud neklidná. „Copak?“ zašeptala.

„Váš život je jedna velká katastrofa,“ pravila Evie výstižně. Usmála se a ztlumila hlas. „Ale nestrachujte se, je to všechno jen dočasné. Za pár měsíců se vdáte. Už jste spolu žili v jiném životě, vy a ten muž. A šťastně.“

Hallie doslova oněměla.

„Jsem Evie Callahanová,“ představila se druhá žena. „A vy?“

„Hallie O'Rourkeová.“ Jako první ji napadlo, jestli Evie Callahanová dokáže pomocí svých schopností také uhádnout, že O'Rourkeová se jmenovala, než si její matka vzala Loua Waitlina, který ji po několika měsících adoptoval.

Evie se otočila na stoličce ke Kiefe a Kiley, které si malovaly u blízkého stolku. Z výrazu v jejím obličejí bylo nad slunce jasné, že tahle žena nejen děti miluje, ale chápe jejich podstatu. „Tyhle holčičky jsou vaše?“

„Ano. Je jim sedm.“

Evie přikývla. „Už jste asi slyšela o mé školičce pro děti.“

Hallie se usmála. Byla ráda, že v bistro je dočasně prázdné, takže může rovnou probrat přihlášení dětí. „Ano,“ přitakala. „Katie Strattonová mi o ní pověděla. Prý to s dětmi ohromně umíte.“

Evie se zazubila. „To je pravda.“

Hallie se zasmála. „Kolik jich tam máte?“

„Deset.“

„No tedy, to je docela přesila,“ poznamenala Hallie a v duchu si představila chaos a zmatek.

„Mám pomocnice – Polly a Clarissu. A taky mi, samozřejmě, pomáhají andělé.“ Evie se tvářila naprosto vážně.

Hallie polkla. „Andělé?“

„No ano,“ potvrdila, než se zářivě usmála, v očích uličnický výraz. „Myslíte si, že jsem blázen, co? Vy nevěříte na anděly?“

Hallie se nad tím zamyslela. „Asi ano. Ale netušila jsem, že pomáhají s hlídáním dětí.“

„Napadá vás pro ně lepší práce?“

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Ne, když to teď říkáte, nenapadá.“

Evie se znovu zasmála. „Samozřejmě se napřed přijďte ke mně podívat a přesvědčete se sama. A co základní škola? Už jste je zapsala?“

„Plánuju domácí výuku, alespoň prozatím,“ odpověděla, „ale určitě se u vás zastavím co nejdřív.“ Tahle žena, co čte z dlaně a zaměstnává anděly, ji okouzila. Ihned se jí zalíbila a věděla, že i děti ji budou zbožňovat. „Kolik se platí –“

„Můžete si to dovolit,“ řekla Evie a jmenovala cifru, která Hallii připadala neuvěřitelně nízká i s tak napjatým rozpočtem.

Vzpomněla si, že je servírka. „Nedáte si něco? Kávu, čaj?“ *Mločí oko?*

Evie už zase stála. Zavrtěla s úsměvem hlavou. „Ne, díky. Přišla jsem se vám jen podívat na dlaň a povědět vám o školičce. Musím už zpátky – je skoro čas na odpolední cvičení pro integraci levé a pravé mozkové hemisféry.“

Hallie jen zírala.

Evie pokývla a přešla k dvojčatům. „Většina dětí je geniální, víte to?“ Usmála se a okamžitě holčičky podmanila svému kouzlu. „Ahoj,“ řekla, „my už jsme se setkaly.“

Chvilku si povídaly, pak Evie odplula stejným způsobem, jako vplula dovnitř.

„Je neuvěřitelná,“ poznamenala Hallie a vzápětí si uvědomila, že Bear stojí v podstatě vedle ní.

„To vážně je,“ přitakal tiše. „Evie je jedna z nás. Odešla na univerzitu, pak se vrátila a učila chvíli na základní škole, jenže usoudila, že tam děti příliš drží zpátky. Pořádila si povolení a začala s tou svou odpolední školou, prostě jen tak.“

Hallie poslouchala na půl ucha. Upírala oči ke své dlani, myslela na ty, co ji zřejmě chtějí zabít, a snažila se rozpoznat svou čáru života.

Chance zvedl sluchátko telefonu, který visel na stěně a zvonil. Právě se chtěl jít osprchovat, oholit a převléknout. „Haló,“ ohlásil se a doufal, že nevolá Hallie, aby zrušila plány na večer.

Uslyšel Katiin hlas. „Ahoj Chance.“ Znělo to omluvně a také značně ztrhaně. Na okamžik ji měl před očima jako šestnáctiletou dívku s rozzářenýma očima, královnu maturitního plesu. Tenkrát po ní šílel tak, že neviděl napravo nalevo. „Doufám, že tě neruším.“

Potlačil povzdech a opřel se o zeď. To s Katii už měl dávno za sebou, ale vztahy mezi ním a Jase se pokazily jednou provždy. „Co se děje?“

„Ta ženská mi volala znovu.“

„Jaká ženská?“

„Však víš. Ta servírka z Carson City.“ Katie se rozplakala. „Ach Chance, tvrdí, že se s ní ještě pořád schází. Prý to může dokázat.“

Zaťal volnou ruku do pěsti. Kdyby tu Jase zrovna byl, pravděpodobně by to nedopadlo dobře. „Promluvila sis s ním?“

Pokusila se vzchopit. „Ne,“ přiznala nakonec. „Jí jsem řekla, že se s ní nebudu bavit a že má volat Jaseovi, jestli chce mluvit s ním.“

„Chceš, abych za tebou zajel?“ zeptal se. Věděl sice, že by musel změnit plány, ale Katie je jeho přítelkyně, nemůže ji nechat na holičkách. Zdálo se, že je pořádně otřesená.

Dlouho mlčela. „Já nevím, co chci, Chance. Asi aby tohle všechno už bylo za mnou. Nebo možná aby se nic z toho vůbec nestalo.“

Zajel si rukou do vlasů. „Dobře. Takže bych měl asi najít Jase a promluvit si s ním?“

„Ne!“ zvolala Katie. „Vy dva byste se maximálně porvali.“

Zhluboka se nadechl. Má pravdu, rvačka by nic nevyřešila. „Poslouchej, Katie –“ začal pomalu a neohrabaně.

„Já vím,“ přerušila ho. „Tohle je můj problém a neměla bych tě do toho zatahovat. Já jenom, když je Jessie pryč, víš, tak –“

„Nemáš s kým si promluvit,“ dokončil za ni vlídně. „Ale máš, Katie. Máš Jase. Nejlepší by bylo, kdybyste si vy dva sedli a všechno si to jednou provždy vyříkali.“

Hořce a zlomeně se zasmála. „Copak myslíš, že jsme to nezkoušeli?“

„Tak se s ním rozved’.“ Chance to nemyslel vážně a oba to věděli. Katie se ale stejně chytila. „Víš přece, že nemůžu.“

„Pak asi budeš muset najít nějaký způsob, jak to vyřešit, nebo ne?“

„Nechápu, co to mezi námi je. Nějaká složitá láska, nebo co?“

„Asi. Určitě ti nemusím vykládat – anebo možná ano –, že tohle vůbec není dobré pro děti. Zřejmě si připadají, jako by žily v míchačce na beton.“

Katie dlouho mlčela. „Jsi nějak jiný.“ Neznělo to jako stížnost, jen konstatování. „Já nevím, nějaký otevřenější. Co se děje?“

„Jsem stejnej jako vždycky,“ ujistil ji, ale přitom ucítil Halliiny horké rty a věděl, že Katie má pravdu. Ještě nedávno měl život pod kontrolou, ale najednou se ocitl v jiném světě, kde neplatí žádná pravidla. A jeho to upřímně děsilo.

„Je v tom Hallie, vid’?“ naléhala Katie. „Líbí se ti.“

„Jo, líbí. A co má být? Líbí se mi spousta ženských.“

Katie očividně pookřála. „Chance, to je senzace!“

„Nedělej z toho žádnou velkou vědu. Jdeme jenom na večeri a do kina, to je všechno. A bereme s sebou děti.“

„Ty máš s Hallii rande?“

„Není to rande,“ trval na svém.

„A co teda?“

„Jenom... večere a kino.“

„Proč mě to nenapadlo? Ohromně se k tobě hodí –“

„Vždyť ji vůbec neznáš,“ poukázal už poněkud podrážděně. Kčertu, nezná ji ani on sám. Bohužel už dospěli k bodu, kde na tom nezáleží.

„Podívej, Katie, musím se ještě osprchovat a převlíknout, takže jestli ode mě nic nepotřebuješ –“

„Přítele,“ zašeptala. „Vždycky budu potřebovat, abys byl můj přítel.“

Legrační. Tohle už mu jednou řekla a tenkrát mu to zlomilo srdce. Dnes, o spoustu let později, to znělo zkrátka *správně*. „Víš, že pro tebe tu jsem vždycky,“ odpověděl.

„Tak se měj. A hezky se bavte.“

Usmál se, rozloučil a zavěsil.

***

Chance Qualtrough vypadal v čistých modrých džínách, bílé kovbojské košili a džínové bundě počertech dobře. Klobouk nechal doma, takže bylo vidět blond kadeře, které mu sahaly k límci. Zatáhl za krempu neexistujícího klobouku. „Dobřej večír, dámo,“ řekl se smíchem v hlase v kovbojském stylu.

Hallie ustoupila, aby mohl dál. Najednou jí bylo podivné horko, ačkoli nestáli nijak blízko sebe. „Pojď dál,“ vyzvala ho opožděně. Hloupě.

Kiley s Kierou vtrhly do místnosti, vypravené na cestu. Vrhly se na Chance, který je popadl do náruče a zatočil se s nimi. Nadšeně vypískly a Hallie musela odvrátit náhle vlhké oči. Jejich touha po otci byla tak zřejmá, že to téměř nedokázala unést.

Když se obrátila zpátky, zjistila, že se na ni dívá. Postavil holčičky na zem. „Vezměte si bundy,“ přikázal jim a ony se rozběhly vyplnit jeho přání.

Zůstali s Hallii stát v kuchyni a dívali se jeden na druhého.

„Zítra začnou chodit do odpolední školičky,“ informovala ho. Věděla, že je to nesmyslná poznámka, ale zoufale potřebovala něco říct. Ticho jí připadalo nějak magnetické, jako by ji k němu přitahovalo.

„K Evii?“

Přikývla. „Včera jsem tam po práci zašla a musím přiznat, že na mě udělala dojem.“

„Prospěje jim to.“

Přikývla, nedokázala však od něj odtrhnout pohled. Znovu ucítila jeho polibek, nejen na rtech, ale po celém těle. Naštěstí právě v tu chvíli se vrátily děti v bundách.

„Ještě jsem neviděla truck, co by měl zadní sedadlo,“ nadhodila Kiera, když se s Kiley nasoukaly dovnitř.

„Ale viděla, ty hloupá,“ odsekla Kiley. „Taťkův kamarád Mike ho měl taky. Jednou jsme s ním jely do Sedony.“

Chance s Hallii si vyměnili pohled. Hallie se odvrátila jako první.

„Mami,“ stěžovala si Kiera, „ona mi řekla, že jsem hloupá.“

Nereagovala na to. Dívala se z okna ven, na vodu v Primroské zátoce, a přitom si uvědomila, že touží zůstat tady, napořád. Což ale, pochopitelně, není možné. Poklesla jí ramena.

Když ucítila na paži Chanceův uklidňující dotek, nedokázala se na něj podívat.

Ani ne o hodinu později už byli v Carson City a stáli frontu k pokladně na lístky do kina. Chance všechny zaplatil a šli dovnitř.

„Dá si někdo popcorn?“ zeptal se.

„Já!“ vykřikla Kiley. „Já taky, já taky!“ přidala se honem Kiera.

„Nezbuďte vám místo na večeři,“ protestovala Hallie.

Všichni tři se na ni podívali, jako by se právě přiznala k něčemu děsivému.

„Tak dobře!“ ustoupila a jako zdálky slyšela svůj smích.

Po komedii o mluvících domácích mazlíčcích, která se dětem ohromně líbila, vyrazili do čínské restaurace. Vybrali si stůl v rohu.

Když všichni dojedli, Chance jim rozdál z hromádky na misce čínská štestíčka, zabalená do celofánu. Ukázalo se, že to jsou sušenky a v každé z nich byl zapečený papírek s nějakou předpovědí.

„Milujete čínskou kuchyni,“ přečetla Kiley. Pak udělala obličej. „Ach jo!“

Chance s Hallii se rozesmáli. „A co tam máš ty, zlato?“ zeptala se Hallie Kiera, která ohromeně četla svůj vzkaz.

„Dávej-pozor-na-cizí-lidi-co-nosí-dárky,“ přečetla.

Hallie se kousla do rtu. Málem zapomněla, v jakém jsou nebezpečí. Jak jen mohla?

„Hej!“ Chance do ní zlehka strčil loktem. „Je to jenom sušenka.“

Usmála se. „Máš pravdu,“ přikývla a vytáhla vlastní předpověď. Zčervenala. „Pravou lásku máš na dosah,“ přečetla a zrudla ještě víc.

Chance to milosrdně nekomentoval. Svou předpověď nepřečetl. Podíval se na papírek, na chvíli se tvářil přemítavě, pak řekl: „Potkáš tři krásné ženy.“

Dvojčata vykulila oči.

„Vážně to tam píšou?“ zeptala se užasle Kiera.

„Opravdu?“ chtěla vědět Kiley.

Složil papírek a dal si ho do náprsní kapsy košile. „Samozřejmě,“ prohlásil.

„Co tam bylo doopravdy?“ zeptala se Hallie o třičtvrtě hodiny později, když seděli ve voze a mířili na Primrose Creek. Kiera s Kiley vzadu tvrdě spaly.

„Cože?“ zeptal se a věnoval jí postranní pohled.

„Vždyť víš,“ naléhala. „V tom štěstíčku.“

Usmál se. „Proč se ptáš?“

Škádlivě ho plácla po rameni. „Protože to chci vědět.“

„Dostaneš vždycky, co chceš, Hallie O'Rourkeová?“

Otočila se a upřela pohled do tmy venku. „Kdysi,“ řekla ke svému překvapení, „jsem to všechno měla.“

Čekal, ale víc už se nedozvěděl.

„Mám pocit, že máš všechno, na čem záleží,“ prohodil o chvíli později a pokývl směrem k holčičkám.

Přikývla a usmála se. „Ano,“ přitakala tiše. „Já vím.“

Pohládl ji po ruce. Všechny instinkty jí velely ruku stáhnout, přece však nemohla. Stiskl jí prsty, než se znovu chytil volantů.

„Dneska večer to bylo moc fajn,“ přiznala. „Děkuju.“

„Mě se to taky líbilo,“ odpověděl.

Cítila v sobě bolestnou touhu. S Joelem se rozvedla už před dlouhou dobou, a ačkoli jí za celou tu dobu nescházel on sám, rozhodně jí chybělo objetí silných paží uprostřed noci. Vzdechla.

„Jsi vdaná, Hallie?“ zeptal se zčistajasna.

Otázka ji natolik vyvedla z míry, že po pravdě odpověděla. „Ne.“

Zazubil se a zahrnul na cestu k Jessii. „To je dobře,“ prohlásil.

„Jsem rozvedená,“ doplnila. „A co ty?“

Pokrčil rameny. „Asi jsem ještě nepotkal tu pravou.“

„Katie nebyla ta pravá?“ Co ji to popadlo, zeptat se na takovou věc? Nemohla by se divit, kdyby jí doporučil, ať si hledí svého.

Těžce vzdychl. „To všechno se stalo už hodně dávno,“ řekl, když vůz drncal po hrbolaté cestě. Znovu se zazubil, tentokrát poněkud ostýchavě. „Vidím, že tamtamy vesele duní, co?“

Litovala, že nebyla zticha. Je to pro něj bolavá záležitost. „Promiň,“ omluvila se.

Zastavil u stáje. Ještě bylo třeba nakrmit zvířata a vykydat stání. Hallie se na fyzickou práci těšila. Potřebovala přijít na jiné myšlenky.

„To nic,“ zašeptal. „Po tom výstupu v Poslední šanci bys musela být hloupá, kdyby sis nedala dohromady, že mezi námi něco je.“

Upřela na něj pohled. „A je mezi vámi něco?“ zeptala se ke svému ohromení. Možná zešílela.

„Ne,“ přiznal bez zaváhání. „Ale Jase by tomu stejně nevěřil.“

Zaslechla, jak se holčičky vzadu začínají vrtět.

„A co se stalo? Mezi Jase a Katii?“

„Mami?“ ozvala se rozespale Kiera. „Už jsme doma?“

„Jste doma,“ odpověděl místo ní Chance. „Půjďme dovnitř, do tepla.“

Přenesli dvojčata do domu. „Půjdu je uložit do postele,“ řekla Hallie jaksi spěšně. „Děkuju za hezký večer.“

Nebyl ještě připravený odejít. Jeho výraz o tom jasně vypovídal. Byla ráda, že tam jsou děti, protože kdyby nebyly a znovu ji políbil...

„Postarám se o koně,“ prohlásil. „Ty běž uložit děti.“

Neměla sílu se s ním dohadovat. Přikývla a začala strkat Kieru s Kiley po schodech. Zavolaly na Chance svoje „dobrou“.

Poté co je uložila, popadla v kuchyni z věšáku bundu a natáhla si ji. Na verandě se s Chancem málem srazila. Zachytil ji, aby neupadla. Srdce jí podivně poskočilo, celé tělo zasáhl elektrický výboj. Čekala, že ji znovu políbí jako předtím, když stáli přesně na tomhle místě.

Neudělal to. Dokonce se od ní odtáhl. „Ne,“ řekl ochraptěle a znělo to, jako by mluvil spíš k sobě než k ní.

Zoufale se snažila najít ztracený hlas. „Ty... už jsi ve stáji skončil?“

Přikývl.

„Tak pojď dál,“ vyzvala ho. „Udělám kafe.“ Vůbec jí káva před spaním nevadila. Svým způsobem ji spíš uklidňovala.

Zaváhal, pak ji následoval do kuchyně. Posadil se ke stolu, zatímco Hallie připravovala kávu, očividně ztracený v myšlenkách.

„Musíš mít na tohle místo spoustu vzpomínek,“ ozvala se po chvíli.

Usmál se a přikývl. „Vzpomínám si, jak jsem tu býval v pyžamu s dupačkami, když mi byly tři nebo čtyři. Sešla se tu vždycky celá rodina, McQuarryovi, Shawovi, Strattonovi, Qualtroughovi a Vigilovi. Všichni dospělí seděli tady u toho stolu, já s Jasem a ostatními dětmi jsme spali vedle na dekách na podlaze.“

„Máš nějaké bratry nebo sestry?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Ale spoustu bratranců a sestřenic.“

„Já jsem taky jedináček,“ přiznala, posadila se naproti němu a dala si bradu do dlaní. „Ale nemám ani bratrance, ani sestřenice. Vždycky jsme byli jenom my tři.“

„Byli jste asi osamělí,“ poznamenal.

„Asi ano,“ zavzpomínala, „přinejmenším někdy. Ale byli jsme hodně semknutá trojka, máma, Lou a já –“ Příliš pozdě si uvědomila, co právě prozradila. Zbledla. Jaký je blázen, když tady vesele štěbetá o své minulosti a myslí si, že neuklouzne.

„Takže to byl tvůj táta,“ konstatoval Chance.

Olízla si rty. „Ano.“

„A zavraždili ho.“

Přikývla. Káva už byla hotová. Vyskočila, přičemž málem převrátila židli, jen aby se dostala od stolu.

„Hallie.“

Stála strnule u kuchyňské linky zády k Chanceovi. „Já ho nezabila.“

„Ale víš, kdo to udělal, víd’?“ zeptal se klidně. „Víš proč. A máš strach.“

„Je v tom mnohem víc!“ Ruka se jí trásla, když sáhla po konvici. Málem kávu vylila.

V tu ránu stál vedle ní a vzal jí konvici z ruky. „Víš jistě, že v tomhle stavu chceš dávku kofeinu?“

„Ano,“ zašeptala blízka pláči. Přitiskla si dlaně na ústa a otočila se k němu znovu zády. Snažila se vzchopit. Víceméně marně.

Nalil kávu do šálků, postavil je na stůl a přinutil ji posadit se. „Tak mi o tom pověz,“ vybídl ji.

Zavrtěla hlavou a obemkla rukama hrnek, který příjemně hřál. „Nemůžu.“ V duchu ji napadlo, že by měla sbalit věci, vzít děti a zmizet.

Jenže jak? Nemá vlastní auto a Jessiin džíp nemůže ukrást. Nejblíže autobusová zastávka je míle daleko.

Vzal ji pevně za ruku. „Poslouchej mě. Víím, na co myslíš, ale nepomůže ti utéct od toho, ať to je cokoli. Je čas zastavit se, Hallie. Musíš se zastavit a začít bojovat.“

Napila se kávy. Chance vstal, zalovil v kuchyňské skřínce a vytáhl lahev Jacka Danielse. Nalil do obou šálků štědrou dávkou. Hallie neprotestovala. Při prvním ochutnání se jí tělem začalo šířit příjemné teplo, trochu se uvolnila. „S takovými lidmi se nedá bojovat,“ poznamenala po chvíli. „Lou to zkusil a podívej, jak skončil.“

„Bylas u toho, když ho zabili?“

Zavrtěla hlavou. „Jinak bych už zřejmě byla taky mrtvá,“ zašeptala. „Střelili ho do prsou. Pětkrát.“

Čekal. Nenaléhal, mlčel, jen ji hladil po hřbetu ruky.

„Už jsi někdy viděl mrtvého člověka?“

Přikývl.

„Někoho, koho jsi miloval?“

„Párkrát.“

„Lou nebyl ani starý,“ pokračovala. „Bylo mu jenom padesát osm.“

„To je zlý. Je mi to líto, Hallie. Co tvá máma?“

„Umřela, když mi bylo třináct. Rakovina.“

Vzdychl a zavrtěl hlavou, jako by chtěl říct, že svět je nespravedlivé místo. Což byla pravda, samozřejmě.

Hallie si najednou uvědomila, že pláče, a najednou nechtěla přestat. „Byl to tak dobrý člověk,“ vzlykla. „Slušný, hodný. Miloval mámu a mě taky, jako bych byla jeho vlastní. Chtěli mít i další děti, ale po třetím potratu to vzdali. Musel být zklamaný – každý chlap chce syna nebo dceru vlastní krve, ale bůh mu žehnej, nikdy to nedal najevo. Ani jednou nedal znát, že bych mu nestačila.“

Chance se smutně usmál. „Vsadím se, že byl na tebe pyšný.“

Pořádně se napila kávy a rozkašlala se. Zapomněla na whisky.

„Co tam stálo doopravdy?“ zeptala se ochraptěle.

„Cože?“ zamračil se.

„V tom štěstíčku. Cos tam měl napsáno?“

Předklonil se. „To je soukromá věc.“

„Prozradila jsem ti svoje tajemství,“ zdůraznila nazlobeně. „A nebylo to nic malého. Tak k čemu ty tajnosti – je to jenom čínská sušenka s papírkem.“

Filozoficky vzdychl. „Přesně to si myslím i já.“

Pak se rozesmál. „Tak dobře, dobře.“ Sáhł do náprsní kapsy, vytáhl papírek a položil ho na stůl.

Zvedla jej, přečetla, pak znovu. Zamračila se. „Zahýbáš za roh, od nového ke starému“, stálo tam. „To nedává smysl.“

Zastrčil lístek zpátky do kapsy. „Tobě možná ne.“

„Co to znamená?“

Zasmál se a vstal. „Na to musíš přijít sama. Radši už půjdu, vstávám brzo.“ Chvilku si ji prohlížel. „Budeš v pořádku?“

Kousla se do rtu, pak přikývla. „Budu,“ potvrdila, ačkoli si nebyla tak jistá.

„Nepoženeš se někam pryč, uprostřed noci?“

„Jak bych to asi udělala?“

„Napadá mě několik možností.“

„To bych se vsadila. Tak jen pro tvou informaci, nejsem zlodějka. Neukradla bych Jessiino auto ani jejího koně.“

Usmál se při představě, jak se pokouší uniknout na koni se dvěma dětmi a kufrem z výprodeje. Sklonil se, políbil ji do vlasů a odešel. Hallie ještě pořád seděla na místě, když zaslechla motor jeho auta. Odjel.

Čekala, až bude ticho, pak si položila hlavu na stůl a rozplakala se. Plakala pro Loua, svou mrtvou matku, pro své děti. Plakala pro sebe a dokonce i pro Joela. Pak vstala a opláchla si obličej studenou vodou.

Zamkla dveře, vykoupala se, zkontrolovala děti a šla si lehnout. Mezi pokrývkami Jessie Shawové myslela na Chance a na to, jaké to bylo, když ji políbil. Zůstala ještě dlouho vzhůru.

8

Když se Chance vrátil domů poté, co zanechal Hallii sedět v kuchyni se slzami na tvářích, zvířata už netrpělivě čekala na večeři. Byl za takové rozptýlení vděčný. Psi mu celou dobu dělali společnost. Když nakrmil koně, vykydal stání a dolil kolicím vodu do misek, vydal se po schodech nahoru.

Po vydatné horké sprše došel do ložnice, posadil se na postel a zahleděl se z okna na úplněk. Dlouho mu jeho vesměs osamělý život vyhovoval, ale této noci si připadal nesnesitelně opuštěný. Snad mu takovou náladu přivodilo vytí kojotů zvenčí, ale pochyboval o tom. Celý večer s Hallii a dětmi si připadal úplný jako součást dění. Teď se cítil melancholicky jako ztracené tele.

Znovu pomyslel na Hallii, která je sama tam u Jessie, jen s dětmi, a bojuje s tím, co vypadá jako hotová armáda démonů.

Zatoužil vzít ji sem, položit ji do staré postele, která kdysi patřila Traceovi a Bridget McQuarryovým, jeho předkům, vzít ji do náruče a ano, pomilovat ji. Toužil po ní tak silně, že okamžitě ztvrdnul při pouhém pomyslení na ni. Vzal by si ji, pořádně, až by oba křičeli. Ale jakmile by bylo po všem, chtěl ji konejšit, starat se o ni. Zabíjet pro ni draky.

Zaúpěl. Jestli bude dál myslet na takové věci, bude si muset dát studenou sprchu. Lehl si tedy, zhasnul a čekal, až přijde spánek.

Stejně to všechno je jen iluze. Navzdory všem představám věděl, že Hallie se v Primrose Creeku zdrží jen na chvíli, že její život je někde jinde, a jen co to bude možné, vrátí se k němu.

Lepší bude příliš se citově neangažovat.

***

Hallie seděla zničeně u kuchyňského stolu. „Vzpamatuj se,“ nařídila si nahlas. Vstala, uvařila si čaj a zamířila k počítači do obývacího pokoje.

Připojila se na internet a našla vzkaz od Jessie.

Ahoj Hallie, právě jsem v Daytonu v Ohiu. Jak je v Primrose Creeku? Nezapomeň na to jídlo v mrazáku. Nechci, aby se vyhodilo. Chtěla jsem Tě taky varovat ohledně Trojana, toho malého koníka. Dokáže být dost nevrlý, když jde o muže; snad je to teritoriální záležitost. Jednou kousl doktora Whitmana, veterináře, přímo do zadnice. Hallie se musela zasmát navzdory soucitu s nebohým doktorem. Měl modřinu velkou jako Jižní Dakota. Mimochodem, neváhej mu hned zavolat, kdyby některé zvíře onemocnělo. Jeho číslo je na seznamu v kuchyni, spolu s Chanceovým. Radši už půjdu, čas běží. Měj se, Jessie. P. S.: Jak se má Chance? Už se mi několik dní neozval.

Hallie zmáčkla „ODPOVĚDĚT“ a napila se čaje. *Trojan se prozatím chová slušně. Vážím si Vaší velkorysosti, rozhodně si něco z mrazáku vyndáme. Chance se má, podle dnešního večera, dobře. Nezmínila se o tom, že spolu šli do kina a na večeři. Nechtěla, aby Jessie dělala mylné závěry.*

Vzápětí se na obrazovce objevil vzkaz „Máte poštu“. Zamračila se. Smazala zprávy označené *Pánský striptýz live* a *Ztrojnásobte svůj příjem za 30 dní*. Otevřela první ze zbývajících. *Nemůžu usnout. Co ty? Dneska večer to bylo fajn. Chance.*

Hallii zahřálo u srdce, nedokázala neodpovědět. *Bylo. To fajn, chci říct. Spánek se stejně přeceňuje. Hallie.* Stiskla „ODESLAT“ a otevřela zbývající zprávu.

Ahoj Hallie, tady Katie. Napadlo mě, že bychom si spolu zítra mohly dát oběd. Ozvi se.

To bych ráda, odepsala. V pondělí má volno, holčičky půjdou odpoledne poprvé k Evii. Večer se chystala začít s dětmi vyučování. *V kolik hodin?* Odeslala zprávu, vypnula počítač, vyšla nahoru a napustila si vanu.

Právě se ponořila do horké vody, když zaslechla ostré zavrčení, v podstatě hned pod oknem, následované výkřikem, při kterém ji zamrazilo. Vyškrábala se z vany, popadla z věšáku u dveří župan a oblékla si ho. Děti byly v bezpečí v postýlkách, jak se přesvědčila, spaly. Znovu se ozvalo zavřísknutí, výkřik smrti, na který nikdy nezapomene. Seběhla ze schodů.

Octla se venku, kde svítil měsíc, jen v županu, než jí došlo, že jednala zbrkle.

Pod šňůrami na prádlo se krčila ohromná puma a požírala králíka. Hallie zůstala ohromeně bez hnutí stát jako hypnotizovaná, srdce jí bušilo, žaludek se jí stáhl. Puma byla necelých šest metrů od ní – stačilo by pár skoků a vrhla by se na ni. Když zvíře zvedlo zakrvácenou tlamu a upřelo na ni zrak, došlo jí, že má posloužit jako další chod. Podařilo se jí udělat krok zpět, uvědomovala si otevřené dveře za sebou. Všechny instinkty jí velely rozběhnout se zpátky do bezpečí.

Puma zavrčela, protáhla se, připravená ke skoku. Hallie znovu ztuhla.

„Mami?“ ozval se Kileyin hlásek. Hallie poznala, ačkoli se neodvážila otočit, že její dcerka stojí na prahu kuchyně, ve světle zevnitř zřetelný cíl. „To je puma?“

„Ano,“ odpověděla co neklidněji. „Zůstaň tam, zlato. V žádném případě nechod' ven.“

„Ale ta puma tě může sežrat!“ V dětském hlase se ozýval záchvěv hysterie.

„Zavři dveře,“ nařídila jí Hallie tiše. Klidně.

„Ale –“

„Kiley Anne Royerová, *zavři ty dveře.*“

„Máš mi přece říkat Kiley Anne O'Rourkeová.“

„Kiley!“

Uběhlo několik tíživých vteřin, než se ozvalo tiché cvaknutí. Vydechla. Pořád je v nebezpečí, ale přinejmenším děti jsou uvnitř v domě. Puma se k nim nemůže dostat.

Zvíře si ji dál prohlíželo. Čekala. Šelma se znovu protáhla a přiblížila se o krok. Hallie na ni v úděsu zírala. Měla pocit, že možná začne zvracet.

„Běž pryč,“ řekla.

Zaslechla zběsilé ržání ze stáje a uvědomila si, že se ozývá celou tu dobu. Byla jen příliš ochromená, takže ho nevnímala. Je snad ve stájích další puma? Loví v párech? Potily se jí dlaně a točila se jí hlava. Riskovala další krok zpět, kočka udělala další krok k ní.

Potlačila výkřik. Přes hučení v uších zaslechla zahoukání klaksonu. Kočka naježila uši, začenichala, naposledy se podívala na ženu. Obrátila se a zmizela ve tmě, když se odněkud přihnal vůz. Hallie ucítila spršku odletujícího šterku a podlomila se jí kolena.

Chance ji zachytil o několik vteřin později, v jedné ruce pušku, a napůl ji odnesl, napůl odvedl do domu. Posadil ji na židli u kuchyňského stolu.

Kiley s Kierou se okamžitě přihnaly k matce. Přitiskla je k sobě, téměř nevidomá následkem šoku.

„Kiley zavolala devět set jedenáct!“ volala Kiera.

Hallie se zasmála, ačkoli jí ještě stále bylo na zvracení, a pozvedla oči k Chanceovi. Měl na sobě džíny, nezapnutou košili, boty a džínovou bundu. Nejraději by se mu stulila do klína, ale to samozřejmě nepřipadalo v úvahu. Takový luxus si nemůže dovolit.

„Děkuju,“ zamumlala. Patřilo to jemu, jejím statečným dětem a celému vesmíru.

Chance podrážděně napustil vodu do sklenice a strčil ji Hallii do rukou. „Vypij to,“ nařídil. „Všechno.“

Za jiných okolností by mu vodu vychrstla do tváře, že se s ní opovažuje takhle mluvit. Jenže jí koneckonců právě zachránil život. Napila se tedy a trochu se vzpamatovala.

„Holky, byly jste senzační,“ oznámil Chance dětem. „Co kdybyste teď zaběhly nahoru a našli mamince pantofle a nějakou deku?“

Kiley s Kierou odběhly, aby splnily jeho přání. Hallii to jistým způsobem rozčilovalo. Tak často se s dětmi musela dohadovat, ale

stačí jediné slovo Chance Qualtrougha a mohou se přetrhnout, aby poslechny.

„Na cos *krucinál* myslela?“ zeptal se jí ochraptěle, když zůstali sami.

Postavila prázdnou sklenici. Ruka se jí třásla. „Jestli Kiley zavolala devět set jedenáct,“ vypravila ze sebe, „kde se tu bereš ty?“

„Jase byl ve službě, zavolal mi, protože bydlím hned vedle,“ odpověděl zachmuřeně, netrpělivost sama. „Kristepane, Hallie, máš vůbec představu, co se tam venku málem stalo?“

Přitiskla si jednu ruku na srdce, jako by je tak mohla zpomalit do normálního rytmu. „Ale ano,“ odpověděla, „docela dobrou.“

Sklonil se k ní a vzal ji za ruce. Zachvěla se. „Jsi v pořádku?“ zeptal se už klidněji a vlídněji.

Kousla se do rtu a přikývla. „Slyšela jsem výkřik –“

„Pumy?“

Zavrtěla hlavou a zavřela oči. Znovu se otrásla. „Toho králíka. Ach Chance, úplně z toho mrazilo –“

„Tys šla ven, abys zachránila *králíka*?“

„Šla jsem, protože jsem slyšela ten hrozný zvuk. Nepřemýšlela jsem o tom.“ Najednou si uvědomila, že koně už není slyšet. „Trojan, Hrášek a Dolly –“

Položil jí prst na rty. „Za chvíli je dojdu zkontrolovat. Ale napřed potřebuju vědět, že se mi tu v šoku neskácíš.“

„Už jsem v pořádku,“ řekla, ale v očích ji pálily slzy a měla pocit, jako by jí cukaly všechny svaly v těle.

Kiera s Kiley se vrátily s pantoflemi a dekou. Chance Hallii obul, zabalil ji do deky, posadil se na židli a přetáhl si ji na klín. Objal ji, a ačkoli věděla, že by to neměla dovolit, netoužila v tu chvíli po ničem jiném. Položila mu hlavu na rameno.

„Není mojí mamince nic?“ pípá Kiera.

Kiley do ní šťouchla loktem. „Je to taky moje maminka!“

Chance promluvil klidným, tichým otcovským hlasem. „Vaší mamince nic není a má dvě nejstatečnější a nejchytřejší holčičky na světě, bez legrace.“

Dvojčatům se rozzářily oči.

„Vy byste si teď ale měly,“ pokračoval, „zase lehnout do postýlek. Souhlas?“

Obě vážně přikývly.

„A co naše maminka?“ chtěla vědět Kiera.

„Postarám se o ni,“ slíbil.

„Nepustíš ji ven?“ ujistila se Kiley.

„V žádném případě.“

Dvojčata se na sebe chvíli dívala, domlouvala se beze slov, pak políbila matku na tvář a odebrala se zpátky nahoru.

„Jak to děláš?“ zeptala se Hallie.

Pohládl ji po zádech. „Co?“

„Že tě tak poslouchají.“

„Osobní kouzlo,“ vysvětlil. Vzal ji za bradu, nadzvedl její obličej a políbil ji.

Vzdychla a zavrtěla se.

„Zůstanu na noc tady,“ oznámil.

Nic na to neřekla. Chvíli seděli mlčky, pak Chance vstal, aniž ji pustil z náručí.

„Tamhlety dveře vedou do další ložnice,“ ukázal na ně bradou.

„Já vím.“

Nepostavil ji na zem. „Chtěl bych tě tam odnést, položit na postel a pomilovat.“

Zachvěla se. Přikývla. Věděla, že se zřejmě zbláznila, ale právě unikla smrti a chtěla oslavovat.

Zhasl loktem světlo v kuchyni a nesl ji chodbou k otevřeným dveřím ložnice. Deku se za ní táhla jako svatební vlečka. Když vešel dovnitř, zavřel za sebou nohou.

Na starožitnou postel s bílým přehozem dopadalo měsíční světlo. Chance odhrnul přehoz i deky a položil Hallii. Nevzpírala se, když ji vybalil z deky a pak i ze županu.

„Věděl jsem to,“ vydechl.

Ležela tam, nahá a roztoužená. „Co?“

„Jsi nádherná,“ zašeptal, rozepnul si džíny a odkopl je stranou.

Natáhl se vedle ní. Postel zavržala. Přetáhl ji na sebe a políbil.

Už v tu chvíli byla ztracená. Polibek ji celou rozpálil, pod sebou cítila jeho mohutnou erekci. Toužila *mít ho* v sobě, hned. Posunula se, aby to dala najevo.

Zasmál se. „Ne, ne,“ řekl. „Ještě ne.“

Zasténala, když se znovu překulili, tentokrát zůstal nahoře on. Začal ji líbat na oči, na uši, na šíji. Ačkoli bylo v malé místnosti chladno, byla v jednom ohni.

Našel její ňadro, začal laskat bradavku jazykem.

„Ach bože,“ zasténala a přitiskla ho oběma rukama blíž.

Vychutnával si ji s takovou důkladností, až se celá svíjela, pak se přesunul níž. Už dlouho se s nikým nemilovala – příliš dlouho, říkaly její smysly –, a když do ní vklouzl dvěma prsty, zatímco palcem laskal její nejcitlivější místo, prohnula se a přišlo vyvrcholení. Jakmile příval rozkoše polevil, vzala ho za boky, aby mu pomohla proniknout do ní.

„Budeš se muset víc snažit,“ zašeptal ochraptěle a začal ji znovu líbat.

S Joelem bylo milování vždycky rychlé. Chance zjevně volil jiný přístup. „Ty nechceš...“

„Chci, ale než to přijde, musíš ze sebe vydat víc než jedno malé vyjeknutí. Tohle byl,“ přesunul se níž a ochutnal ji, „jen začátek.“

Rozevřel ji, dotkl se jí jazykem a její krev se změnila v žhavou lávu. „Chance...,“ vydechla.

Laskal ji jazykem, přitom ji držel za zadeček.

Tou dobou, po uspokojení manželských povinností, by se Joel vyhoupl nad ni a už by se snažil zaměstnávat jen sám sebou. Zato Chance se očividně rozhodl dovést ji k šílenství.

„Bože,“ zasténala znovu.

Dal jí kolena od sebe a přísál se k ní, chvíli jemně, chvíli vášnivě. Neklidně se zmítala na polštáři, omámená slastí. Zajíkla se, když se jí zmocnil druhý orgasmus, odněkud z nitra, zcela zničující. Věděla, že křičí, vnímala také, že jí Chance položil jemně ruku na ústa.

Připadalo jí jako věčnost, než se zklidnila a zemdleně klesla na postel. „Teď,“ vydechla. Zoufale ho chtěla cítit v sobě.

„Ještě ne,“ řekl a začal ji znovu líbat odshora dolů. Pak se položil a přetáhl ji obkročmo na sebe, jenže ne nad své boky, ale nad svá ústa. Když znovu ucítila jeho jazyk, sevřela oběma rukama čelo postele,

zvrátila hlavu a oddala se nejdivočejší jízdě ve svém životě. Jestli křičela, nepamatovala si to.

Když konečně měla pocit, že už je docela zničená, Chance slevil. Položil ji doprostřed postele, podepřel jí pánev dvěma polštáři, něžně jí nadzvedl nohy a položil si je na ramena. Jakmile do ní pronikl, s úžasem zjistila, že znovu začíná stoupat na vrchol.

„Ano,“ zašeptala rozervaně, když si ji bral. „Ano, ano...“

Dokonce i teď, kdy téměř dosáhl hranice sebeovládání, se Chance pohyboval pomalu a důkladně. Teprve když ho obemkla nohama a nadzvedla se v němé prosbě, konečně povolil a začal do ní prudce a rychle přirážet. Vyдалa ze sebe dlouhé zasténání, když ji znovu vyslal ke hvězdám. Tehdy se napjal a ejakuloval v ní. Doufala, bláhově a zoufale, že počnou dítě, ačkoli se modlila, aby to tak nebylo.

Poté zůstali v objetí, těla vlhká potem. Aniž by ji pustil, přetočil se Chance na záda a přitáhl ji k sobě.

Uběhla dlouhá chvíle, než se zasmál. „Chtělaš mě zabít, nebo co?“ zeptal se.

Pohládila ho mezi chloupky na prsou. „Já?“ opáčila. „To ty jsi...“

Obrátil se na bok a zazubil se, když zmlkla v náhlém záchvatu podivné panenské ostýchavosti. „Ano?“ naléhal.

Tváře měla rozpalené. „Nic.“

„Podle toho, jak jsi křičela, to nevypadalo jako nic.“

Poplašeně se na něj podívala. „Ach můj bože, myslíš, že to děti slyšely?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nahoře není nic slyšet.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože jsem v téhle ložnici občas spal, jako dítě. Někdy, hodně brzy ráno, vyklouzl z domu jistý Jessiin přítel, pohvizdoval si a zubil se jako idiot.“

„No a?“

Začal jí hladit řadra. Zachvěla se.

Sklonil se a vzal do úst její bradavku. „Jde o to, slečno Hallie, že jsem nikdy nic neslyšel, celou noc,“ pronesl po chvíli.

Nijak zvlášť ji to neuklidnilo. „Co to děláš?“

„Podle předchozích zkušeností,“ dobíral si ji, „co si *myslíš*, že dělám?“

Cítla, jak její tělo odpovídá. Byla vyčerpaná, zničená. Neměla co nabídnout. „Znovu?“ zašeptala.

Přesunul se k druhému nadru. „Znovu,“ slíbil.

„Potřebujeme se vyspat,“ zaprotestovala, ačkoli to neznělo přesvědčivě ani jí samé.

„Tohle potřebujeme mnohem víc,“ ujistil ji.

A k čertu se vším, jestli neměl pravdu.

Obloha začínala růžově, když ji naposledy políbil, vylezl z postele, natáhl si džíny a odešel. Hallie zůstala bezvládně ležet na posteli a usmívala se do stropu.

Chance jí chyběl, ale na druhé straně se jí ulevilo. Ještě jeden zničující orgasmus a zřejmě by upadla do kómatu.

Když zaslechla z kuchyně děti, posadila se a natáhla si župan. Bosou nohou stoupla na cosi měkkého. Zjistila, že to jsou pánské boxerské trenky. Zakopla je pod postel a vydala se za svými ratolestmi.

„Ty jsi spala dole?“ podivila se Kiera.

Její milované dcerky se zjevně rozhodly udělat snídani samy. Vytáhly mouku a hromadu vajec a teď právě hledaly pánev.

Hallie přikývla.

„Jak to?“ chtěla vědět Kiley.

Pokrčila rameny a odvrátila se. Venku už svítilo slunce. „Asi jsem byla moc unavená na to, abych se škrábala do schodů,“ řekla. Svým způsobem to byla pravda.

Tato odpověď naštěstí děti uspokojila. Nezeptaly se na Chance a Hallie, která litovala, že ji nechal v posteli samotnou a odešel, mu teď za to v duchu děkovala. Kdyby zůstal, jen těžko by jeho přítomnost vysvětlila.

„Copak se to tu chystá?“ zeptala se a ukázala na mouku. Postavila na kávu.

„Lívance,“ oznámily jí jednohlasně dcerky.

„Včera v noci jsem měla vážně strach,“ přiznala Kiera o pár minut později.

„Já taky,“ přidala se Kiley. Obě byly celé od mouky.

„Hmm? Proč?“ zeptala se a ujala se přípravy lívanců. V duchu se modlila, aby děti nemluvily o tom, jak křičela, když se s ní Chance miloval.

„Přece kvůli té pumě,“ oznámila Kiley s přehnanou trpělivostí. „Málem tě sežrala.“

Hallie vzdychla. „Jo,“ přikývla, protože věděla, že by ničemu neposloužila, kdyby snižovala takovou hrozbu. „Byla to vážně docela hrůza,“ připustila. „Ale už je to za námi a jsme v bezpečí. Všechny tři.“

„Co jestli se vrátí?“ zeptala se Kiera.

„Co jestli vleze sem dovnitř?“ dodala Kiley.

Zalétla pohledem k pušce nade dveřmi. „Jestli se vrátí,“ odpověděla klidně, „nějak si s ní poradíme. Dovnitř do domu se nedostane.“

Holčičky to uklidnilo, přinejmenším pro tuto chvíli. Rychle se najedly, pak pomohly matce s úklidem. Hallie si natáhla džíny, tričko, Jessiinu bundu a vysoké boty a vyrazila ven, aby nakrmila zvířata.

Netrvalo jí to dlouho – ve stájích bylo docela čisto a ze žlabů mnoho nebylo. Chvilku si popovídala s každým koněm, pohladila je po šíji. Zdálo se, že Trojan potřebuje zvláštní pozornost, proto otevřela jeho box a vešla dovnitř.

Vztyčil se na zadní a okamžitě se pokusil o útěk, přičemž ji málem porazil. Uskočila stranou a přistála na hromadě kobyliců.

Koník poklusával po dvoře, pak se zastavil a pohodil hřívou. Zařehotal a znělo to, jako by se jí smál.

Hallie byla vyvedená z míry, pohmožděná a páchla koňským trusem, přece se však nedokázala ubránit smíchu. Napráhla ruku a začala se pomalu k poníkovi přibližovat.

„Tak pojď, ty lumpe,“ vyzvala ho. „Tvoje dobrodružství právě skončilo. Ale pochopila jsem, potřebuješ se trochu proběhnout. Příště tě uvážu na provaz a vezmu tě na procházku jako pejska.“

Zdálo se, že Trojan návrh zvažuje.

Rozpráhla ruce. „Já vím, já vím,“ konejšila ho. „Nejsi pes, jsi kůň. Jenomže tam venku je puma. Nechceš přece skončit jako předkrm, nebo ano?“

„Mami!“ To byla Kiera, která stála opodál a bez bundy. „Ty mluviš s tím koněm?“

Usmála se a pokrčila rameny. „Ano.“

„Potřebuješ ohlávku, jestli ho chceš vést,“ vložila se do toho Kiley. Také bez bundy.

„Klidně pro jednu dojděte,“ vyzvala je vesele Hallie a nespouštěla oči z Trojana, zatímco se děti rozběhly do stáje pro ohlávku. Vzala si ji, pomalu se k němu blížila a celou dobu na něj mluvila. Nakonec se jí podařilo navléknout mu tu věc, zapnout přezku a odvést ho do stáje.

Později, poté co se důkladně osprchovala, si vzpomněla, že slíbila Katii Strattonové oběd. Zastaví se s dětmi nejprve v knihovně, aby mohly začít s výukou. Bude je muset vzít s sebou, ale to by neměl být problém, obvykle se chovaly slušně.

Těšila se na nabitý den. Podařilo se jí z hlavy vytěsnit myšlenky na uplynulou noc.

Téměř.

9

Hallie si připadala poněkud chamtivě, až lehkomyšlně, když se impulzivně zastavila v second handu. Posadila děti na pohovku v přední části obchodu, dala jim omalovánky a začala probírat oblečení. Našla dvě sukně z tenké látky, jednu v modré, druhou v teplých barvách země, zvýrazněných červenou, a k nim odpovídající vršky. Oblečení se zdálo ve výborném stavu, nejzajímavější na něm však byla cena. Odjela z Arizony jen v tom, co měla na sobě, a když se zastavila ve Wall-Martu, aby nakoupila pár nezbytných věcí, zaměřila se na oblečení pro děti. Ted' ale zjistila, že touží po něčem *pěkném* na sebe, a důvod nebylo těžké odhalit. Milování s Chancem Qualtroughem probudilo část jejího já, která doposud spala, aniž by si to uvědomovala.

„Dobrá volba,“ pochválila ji žena za pultem. Byla to menší, poněkud obézní paní s brýlemi na nose. Hallie si vzpomněla, že ji viděla v bistru spolu s ostatními hráčkami kanasty. Na bujném poprsí měla cedulku se jménem, která hlásala „Doris“.

Doris ztlumila hlas, ačkoli kromě nich v obchodě nikdo jiný nebyl. „Dostáváme spoustu věcí od bohatých paniček z Lake Tahoe, protože jsme nezisková organizace. Některé z nich jsou dokonce slavné! A dovedou utratit za oblečení skutečný majlant, to mi věřte. A přitom škudlí na daních.“ Mávla rukou. „Boháči!“

Hallie se usmála. Zalovila v peněženke.

„Nechcete si to napřed vyzkoušet?“ zeptala se Doris.

„Budou mi,“ ujistila ji. Měla zvláštní schopnost poznat od pohledu, jestli jde o správnou velikost.

Dáma za pultem vypadala zklamaně, jako by doufala, že bude celá transakce trvat déle. „Vy jste ta nová servírka z bistra, že mám pravdu?“

Hallie přikývla a odolala nutkání podívat se na hodinky. „Svým způsobem,“ upřesnila. „Jenom zaskakuju, než sem přijede Bearova přítelkyně.“ Neuškodí to občas říci nahlas, aby si sama na Primrose Creek příliš nezvykla.

„Nu, Bearovi a Madge se pomoc určitě hodí,“ řekla Doris a poskládala zakoupené věci, jako by to bylo nejluxusnější zboží. Zalétla pohledem k dětem a znovu spiklenecky ztlumila hlas. „Už jste to o Bearovi slyšela, že?“

Hallie věděla jen tolik, že je kuchařem a částečným vlastníkem bistra Poslední šance. „O Bearovi?“ opakovala, vzápětí však zalitovala.

Doris se toho okamžitě chytila. Tváře jí zčervenaly důležitostí chystaného odhalení. „Zabil chlapa. Rozbil mu hlavu sochorem!“

Hallie sevřela okraj pultu. Bear a vrah? To není možné. Zalétla pohledem k dcerám, jestli nic nezaslechly, obě však zapáleně vybarvovaly. „Ne,“ hlesla.

Doris vložila věci do tašky. „Ano,“ trvala na svém.

„Proč?“ zeptala se. Koneckonců, trávila v Bearově společnosti téměř každý den a její děti také. „Proč ho zabil?“

Doris si přišla na své. „Taky si za to odseděl patnáct let ve státní věznici. A můžu vám říct, že si pár lidí myslí, že ten starej podivín prostě *potřeboval* zabíjet.“

Hallie zděšeně čekala, co přijde dál.

„Už jsem toho řekla až moc,“ oznámila však klepna a nechala ji tak.

Hallie potlačila touhu naklonit se přes pult a popadnout ji za límec, aby z ní vymáčkla zbytek příběhu. „Je nebezpečný?“ zeptala se. „Tedy Bear?“

„Záleží na tom, koho se zeptáte,“ opáčila Doris. Semkla rty do úzké linky.

Hallie, naprosto vyděšená, což zjevně žena zamýšlela, vyzvedla děti a odešla z obchodu.

***

Doktor se objevil, právě když Chance hřebelcoval jednoho ze svých koní. Uvítal ho veselý štěkot psů a doktor k nim začal laskavě mluvit, jako by to byly děti. Oba podrblal za ušima a zamířil do stáje.

„Ale,“ poznamenal Chance a zazubil se. „Koho nám to sem čerti nesou? Je málo práce?“

Doktor vzdychl a zavrtěl hlavou. „Bohužel, právě naopak. Zrovna jedu od Rogersových – včera v noci přišli kvůli té zatracené pumě o krávu.“

Chance sebou trhl. Vyšel z boxu s kartáčem v ruce. „Krucí,“ ulevil si. „Měli by na tu potvoru vypsát prémii.“

„Však víš, jak to je,“ konstatoval veterinář posmutněle. „Pumy jsou chráněné.“

Byl to odvěký spor mezi rančery a farmáři na jedné straně a ochránci zvířat na druhé. Chance chápal stanoviska obou, ale právě teď byl jednoznačně na straně těch prvních. „Je jenom otázka času, než ta šelma zaútočí na člověka,“ řekl. „Ale proto jsi nepřišel, co?“

Doktor si odkašlal. „Ne,“ přiznal nakonec. „Jde o Jessii.“

Chance ztuhl. „Co s ní je?“

„Vrací se. Požádala mě, abych ji dnes večer vyzvedl v Renu na letišti.“

Chanceova první myšlenka patřila Hallii; uteče z města, nebo si najde jiné bydlení? Píchlo ho v žaludku. „A dál?“ naléhal, když doktor jen stál a nic neříkal.

„Řekla, že došla k důležitému rozhodnutí,“ vypravil ze sebe muž a upíral pohled na své boty. „O nás. Tedy o ní a o mně.“

Chance se zakřenil, poplácal přítele po rameni a vydal se k dalšímu stání. Měl v úmyslu věnovat se příští hodinu Sugar, pak si najít výmluvu a vyhledat Hallii. V duchu se ptal, jestli by přežil, kdyby odjela. „Bojíš se snad, že to bude něco zlého? Možná si tě chce vzít.“

Doktor zachrčel. „To mě spíš pošle ke všem čertům. Než odjela, pořádně jsme se pohádali.“ Zachmuřeně se odmlčel. „Napadlo mě, že bys pro ni mohl dojet ty. Trochu mi uhladit cestičku.“

Chance si dal ruce v bok. „Rozhodně nebudu nikomu dělat prostředníka,“ prohlásil a věnoval příteli netrpělivý pohled. „Pane bože, už to spolu táhnete přinejmenším třicet let. Copak jste se za tu dobu nenaučili spolu mluvit?“

Doktor zrudl. Z očí mu sršely jiskry. „Táhneme? To si myslíš, že děláme?“

Chance se zasmál. „Pamatuju si, jak jednou v létě byla v noci bouřka. Bylo mi tak osm nebo devět a spal jsem u Jessie, protože naši byli pryč. Měl jsem zlý sen a blýskalo se a hřmělo, takže jsem měl pořádně nahnáno. Vyběhl jsem nahoru, abych to pověděl Jessii, a koho tam nenajdu? Ležel jsi tam nahatý v její posteli a chrápal, až se odlupovaly tapety.“

Doktor otevřel ústa a zase je zavřel.

„Ne abys z toho dostal infarkt. Nikdy jsem to nikomu neřekl.“ Pak se zamračil. „Já prostě nechápu, proč s tím děláte tak příšerné tajnosti. Všichni v celém okrese o vás stejně vědí.“

„Vážně?“

„Kristepane,“ vzdychl Chance, „jasně že vědí. Je to tak stará novinka, že už o tom ani nikdo nemluví.“

„Tak díky za pomoc,“ zabručel doktor. „Až se to mezi mnou a Jessii všechno pokazí, vzpomeň si, že je to taky tvoje vina.“

„Jak jsi na to přišel?“ opáčil Chance, ale starý pardál už domluvil. Vyřítíl se ze stáje a nastartoval vůz.

Chance se zazubil a sáhl pro ohlávku. Nasadil ji Sugar, aby ji mohl vyvést do ohrady. V tu chvíli dovnitř vešel Jase.

„Právě jsem minul doktora,“ oznámil. „Málem jsme se srazili. Honí ho snad někdo?“

„Kdo ví?“ pokrčil tázaný rameny.

Šerif pohlédl na klisnu. „To je krásný zvíře, ale pořádně jančí, co?“

Chance přikývl a čekal, až jeho kdysi nejlepší přítel přejde k věci. Už spolu dlouho nemluvíli jen tak. Kdysi byli nerozluční, jenže pak se na gymnáziu oba zamilovali do Katie Robinsonové, nové spolužačky. A to byl začátek konce.

Jase vzdychl a svěsil ramena. „Přišel jsem se zeptat, jak to dopadlo s tou pumou včera v noci. Zastřelils ji?“

„Ne,“ odpověděl. „Utekla.“ Docela na zvíře zapomněl ve chvíli, kdy Hallii odnesl do ložnice v přízemí...

Jase si sundal klobouk. Chance si všiml, že by potřeboval oholit a vůbec že nevypadá zrovna nejlépe. „Budeme na ni muset vypsát odměnu, obávám se. Hallii se nic nestalo, že ne?“

„Je v pořádku,“ pronesl Chance obezřetně. „Byla jenom vyděšená. A s tou odměnou, asi už je na čase.“

Jase se nervózně ošil. „Poslouchej –“

„Co?“ zeptal se Chance, možná příliš rychle a příliš ostře.

Šerif přimhouřil oči. „Co to s tebou je? Sakra, já vím, žeš Katii chtěl a že si vybrala mě, ale to už je přece tak dávno! Nemyslíš, že je čas, abychom si to spolu konečně vyříkali, ty a já?“

Chance se usmál. „Jestli máš náladu na vyříkávání věcí, pak ti doporučuju, abys začal u své ženy. Jestli už na to není pozdě. Stěžovala si, že jí volala ta tvoje milenka. Vypadá to, že by sis měl vybrat a chovat se podle toho.“

Jase vypadal, že má sto chutí přestípnout ohradu vedví. „Zatraceně,“ vybuchl. „Já si *vybral* – vybral jsem si Katii.“

„Tak bys to možná měl říct tý druhý.“

„Řekl jsem jí to. A není to moje milenka. Prostě jsem udělal chybu, jasný?“

„Tos teda sakra udělal,“ souhlasil Chance. Navzdory všemu začínal cítit soucit.

„Miluju Katii.“

„O tom musíš přesvědčit ji, ne mě.“ Nejdřív doktor se svými problémy, teď Jase. Copak jsem nějaká teta Sally? pomyslel si.

Jase zrudl. „Mohl bys s ní promluvit. Tebe poslouchá.“

„Ne, když jde o tebe.“

Jase se poněkud uklidnil. „Co mám dělat?“ zeptal se zničeně.

Chanceovi ho vlastně bylo líto. Když se Jase před několika měsíci zapletl v krátkém, ale vášnivém románu se sekretářkou z Carson City, měl sto chutí vyrazit mu zuby za to, že zahazuje krásnou ženu a milující rodinu. Jessie celou tu dobu prohlašovala, že se Jase

vzpamatuje a dá všechno do pořádku. Poradila Katii, aby se nerozváděla, aniž by si to předem důkladně a dlouze promyslela.

Položil Jaseovi ruku na rameno. „Nechte děti na pár dní u Katiiných rodičů,“ slyšel sám sebe říkat. „Vezmi manželku někam pryč. Procházej se s ní po pláži, tak něco. Mluv na ni a poslouchej, co ti chce říct ona.“

Jase přimhouřil oči. „Myslíš, že to pomůže?“

„Stojí to za pokus,“ uzavřel Chance.

„Nikdy se mnou nikam nepojede.“

„Už ses jí zeptal?“

„No...“ Jase polkl. „Ne.“

„Tak to udělej.“

„A jestli odmítne?“

„Pak si myslí, že se ještě pořád stýkáš s tou druhou. V takovém případě asi pomůže jenom to, když je spolu seznámíš a oběma jim ujasníš, jak se věci mají.“

„Seznámit je spolu? Zbláznil ses?“

Chance pokrčil rameny. „Co jiného?“

„Já nevím. Možná skočit z mostu.“

Chance se zasmál a znovu ho poplácal po rameni. „To je trochu drastické. Ale doporučil bych ti vzít si neprůstřelnou vestu.“

Tomu se Jase musel zasmát a Chance si uvědomil, jak moc jejich přátelství postrádá. „Tak jo,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Radši vyrazím zpátky. Z té pumy se stává noční můra.“

„Měj se,“ loučil se Chance. Opřel se o ohradu a díval se za autem, dokud nezmizelo za zatáčkou. Vrátil se k práci, dál však myslel na šerifa. Možná je načase přestat se chovat jako dva malí kluci, co se perou o hračky.

***

Když Hallie zaparkovala před knihkupectvím, Katie přes výlohu zamávala, otočila cedulku „Otevřeno“ dovnitř a rychle vyšla ven. Usmála se, když uviděla Kieru s Kiley.

„Ahoj všichni,“ sklonila se k otevřenému okénku. „Nechcete jet mým autem?“

„Můžeme jet klidně tímhle,“ odpověděla Hallie. „Jenom mě musíš nasměrovat.“

Katie přikývla a nasedla. Pak se otočila na dvojčata, která se vrtěla na zadním sedadle.

„Promiň,“ omlouvala se Hallie. „Nemám hlídání.“

„Nevadí,“ ujistila ji Katie. „Tudy,“ ukázala. Vyjely z Primrose Creeku a pokračovaly po státní silnici.

Katie vysvětlila, že jedou do malé restaurace u silnice, kde mají báječné těstovinové saláty a nejlepší studenou avokádovou polévku pod sluncem.

Po patnácti minutách dorazily na místo. Když vešly, Hallie se roztouženě rozhlédla kolem. Stýskalo se jí po její restauraci.

„Najdeš nám zatím stůl?“ požádala ji Katie. „Musím si odskočit.“

„Já taky,“ oznámila Kiera.

„I já,“ přidala se Kiley.

„Kolik vás bude?“ zeptala se hosteska s úsměvem.

„Čtyři,“ odpověděla Hallie. Všimla si jednoho páru u stolu v rohu. Žena jí připadala povědomá.

Následovala hostesku ke stolu. Žena vzhlédla. V tu ránu ji poznala. Margaret Gibbonsová, matčina stará přítelkyně. Cheryl a Margaret spolu pracovaly v bance.

„No ne, Hallie!“ rozzářila se Margaret. „To je báječná náhoda! Jak se máš?“

Totálně vyvedená z míry, opětovala Margaretino objetí a pokusila se o úsměv. Jestli si dobře pamatovala, Margaret se přestěhovala do Denveru nebo Santa Fe nebo kam, když ještě chodila na gymnázium.

„Já... dobře,“ vypravila ze sebe. „A vy?“

„Úžasně!“ prohlásila Margaret a ukázala na pohledného šedovlasého muže. Zdvořile vstal a napřáhl ruku. „To je můj manžel Edward. Právě jsme se vzali a teď jsme na líbáncích.“

„Gratuluju,“ řekla Hallie. *Zůstaň klidná*, nařizovala si v duchu. *Oni určitě nevědí, že se ukrýváš před Joelem*. „Ráda vás poznávám.“

„Co tady děláš?“ vyptávala se Margaret. Pak posmutněla. „Dočetla jsem se o Louovi. Hrozné, prostě hrozné. Je mi to moc líto, drahoušku. Řekla bych, že sis ten smutný pohár vypila až do dna.“

Hallie strnule přikývla. „Děkuju.“ Snažila se přijít na něco, co by řekla, když se objevila Katie s dětmi. Všichni se navzájem představili, nedalo se tomu vyhnout. Naštěstí zasáhl Edward.

„Radši už vyrazíme, má milá, jestli se chceme do Sacramenta dostat do setmění,“ připomněl své manželce vlídně.

Margaret zalovila v kabelce. „Tumáš,“ řekla, když vytáhla navštívenku a vtiskla ji Hallii do ruky. „Je tam má adresa i telefon. Někdy se ozvi a můžeme se sejít.“ Podívala se na dvojčata a zpátky na Hallii.

Ta jen kývla, na víc se nezmohla. „Ozvu.“

Spolu s Katii se usadily ke svému stolu. Teprve když Margaret s Edwardem odešli, začala znovu dýchat.

„Už jsou pryč,“ oznámila jí Katie, která seděla čelem ke dveřím.

„Kdo to byl?“ zeptala se Kiera.

Hallie překvapeně vzhledla. Myslela si, že dokonale maskuje emocionální bouři, která zuří v jejím nitru. „To nic,“ řekla Katii a otočila se k dcerám. „Zнала jsem tu paní, když jsem byla ještě dítě.“

„Můžeme si sednout tamhle?“ zeptala se Kiley a ukázala na prázdný stůl opodál. „S Kierou?“

Hallie se usmála. Holčičky si rády hrály na dospělé. „Jestli to nebude vadit hostesce.“

Nevadilo a dvojčata záhy seděla na vytouženém místě.

Katie se předklonila a ztlumila hlas. „Jsi v pořádku, Hallie? Vypadáš, jako bys chtěla vyskočit z kůže.“

Vzdychla. Nemůže všechno dopodrobna vysvětlovat, nechtěla však ani lhát. Ne Katii, kterou už začala považovat za kamarádku. Kdyby měla zůstat v Primrose Creeku, což samozřejmě nejde, určitě by se z nich staly nerozlučné přítelkyně. „Margaret kdysi pracovala s mou matkou. Byly kamarádky, a když jsem ji po letech uviděla – nu, probudilo to ve mně spoustu vzpomínek.“ To byla rozhodně pravda.

„A Lou?“

Takže slyšela i tohle. „Byl to můj nevlastní otec.“

Druhá žena si ji chvilí zachmuřeně prohlížela, pak otevřela jídelní lístek. „No, zjevně o tom nechceš mluvit. To nevadí.“

Ulevilo se jí. Dokonce si říkala, že se jí možná podaří něco sníst.

Katie si nakonec vybrala zapečený zeleninový sendvič, děti velký cheeseburger a Hallie studenou avokádovou polévku, o které se předtím Katie zmiňovala.

Jídlo bylo vynikající, ačkoli si Hallie pomyslela, že v její restauraci měli polévku lepší. Používali skutečnou smetanu, zatímco tady byla odtučněná.

Někdy uprostřed oběda najednou zaskočeně zjistila, že se Katii lesknou oči.

„Promiň,“ zašeptala rozechvěle a zlostně si slzy otřela. Zalétla pohledem k dvojčatům, ta však byla plně pohroužena do hry „dvě dámy na oběd“.

Hallie se natáhla přes stůl a vzala kamarádku za ruku. „Co se stalo?“ zeptala se jemně.

Za občasného popotahování či tichého vzlyku ze sebe vysypala celý příběh. Jase se zapletl s nějakou Crystal a od chvíle, kdy se to provalilo, žili s manželkou odděleně. Pořád Jase miluje a je jí bez něj hrozně. Doufala, že by se všechno dalo nějak napravit, jakmile se emoce trochu zklidní, jenže pak jí zavolala Crystal a prohlašovala, že se spolu s Jasem dál scházejí.

Když se odmlčela, Hallie vytáhla papírové kapesníčky a podala jí je. „Chlapi,“ zamumlala. Nejradši by vypověděla vlastní příběh o Joelovi a jeho různých dobrodružstvích během manželství, aby přítelkyně viděla, že není sama, kdo dal svou důvěru tomu nepravému. Neodvážila se však.

Katie si otřela tvář. „Jenomže Jase není jako ostatní. Nebo jsem si aspoň *myslela*, že je jiný.“

„Co budeš dělat?“

„Podám žádost o rozvod,“ prohlásila odhodlaně. Brada se jí zachvěla.

„Víš jistě, že to chceš?“ zeptala se tiše Hallie. Kamarádka očividně trpěla. Uspěchat takové rozhodnutí by nebylo dobré.

Katie se kousla do rtu. V očích se jí znovu zaleskly slzy, když zavrtěla hlavou. „Já už nevím jistě vůbec nic,“ odpověděla zlomeně.

„Pak bys měla počkat. Jestli existuje jenom nepatrná naděje, že se to mezi vámi zase srovná a že začnete znovu –“

„Už mě nebaví dělat ze sebe blázna. Jestli je pravda, co ta ženská tvrdí... Co když se s ní dál schází?“

„Zeptala ses ho na to?“

Ticho.

„No?“ naléhala.

„Prostě k tomu ještě nebyla vhodná chvíle,“ spustila Katie. „Kdykoli se s Jasem vidíme, začnou lítat hromy a blesky. On žálí, protože Chance je můj dobrý kamarád a –“

Hallie nic neřekla.

Katii zrůžověly tváře. „Ne že by v tom bylo něco víc,“ vyhrkla. „Chodili jsme spolu ještě ne gymnáziu, pak jsme se rozešli. Pro mě nikdy neexistoval nikdo kromě Jase.“

Hallie jen doufala, že její úleva není vidět. Ačkoli si opakovala, že jejich vztah stejně nemůže nikam vést, byla by zničená, kdyby se dozvěděla, že mezi těmi dvěma něco je.

„Musíš si s ním promluvit,“ řekla nahlas. „Možná byste spolu na pár dní mohli někam odjet.“

Kattii se rozzářily oči. „To by šlo... Určitě bych mohla na chvílku zavřít obchod a o děti by se postarala máma.“

Hallie se usmála. „Tak vidíš.“

„A co když mi řekne, že miluje tu druhou?“

„Pak budeš aspoň vědět pravdu.“

„Musím se opláchnout,“ přikývla a odspěchala na toalety.

10

Když se Hallie zastavila u Jessie, aby se převlékla – nechtěla, aby si Chance myslel, že se tak vyparádila kvůli němu, – nepříliš překvapeně zjistila, že jeho truck parkuje před stájem.

Po chvíli zaváhání si pospíšila do domu, kde si na sebe vzala džíny a vlněnou mikinu. Než došla do stáje, podařilo se jí poněkud ovládnout bušení srdce, ale pořád cítila tlak kolem žaludku.

Chance právě hřebelcoval Hráška, velkého valacha. Zachvěla se při vzpomínce na uplynulou noc. V duchu si nařídila, že něco takového nesmí znovu dovolit.

Hořký výraz v jeho očích ji ujistil, že ví, na co myslí, a to ji umrtvilo. Tváře jí zahořely.

„Kde máš děti?“ zeptal se, vyšel z Hráškova stání a odložil kartáč.

Napadlo ji, že by měla ucouvnout, ale jako by mezitím vrostla do země. „Ve městě,“ pípla. „Jsou s Katii v knihkupectví.“

„Fajn.“ Najednou vypadal posmutněle. „Musíme si promluvit.“

„O včerejšku?“ Naplnila ji hrůza. Lituje snad, co spolu dělali?

Vzdychl, a ačkoli jeho výraz zůstával vážný, v očích mu zajiskřilo. „O Jessii. Je na cestě domů.“

„Och,“ vydechla. Byla v šoku, i když měla celou dobu s takovou možností počítat. Jessie sice říkala, že přijede jen nakrátko, než vyrazí na další turné, takže bude pořád potřebovat hlídání. Jenže připomínka,

že ona i děti jsou vlastně bezdomovci, na ni těžce dopadla. „Kdy... kdy přijede? Musím vyluxovat –“

Došel k ní a vzal ji za ruce. „Hallie, počkej chvíli. Tohle nemá být žádná inspekce. Jenom jsem nechtěl, aby tě její příjezd zaskočil, to je všechno. Doktor Whitman ji má vyzvednout dneska večer na letišti v Renu.“

Teprve když se posadila na balík sena, uvědomila si, že ji na něj umístil Chance. Sklonil se k ní, stále ještě ji držel za ruce.

„Co se děje?“ zeptal se rozumně. Tiše.

Zavrtěla hlavou. „To nic.“

Netvářil se zrovna přesvědčeně.

Vzpomněla si na svůj původní záměr. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat. Dneska mi jedna paní řekla, že Bear byl ve vězení. Za vraždu. Je to pravda?“

Chanceův výraz ztvrdl. „Jo, je to pravda.“

Hallie sykla. „Takže někoho zabil? Sochořem?“

„Madgeina prvního manžela,“ oznámil klidně.

Užasle na něj zírala.

Posadil se vedle ní a upřel pohled do kouta. „Seth – tak se její manžel jmenoval – ji tenkrát hrozně zbil. Skončila v nemocnici a doktoři nevěděli jistě, jestli vůbec znovu nabude vědomí. Bear se neovládl a našel Setha dřív než policie. Bylo to tak, že Seth na něj vytáhl ten sochor a přitom ještě celou dobu urážel Madge. Bear mu sochor vytrhl, a když se vzpamatoval, švagr mu ležel u nohou, mrtvý. Neměl to udělat, ale většina lidí sympatizuje spíš s ním než se Sethem. Když byla Madge tak hrozně zbitá a tak vůbec.“

Halli zabolelo srdce, když si tragédii představila – Madge, trpící pod rukama manžela, který jí slíbil lásku. Seth, mrtvý. Bear, patnáct let života za mřížemi. Přitiskla si ruku na ústa. „Ach bože,“ zašeptala.

Vzal ji kolem pasu a přitiskl k sobě. Příjemně voněl.

„Chudák Madge. Chudák Bear.“

„Podařilo se jim z toho dostat.“

„Asi jsem se měla zeptat Beara, ale –“

„Chápu, proč jsi to neudělala,“ poznamenal. Stále ještě ji objímal a ona to netoužila změnit.

V tu chvíli je ale přerušil zvuk motoru a bouchnutí dveří. Ve vratech stáje se objevila Kiley, následovaná sestrou. Za nimi šla Katie. „Kiera mi řekla, že jsem šereda a strašák do zelí!“ vybuchla malá.

„Lituji, ale v ráji prší,“ poznamenala Katie. „Začaly s tím v autě.“

Hallie vstala, potlačila úsměv a věnovala dcerkám přísný pohled. Chance už byl také na nohou.

„Co to má být?“ zeptala se děti.

„Ona je šereda a strašák do zelí!“ prohlásila Kiera, jindy rozumnější z těch dvou.

„No, asi už pojedu,“ ozvala se Katie. „Ahoj Chance.“

„Díky, žes mi je přivezla,“ řekla Hallie a otočila se k dětem. „A vy dvě –“

„Doprovodím tě k autu,“ nabídl Chance Katii a oba zmizeli.

„Tak co je to s vámi?“ zeptala se Hallie svých dcer.

„Ona –“ začala Kiley.

„Já vím, já vím, posmívá se ti. Jak to začalo?“

Obě děti tam stály, rty semknuté, oči přimhouřené.

Nádhera, pomyslela si Hallie. Jessie má dorazit během několika hodin a najde tu dvě vzteklé sedmileté žáby. Uděláme na ni báječný dojem. „Promluvíme si o tom později,“ řekla nahlas. „Zatím chci, abyste obě šly ven a omluvily se paní Strattonové, že jste se hádaly u ní v autě. Pak půjdete dovnitř, vyndáte si učebnice pravopisu a budete si až do večere dělat úkoly.“

Dvojčata se obrátila na podpatku jako jeden muž a odkráčela. „Jsi hezká jako záchodová deska,“ zamumlala jedna.

„A ty jsi blbá,“ opáčila druhá.

Hallie obrátila oči v sloup a vyšla za nimi ven, aby dohlédla na omluvu. Chance, který tiše rozmlouval s Katii, se usmál a posléze nahlal děti do domu.

„Promiň,“ omluvila se Hallie kamarádce. „Někdy jsou nesnesitelné.“

Katie, která už nasedla do vozu, se zasmála. „Já to znám – vždyť mám doma taky dvě.“

„Už si mluvila s Jasem?“

Přítelkyně vzdychla, rukama sevřela volant. „Poslala jsem mu zprávu. Má teď hrozně práce kvůli té pumě.“

„Ozve se ti,“ podotkla Hallie jemně. „Neztrácej naději.“

Katie přikývla, rozloučila se a odjela.

Dvojčata seděla u stolu nad učebnicemi gramatiky. Chance stál u dřezu a napouštěl vodu do konvice kávovaru.

Když došla blíž, zahákl jí prst za poutko u džínů a hravě si ji přitáhl do náruče. Zasmál se, když zčervenala.

Odstrčila ho, ačkoli jí srdce už zase bušilo jako splašené. Jestli si na něj nedá pozor, skončí jako reportáž v televizi o spontánním samovznícení. Odešla do obývacího pokoje a začala urovnávat polštáře na pohovce.

„Včera v noci to bylo fajn,“ zašeptala, když přišel za ní. „Ale trochu předčasné. Sotva se známe.“

Vzdychl. „Tak dobře. Trochu zpomalíme. Ale nečekej, že se budu tvářit, jako by se nic nestalo, protože to nemůžu.“

„Ani jsme nepoužili ochranu,“ lamentovala šepem. Podívala se mu do očí. „To bylo vážně hloupé.“

„Bylo to trochu narychlo,“ připustil. „Nemám žádnou nemoc, jestli se bojíš tohotohle.“

„Ani já, ale byli bychom blázni, kdyby nám v téhle fázi stačilo jen slovo toho druhého, nebo ne?“

Nijak narážku nekomentoval. Sex bez ochrany je pro blázny. „Příště budeme připravení,“ slíbil a zdálo se, že si je počertech jistý, že nějaké příště přijde. „Myslíš, že bys mohla otěhotnět?“

Ucítila příval sladkého smutku. Pokrčila rameny. Když tenkrát oznámila Joelovi, že je těhotná, řekl jí na to, že si děti nemohou dovolit a aby šla na potrat. Od Chance byla připravená na stejnou reakci. Koneckonců, je to cizí člověk. „Možná, možná ne. Nemám měsíčky moc pravidelně, takže to hned nepoznám.“

Překvapil ji, když ji vzal za bradu a políbil na špičku nosu. „Kdybys se mnou čekala dítě,“ řekl ochraptěle, „chci to vědět, Hallie. Ať se to mezi námi dvěma vyvine jak chce, chci být součástí jeho života.“

Zamžikala. „Opravdu?“

Usmíval se očima. „No jasně,“ přitakal. „Kdybych měl takový štěstí, možná bych se i sesypal a koupil si los do loterie.“

Nevěděla, co říct. Vlastně se bála, že kdyby se pokusila promluvit, rozplakala by se.

Usmál se a pohladil ji po tváři. „Možná mi jednou budeš natolik důvěřovat, abys mi prozradila, co se honí tou tvou hlavou.“

Ucítla slastné napětí. Musela se přemáhat, aby mu všechno neřekla. Pak si ale uvědomila, že z Primrose Creeku dříve nebo později odjede, a sklopila hlavu. „Jsem tu jenom na chvíli,“ připomněla mu. „Jaký by mělo smysl svěřovat si tajnosti?“

Zamračil se. „A jaký smysl měla poslední noc?“

Zvedla bradu. Předstírala, že otázku neslyšela. „Zůstaneš na večeri?“ slyšela se ptát, ačkoli ji čeká spousta jiné práce, když se Jessie vrací.

Zazubil se, jako by jí četl myšlenky. „Rád,“ přikývl. „Jsi dobrá kuchařka?“

„Kdybys jenom věděl,“ vzdychla.

„Jo,“ přitakal. „Kdybych tak věděl.“

Obešla ho a zamířila do kuchyně. Z mrazničky vytáhla kuře. „Oškrábej brambory,“ nařídila mu a k jejímu ohromení poslechl.

Později, když už všichni čtyři seděli u stolu a hodovali na pečeném kuřeti, šťouchaných bramborách a zelených fazolkách, vyprávěl jí Chance historii rodu McQuarryových.

Po večeri Hallie poklidila, převlékla v domě povlečení a vyměnila ručníky. Holčičky poslala spát brzy jako trest za hádku v Katiině voze. Odvlekly se po schodech nahoru jako dva otroci, mířící do solných dolů.

Chance se musel usmát. „To je tedy dvojka,“ utrousil.

„To ano,“ souhlasila.

„Proč je nezapišeš do školy v Primrose Creeku a radši je učíš doma?“

Dala si ruce v bok. „Někdy – ne, většinou – se moc vyptáváš, Chance Qualtroughu.“

„To je část mého kouzla.“ opáčil nevzrušeně.

„Mám své důvody,“ prohlásila nervózně.

„To bych se vsadil.“

„A tohle mělo znamenat co?“

„Nezbavíš se mě tím, že vyvoláš hádku, Hallie,“ řekl tiše. „Tak toho nech.“

Posadila se ke stolu.

„Moc ti to sluší, když se rozčiluješ,“ dobíral si ji. „Ale i jinak jsi docela kus.“

„Běž domů, Chance,“ vyzvala ho, ale nemyslela to vážně a on to zjevně pochopil.

„Nechat tě tu, abys Jessii čelila sama?“ zeptal se s předstíranou hrůzou. „To nikdy.“ Sáhł po hrnku s kávou. Hallie popadla ze stolu utěrku a šlehla ho přes ten pevný kovbojský zadek.

V tu ránu ji popadł za ruku, donutil vstát, utěrku jí vytrhl a přitáhl ji k sobě.

„Neměla bys něco začínat,“ varoval ji, „jestli to nechceš dokončit.“

Zaplavilo ji horko, ztvrdly jí bradavky. Nepokusila se mu vytrhnout. Sklonil se a ochutnal její ňadro přes košili. Zasténala.

„Možná bys měla radši zajít nahoru a uložit děti,“ navrhl se smíchem v očích. „Já se postarám o koně.“

Protože nevěděla, čeho by byla schopná, kdyby zůstala, beze slova se obrátila a zamířila ke schodům. Za sebou slyšela jeho hluboký smích a navzdory všemu se musela usmát.

***

Hraju si s ohněm, říkal si v duchu Chance, když mířil do stáje. Studený vítr ho trochu zchladil, ale ne dost. Neměl bych si s Hallii O'Rourkeovou nic začínat, umiňoval si. Jak sama říká, je tu jen na chvíli a jednoho dne zmizí nadobro.

Když o dvacet minut později vklouzl zpátky do kuchyně, Hallie právě scházela ze schodů.

„Už jsou v posteli,“ oznámila s úlevou. „Neozvala se Jessie?“

„Spí?“ zeptal se a povytáhl obočí.

Naklonila hlavu ke straně. „Vůbec na to nemysli,“ varovala ho, ale pousmála se.

„Pozdě,“ konstatoval.

Zasmála se. „Udělám další kafe. Tohle bude asi dlouhá noc.“

Přikývl a vzdychł. V duchu myslel na to, že zešílí, jestli se buďto okamžitě nepomiluje s Hallii O'Rourkeovou, nebo neskočí do ledové vody v zátoce.

Jakmile bylo uklizeno a děti usnuly, nezbyvalo, než čekat na příjezd majitelky domu. Chance vytáhl staré rodinné fotografie a dokumenty, které Jessie schovávala.

Když si je prohlédli, Hallie vzdychla. „Stejně musí být úžasné znát všechny své předky.“

„Ty je snad neznáš?“

„Já... žila jsem jenom s mámou, než se seznámila s Louem. O její rodině jsem nikdy nic nezjistila, stejně jako o svém otci. Dlouho mi to nevadilo, ale teď když mám sama děti, ráda bych věděla...“

Došel k ní, sehnul se a políbil ji do vlasů. „Jessie si dává načas,“ poznamenal po chvíli. „Možná bych měl jít domů a trochu se vyspat.“ Z jeho tónu však bylo znát, že si přeje něco docela jiného. Celý večer se snažili vést nevinnou konverzaci, ale ve vzduchu to jiskřilo.

Vtom se zvenčí ozval zvuk motoru.

Hallie odložila rodinný deník a spolu došli ke kuchyňským dveřím. Chance si vzal bundu a klobouk a vydali se ven.

Jessie, vysoká žena s dlouhým černým copem, prokvetlým stříbrem, právě vystupovala z trucku za asistence pohledného šedovlasého muže. Podle nápisu na dveřích vozu Hallie poznala, kdo to je – Hal Whitman, veterinář. Když Jessie vystoupila, vytáhl zezadu ještě dva kufry.

Chance přistoupil k Jessii, objal ji a pak od doktora převzal zavazadla. Když se otočil k domu, usmíval se. Hallie by ráda věděla proč.

„Jsem Hallie O'Rourkeová,“ představila se a napřáhla ruku.

Jessie se rozzářila. Měla na sobě kalhoty a nádherné pončo v odstínech tyrkysové a růžové. „Já jsem Jessie Shawová.“

„Hal Whitman,“ přistoupil k nim doktor a potřásl Hallii rukou. „Ale všichni mi tu říkají doktore.“

„Pojďte dál,“ vyzvala je Hallie a vzápětí si připadala hloupě. Právě pozvala Jessii do jejího vlastního domu. To ona je tu na návštěvě.

Uvnitř se všichni posadili ke stolu a nalili si kávu navzdory pokročilé hodině.

„To byl den,“ vzdychla Jessie a uchopila šálek. „Hlavně mi neříkejte, že je bez kofeinu.“

Chance se zasmál. „Je to cloumák, přesně jak to máš ráda.“

Chvilku si povídali, brzy však bylo zřejmé, že kofein nekofein, Jessie už je unavená. Chance s doktorem se rozloučili a společně odešli. Ženy zůstaly sedět v kuchyni.

„Vypadá to tu skvěle,“ poznamenala Jessie. „Pojďme spát. Popovídáme si ráno.“

Hallie jen přikývla. Věděla však, že pro ni si spánek ještě dlouho nepřijde. Znovu myslela na to, jak s dětmi utekla z domova a nechala všechno za sebou.

Zvláštní ale bylo, že Arizona už jí najednou vůbec jako domov nepřípadala, ačkoli tam prožila celý život.

***

Druhý den, ještě než se rozednilo, probudil ji vzdálený rytmický zvuk. Po nějaké chvíli si uvědomila, že je to rachot stavu. Jessie tká.

Váhavě vylezla z postele, oblékla si starý župan a sešla dolů.

Jessie, která měla na sobě džíny a jednoduchou bílou halenu s dlouhým rukávem a vypadala skvěle, se na ni usmála. „Doufám, že jsem tě nevzbudila. Káva je hotová.“

Hallie došla do kuchyně, nalila si plný hrnek a vrátila se. „Musí se ti stýskat, když jsi odsud pryč. Mně by se určitě stýskalo.“

„Líbí se ti tady?“ zeptala se Jessie.

„Ano,“ přiznala. „Moc. A vážím si toho, že jsi mně a dětem dovolila zůstat tady, než se vrátíš.“

Jessie se zamračila. „Zdá se, že plánuješ brzy odjet.“

Hallie pokrčila rameny. „Dohodly jsme se přece, že je to jen dočasně.“

„Kam půjdete?“

Otázka ji zaskočila. „Nejsem si jistá,“ připustila nakonec.

„Prostě jenom pryč?“

„V podstatě ano.“

„Mrzí mě, že nemůžeš zůstat.“

„Mě to taky mrzí,“ odpověděla Hallie dřív, než si uvědomila, co říká.

Jessie povytáhla tmavé obočí. „Tak proč nezůstaneš? Já jsem hodně na cestách a opravdu by mi vyhovovalo mít někoho, kdo by mi tu vypomohl. Chance to zastane dobře, ale má dost vlastní práce.“

Hallii její slova potěšila i rozesmutnila. Na jedné straně by skutečně ráda zůstala a stala se jednou z obyvaterek Primrose Creeku. Na druhé straně se prostě nedalo nic jiného dělat.

„Samozřejmě bys mohla dál pracovat v Poslední šanci,“ podotkla Jessie, když už začínalo být ticho příliš dlouhé.

„Pro tuhle chvíli bych zůstala moc ráda. Co se týče práce ve městě...“

„Klidně dál jezdi mým džípem. Většinou chodím pěšky nebo jedu na koni, když někam potřebuju.“

Hallie byla ohromená její laskavostí a důvěrou. „Vlastně mě ani moc neznáš,“ připomněla.

Jessie se usmála. „Umím dobře posoudit lidskou povahu,“ prohlásila a znovu se soustředila na tkaní.

Hallie ještě chvíli zůstala, pak se vrátila nahoru, aby se připravila na nový den.

11

Chance s Hallii ukončili výuku střeleckého umění a vraceli se truckem k Jessiinu srubu. Právě vystoupili, když k nim přijela malá zelená toyota, kterou řídila Evie. Vzadu seděla dvojčata. Ačkoli děti vesele mávaly, když žena vystupovala, zůstaly sedět v autě.

Hallie byla ráda, že už s Chancem nejsou sami – ne že by nevěřila jemu, spíš sobě – a rozběhla se návštěvu přivítat. Evie jí předtím slíbila, že děti po skončení kroužku odveze domů.

„Dnes budeme zdobit společenský sál na dožínky,“ vysvětlila Evie. „Je to taková tradice. Vaří se chilli a peče kukuřičný chleba, je to zábava. Doufala jsem, že by se k nám Kiera s Kiley mohly připojit. A vy samozřejmě taky.“

Hallie potlačila nával ochranných pocitů. Nemůže dovolit, aby její děti vyrůstaly v ustavičném strachu. Už tak si toho prožily víc než dost. „Tak dobře,“ souhlasila, „asi by to šlo.“

Evie potěšeně přikývla a věnovala Chanceovi zářivý úsměv. „Ahoj. Slyšela jsem, že se Jessie vrátila.“

„Ahoj,“ odpověděl srdečně. Mluvil tónem milujícího staršího bratra. „Jessie je doma, ale jenom na skok.“

Evie zavrtěla hlavou. „Určitě se jí musí hrozně stýskat po koních a po stavu, když je pořád pryč. Nemluvě o doktorovi.“

Zasmál se. „Doktor je hodně velký magnet.“

Hallie se otočila k dcerkám, které se toužebně usmívaly. Těšily se, že se vrátí do města a zúčastní se výzdoby, to bylo víc než jasné. Začaly proto výskat a tleskat, když nepatrně přikývla na znamení, že jim dává svolení.

Obešla toyotu a strčila hlavu dovnitř otevřeným okénkem u spolujezdce.

Dvojčata ji bouřlivě přivítala.

„Ahoj,“ usmála se na ně. Bože, jak jsou nádherná, pomyslela si. Cítila k nim nezměrnou lásku, silnější než cokoli v jejím životě.

„Vid', že si to nerozmyslíš?“ strchovala se Kiley. „Budou tam i ostatní děti. K večeři dostaneme chilli a taky budeme všude rozvěšovat ozdoby –“

„To vypadá na spoustu zábavy, byla by škoda o ni přijít. Možná tam za vámi přijede taky.“

Kiera nadšeně vypískla, Kiley se rozzářila.

„Prima nápad,“ usoudil Chance, když mu oznámila, že se rozhodla přijmout Eviino pozvání. Pak se ohlédla k domu, kde Jessie seděla u tkalcovského stavu, téměř nepřetržitě od chvíle, kdy přijela. Docela jistě by jí udělalo dobře, kdyby na chvíli zašla někam jinam, popovídala si s přáteli, trochu si odpočinula.

Evie jí četla myšlenky, nebo to tak alespoň vypadalo. „Vezměte Jessii s sebou,“ navrhla. „A co ty, Chance? Objevíš se taky?“

Zaváhal, ale jen na malý okamžik. „Jasně,“ přikývl. Ačkoli mluvil k Evii, díval se na Hallii. „Dorazíme tam za chvíli.“

Evie nasedla do auta, zatroubila na pozdrav a odjela. Děti zběsile mávaly.

„Jsi celá zmrzlá,“ poznamenal Chance a zavedl Hallii na verandu a odtud do kuchyně. Pravidelné cvakání Jessiina stavu propůjčovalo atmosféře uvnitř uklidňující nádech.

Chance zavřel dveře, opřel se o ně a přitáhl si Hallii do náruče. Zasunul ruce do zadních kapes jejích džínů a pořádně ji k sobě přitiskl. Cítila na rtech jeho horký dech. „Kdybychom byli sami,“ škádlil ji, „docela jistě bych tě hned teď začal svádět.“

Nedalo by ti to velkou práci, pomyslela si, nehodlala mu však nic takového vykládat, ačkoli to bylo stejně zřejmé. „Ale, ale,“ podivila se. „Jenže my nejsme sami.“

Stav utichl. „Hallie?“ zavolala Jessie. „Chance? Jste to vy?“ Vzápětí už stála ve dveřích, elegantní v džínách a volné košili ze zeleného hedvábí. Úsměv prozařoval její ušlechtilé rysy. „Jak šlo střelení?“

Chance se zamračil a otázku ignoroval. „Moc pracuješ,“ řekl místo toho.

Hallie si uvědomila, že stojí velmi blízko něj. Ucouvla, ale příliš rychle a příliš pozdě. V Jessiiných očích zajiskřila dobrosrdečná škodolibost.

„Máme to v rodině,“ odpověděla.

„Vyrazíme si do města,“ oznámil jí Chance. „A ty pojeděš s námi.“

„Tohle,“ otočila se k Hallii, „je taky v rodině. Mám na mysli paličatou rozkazovačnost.“

Chance se zasmál. „Je to tak,“ souhlasil.

Jessie si filozoficky povzdechla. „Radši se půjdu obléknout.“

O pět minut později už všichni seděli v trucku a mířili do města.

Venku před společenským domem už parkoval houf automobilů, uvnitř byl ruch jako v mraveništi. Studenti z gymnázia rozvěšovali od stropu oranžové, žluté a červené stuhy, členky kanastového spolku, oblečené do barevných mikin, míchaly ve staromódní kuchyni čilli v ohromných hrncích. Děti aranžovaly v koutech stonky s klasy kukuřice, jiné se honily mezi balíky sena a strašáky. Klouzaly se po parketách jako po ledě.

Hallie se rozhlížela kolem, nadšená slavnostní atmosférou. Nejprve vyhledala očima své dcerky. Seděly u stolu s několika dalšími dětmi a pomáhaly s výrobou papírového řetězu v podzimmích barvách.

Jessii uvítaly nadšené výkřiky. Všichni se k ní hrnuli, aby ji objali a poptali se, jak se má. Hallie si všimla doktora Whitmana, který stál stranou a pozoroval Jessii očima plnýma lásky. Něco se v ní pohnulo. Podívala se na Chance.

Upíral na ni modré oči tím svým vesele vážným způsobem. „Pojď si dát trochu chilli,“ navrhl tiše a položil jí ruku na záda. Netrhla sebou jako pokaždé, když to udělal Joel. Necítila nejmenší nutkání ucuknout. Nechala se vést k dlouhému pultu mezi kuchyní a hlavní částí společenského sálu. Stály tam misky, lžice trčely z ozdobených plechovek od kávy, byly tu papírové ubrousky, slané krekry, čerstvý

kukuřičný chléb a máslo. Vedle pultu stál karetní stůl, u kterého starší žena v květované halence vybírala peníze a strkala je do kovové pokladny.

Když ji Hallie uviděla, okamžitě se jí vybavilo to poslední odpoledne v Phoenixu. Kousla se do rtu. Schovala důkazy na místě, kde je nikdo nebude hledat, ale jestli dřív najdou ji nebo děti...

„Co je?“ zeptal se Chance a schoval peněženku. Nesl v ruce misku plnou chilli a na ní položený poctivý krajíc kukuřičného chleba. Hallie užasle zjistila, že si také naložila porci, aniž by to zaregistrovala.

„Nic,“ zalhala a pokusila se o úsměv. Večer se musí připojit na internet a zkontrolovat zprávy z Phoenixu. Snad došlo v případě k nějakému zvratu, který by ji konečně osvobodil.

Posadili se k jednomu ze stolů u malého pódia na druhém konci sálu, jedli a přitom si povídali s ostatními. Kiera s Kiley se na okamžik zastavily, aby matce oznámily, že už jsou po jídle, pak odběhly zpátky a pokračovaly ve výrobě řetězu.

„Jsou to prima děcka,“ konstatoval Chance, když zůstali s Hallii sami.

Odložila lžici a usmála se. „Díky. Myslím si přesně totéž.“

Rozhostilo se nejisté ticho. Chtěla se zeptat, jestli měl někdy rodinu, nedokázala však otázku zformulovat tak, aby nevyzněla, jako když shání manžela.

Chance se zahleděl ke dveřím. Sledovala jeho pohled a zjistila, že přišli Kate s Jasem a se svými dvěma dcerami, Ellen a Janíí. Byly to hezké holčičky v modrých bundách. Jejich rodiče působili ostýchavě jako šestnáctiletí na první schůzce.

„Vypadá to, že už spolu zase mluví,“ poznamenala tiše Hallie.

„Doufám, že to vydrží,“ opáčil a otočil se zpátky k ní.

Vzápětí k nim dorazila Madge, samý úsměv, v mikině s rozesmátou dýní na prsou. „A co vy dva,“ spustila rozjařeně, „přestaňte už tu spolu štěbetat. Mám na starosti výrobu popcornových koulí, které se budou na oslavě prodávat, a potřebuju všechny pomocníky, které seženu.“

Hallie s Chancem poslušně napochodovali do kuchyně, umyli si ruce a začali namáčet chomáčky popcornu do lepkavého sirupu a slepovat je do velkých koulí. Další pomocníci je balili do celofánu a

připevňovali k nim mašle, Madge měla na starost přípravu popcornu u sporáku. Vedle v sále se mezitím zformovala improvizovaná hudební skupina se dvěma kytarami, kdosi usedl za prastarý obecní klavír.

Po téměř dvou hodinách byli Hallie s Chancem vystřídáni a konečně zproštění služby v kuchyni. Kiera s Kiley, Strattonova děvčata a několik dalších dětí si hrály na schovávanou. Jase s Katii byli na parketu stejně jako několik dalších párů, pouze jako jediní tančili v objetí, zatímco ostatní se vrtěli do rychlého rytmu.

Chance uchopil Hallii do náruče a zakormidloval s ní doprostřed.

„Kdybych tě teď políbil,“ zašeptal jí do ucha, „zřejmě bys chutnala jako popcornová koule.“

Zasmála se. „Naznačuješ snad, že jsem ujídala?“

„Nenaznačuju,“ opáčil. „Byl jsem u toho. Viděl jsem tě.“

„Jestli se nepletu, tak jsi taky trochu mlsal,“ poukázala škrobeně. Na tanečním parketu se objevili Jessie s doktorem Whitmanem. „Tak se na to podívej,“ zašeptala Hallie.

Chance se zasmál. „Nikdy dlouho nevydrží bez sebe.“

„Jsou do sebe zamilovaní?“

„Jo, to bych řek‘. Potíž je v tom, že jsou oba zatraceně tvrdohlaví a nezávislí, a tudíž se nedokážou shodnout ani na tom, co bude na večeři, natož jak to bude s jejich vztahem.“

„To je smutné.“

Chance jí pohlédl zpříma do očí. „Ale ne až tak ojedinělé.“

Uvědomila si, že velmi pravděpodobně mluví o ní a o sobě. Znejistěla a raději rychle změnila téma. „Předpokládám, že bych měla vyrazit domů. Zítra jdu do práce, musím se s dětmi učit –“

Vzdychl. „Hned jak budeš chtít,“ souhlasil, ačkoli bylo znát, že ho to nepotěšilo.

Rozloučili se s Madge, pozdravili Katii s Jasem a pár dalších lidí, odchytili děti, oblékli je a vyrazili ke dveřím. Jessie, která se předtím zdráhala opustit svůj tkalcovský stav, dál tančila s doktorem. Chance za ní zašel a vrátil se s tím, že zřejmě dorazí domů později.

„Nebo taky ne,“ dodal s mrknutím.

Hallie se usmála a zavrtěla hlavou.

Doma je Chance doprovodil dovnitř, rozloučil se s nimi, ještě zašel zkontrolovat koně a odjel. Hallie se dívala z kuchyňského okna, dokud světla auta nezmizela ve tmě.

Kiley s Kierou už si vyčistily zuby, umyly se a převlékly do pyžama. Chovaly se vzorově, což bylo podezřelé.

„Co vy dvě chytáte?“ zeptala se, když je uložila do postelí.

Obě vypadaly jako ztělesnění nevinnosti. „Jenom se snažíme být hodné,“ oznámila Kiley.

„Aha,“ vzdychla Hallie a políbila je na čelo.

„Máme ještě tatínka?“ zeptala se Kiera.

Zabolelo ji u srdce. „Ano, broučku,“ řekla tiše, „ale možná ho chvíli neuvidíte.“

„Chce nám něco udělat?“ zeptala se Kiley tenkým hláskem.

Hallie se neubránila slzám. Objala obě holčičky.

„Ne,“ podařilo se jí po chvíli odpovědět. „Ne, miláčku. Táta vám nechce nic udělat.“ Modlila se, aby to byla pravda.

„Ale honil naše auto,“ namítla Kiley.

„A křičel,“ dodala Kiera.

„A ty ses bála, mami,“ uzavřela Kiley. „Jinak bys nejela tak rychle.“

„Teď mě poslouchejte,“ řekla Hallie jemně. „Stalo se toho hrozně moc a v tuhle chvíli vám to nedokážu všechno vysvětlit. Ne, dokud nebudete starší.“

Obě se tvářily nepřesvědčeně, ale nemohla jim povědět víc. Políbily ji na tvář a zachumlaly se pod deku.

„Můžeme o tatínkovi mluvit?“ pípala Kiera, když Hallie zhasnula. „Nebo je to tajemství?“

„Obojí,“ slyšela se odpovídat. „My tři spolu o tátovi můžeme mluvit kdykoli. Pro ostatní je to tajemství.“

„Má nás rád, maminko?“ zeptala se Kiley.

Hallie je ještě jednou objala. „Ano,“ řekla a věděla, že je to pravda. Svým způsobem nejlépe, jak uměl, Joel své dcery miloval.

„A co tebe?“ naléhala Kiera. „Tebe má rád?“

Pocuchala jí vlásky a zavrtěla hlavou. „Ne, broučku, myslím že ne. Ale kdysi jsme si byli blízcí – stvořili jsme vás dvě, takže je dobře, že jsme byli spolu.“

Zdalo se, že to holčičky uspokojilo, přinejmenším pro tuto chvíli. Hallie sešla po schodech dolů, uvařila si čaj a zamířila k počítači. Připojila se na internet a začala hledat nové zprávy z Arizony. Článek z novin ji ochromil.

Charles Long, 66, rodák z Phoenixu, byl v úterý večer nalezen mrtvý ve vlastní garáži sousedem, který si o něj dělal starost. Podle policie šlo o sebevraždu...

„Charlie,“ zašeptala a v duchu znovu viděla toho muže, vedle kterého si sedla k baru ten den, co měl Lou pohřeb. Předal jí obálku s klíčem od pokladny s Louovými důkazy. A byla si nade všechno jistá, že takový člověk by se nikdy nezabil sám.

Otřeseně se odstrčila od počítače. Když vedle ní zazvonil telefon, vyděsila se tak, že málem spadla ze židle.

„Dům Shawových.“

„Velice profesionální,“ ozval se na druhé straně Jessiin vřelý hlas.

Zasmála se. Už jen slyšet tu přátelskou ženu jí pomáhalo. „Díky. Snažím se.“

Jessie zaváhala. „Dnes v noci nepřijedu,“ vychrlila pak ze sebe.

Hallie se musela usmát. „Dobře.“

„Nechtěla jsem, aby sis o mě dělala starosti.“

„Dělala bych si je. Jsem ráda, že jsi mi zavolala.“

Popřály si dobrou noc a Hallie zavěsila. Obešla všechna okna a dveře, zkontrolovala, jestli je všude zamčeno.

Zašla se ještě podívat na holčičky, osprchovala se a mlčky přitom truchlila pro Charlieho Longa. Musí někomu říct, jak to s Charliem bylo doopravdy, někomu, kdo má moc a oprávnění přinutit Joela a ty ostatní zavřít, nadobro. Někomu, komu by mohla předat Louovy důkazy.

Jistě je u policie spousta lidí, kterým může důvěřovat. Potíží je jen v tom, že neví, kteří to jsou.

***

Následujícího rána nakrmila koně a vrátila se do domu, aby udělala dětem snídani. Poprvé se pokusila požádat o pomoc. Zavolala na informace a nechala se spojit s nejbližší pobočkou FBI.

Jakmile však kdosi na druhé straně zvedl sluchátko, okamžitě ustrašeně zavěsila.

Pár minut nato dorazila Jessie. Vypadala svěže a záhadně. Přivezl ji doktor Whitman.

„Dobré ráno,“ řekla a pověsila si pončo na věšák u dveří.

„Dobré ráno,“ odpověděla Hallie a kývla ke kuchyňské lince. „Je tu čerstvá káva.“

„Přesně to potřebuju;“ odpověděla Jessie, naplnila si hrnek, přidala do něj spoustu cukru a smetany a napila se.

„Snídaně bude za chvíli,“ oznámila Hallie.

„Dokázala bych spořádat půlku prasete,“ přiznala Jessie a obě se rozesmály. Možná by se mohla se vším svěřit jí... a ohrozit její život? Ne. V žádném případě.

Usmála se a zalétla pohledem k hodinám. Za hodinu má nastoupit v bistro a děti si hrají vedle v pokoji... Už je začínalo unavovat trávit dny v Poslední šanci – těžko jim to mohla mít za zlé. Její pokusy o domácí vyučování byly dost ubohé. Kiera i Kiley by byly mnohem šťastnější ve skutečné škole, s dalšími dětmi, učily by se také rychleji. Pořád se však neodvažovala zapsat je.

„Hallie?“

Trhla sebou a podívala se na Jessii, která seděla u stolu a pila kávu. V jejích očích se zračil soucit, zkušenosti i moudrost. Hallie se odvrátila.

„Proč nedáš děti do školy?“

Polkla, naložila jídlo na talíř a donesla ho Jessii ke stolu. Nedokázala by jí lhát, ale ani upřímně odpovědět. Vzdychla. „Je to složité.“

„To si dovedu představit. Možná bych ti mohla trochu pomoci.“

Hallii vyhrkly slzy. Celý svůj dospělý život byla na všechno sama, ale pokaždé to zvládla. Tentokrát pomoc opravdu potřebuje, jenže se neodvažuje o ni požádat. „Už tak jsi pro nás hodně udělala. Vždyť u tebe bydlíme, jezdíme ve tvém autě...“

Jessie se zkušeně usmála. „Nechej mi tu dnes holčičky,“ navrhla. „Ukážu jim, jak se tká. Můžeš tomu říkat výuka uměleckých řemesel.“

Hallie se kousla do rtu, zamyslela se a pak zavrtěla hlavou. „Zatím tě jen využívám. Nemůžu po tobě ještě chtít, abys mi dělala chuť.“

„Ale tys to přece nechtěla,“ poukázala Jessie, opřela si lokty o stůl a propletla prsty. „To já jsem ta, co to chce, Hallie. Miluju děti. Budu ráda, když tu Kiley a Kiera zůstanou se mnou.“

Než stihla odpovědět, dvojčata vtrhla do kuchyně a záhy zjistila, co se projednává.

„Prosím, dovol nám tu dneska zůstat!“ žadonila Kiera. „Asi jsem nastydla,“ dodala Kiley pro zvýšení efektu. Hallie jí automaticky sáhla na čelo. Bylo studené.

„Přece bys nechtěla, aby nakazily všechny v bistru, že ne?“ zazubila se Jessie.

Vzdychla. „Tak dobře.“ Nakonec na děti zahrozila prstem. „Nesmíte samy ven, v žádném případě. Slyšíte mě?“

„Kvůli pumě,“ pravila Kiera moudře.

„Nejsme *mimina*,“ zakabonila se Kiley.

„Já se o ně postarám,“ pravila Jessie vážně. „Slibuju. Jen běž klidně do práce.“

Hallie dala dětem snídani a také se najedla. Když dorazila do bistra, našla tam jen Beara. Ve výloze sice svítil nápis „Otevřeno“, ale hosté ještě nepřišli.

„Kde je Madge?“ zeptala se, když utírala pult. Celou dobu myslela na muže, kterého Bear zabil, a na roky, jež za to musel odpykat ve vězení. Říkala si, že by se ho možná měla bát, jenže nebála.

„Nebylo jí dobře,“ řekl. „Asi chřipka.“

Zatvářila se účastně. „Ještě včera večer vypadala normálně.“

Bear pokrčil mohutnými rameny. „Však víš, jak to chodí. Člověka to sklátí dřív, než se naděje.“

„Půjde k doktorovi?“

Než mohl odpovědět, rozcinkal se zvonek nade dveřmi a do bistra se nahrnul studený vzduch. Hallie se otočila a uviděla ženu v srdcovitých brýlích proti slunci, s natupírovanými vlasy a kabátem z falešné leopardí kožešiny. Nebylo třeba oficiálního představení, aby pochopila, že právě dorazila Wynona, Bearova legendární přítelkyně.

12

Bear vyšel z kuchyně a zastavil se vedle pultu, náruč rozpřaženou, oči vytřeštěné.

„Wynono,“ hlesl.

„Beare.“

„A jéje,“ povzdechla si Hallie tiše pro sebe. Takže konec krátké kariéry.

„Co tě zdrželo?“ zeptal se Bear a v jeho hlase vibrovala tichá vášeň. Zdálo se, že v té chvíli jsou ti dva sami na celém světě. Hallie měla trochu strach, aby ze sebe nezačali strhávat oblečení.

„Ty můj kocourku,“ zašeptala Wynona. Hallie couvla ke dveřím.

„Nemám vás dva nechat o samotě?“ Nechtěla sice odejít z práce, ale neodvažovala se zůstat.

Bear, jak se zdálo, nevnímal žádný jiný hlas kromě Wynonina. Strhl ze sebe zástěru, zmuchlal ji a odhodil stranou.

„Ach bože,“ zašeptala Hallie a čekala, že vzduch v bistru každou chvíli vzplane.

„Mám venku karavan,“ oznámila Wynona. „V té uličce hned za bistrem.“

To stačilo. Bear ji popadl a odnesl dveřmi ven, přičemž málem porazil Hallii. Výlohou viděla, jak obcházejí budovu. Klesla na židli.

„Co se to tu sakra děje?“ zeptal se Jase, který právě vešel a sundal si klobouk. Hallie si vůbec nevšimla, že přijel. Vyskočila.

„Wynona se vrátila,“ oznámila šťastná i zoufalá zároveň.

Hvízdl. „Můžu si dát kafe?“ zeptal se, došel k pultu a sám se obsloužil.

Okamžitě obešla pult. „Smetanu?“ zeptala se automaticky.

„Stačí černá,“ řekl a posadil se. Byl teď jediným zákazníkem a Hallie doufala, že to tak chvíli vydrží, než se vzpamatuje. Nalila si kávu a překvapeně zjistila, že se jí trochu třese ruka.

„Něco vám dělá starosti?“ zeptal se jakoby nic, ale cosi v jeho tónu hrálo Hallii na nervy.

„Jestli nepřijdu o práci.“ Částečně to byla pravda, proto snad znělo tvrzení přesvědčivě.

„Proč byste měla?“ podivil se. „Potřebují vás tu. Madge už není žádná mladice a Bear tráví vzadu v kuchyni veškerý čas, vůbec neví, co je to normální život.“ Odmlčel se, pak se zazubil. „I když to se možná změní, když se Wy vrátila.“

Hallie cítila, že nadešel čas dalšího útěku. Šerif Stratton nepřišel do bistra jen na kávu. Má otázky, které zřejmě nebude moci zodpovědět.

„Wy?“ podivila se opožděně. Z neznámého důvodu se domnívala, že Wynona není odtud, ale ze zdobněliny, kterou Jase použil, bylo zřejmé, že ji dobře zná.

Povytláhl tmavé obočí. „Víte přece o té vraždě, nebo ne?“

„Bear a sochor,“ řekla a zachvěla se.

„Otec Wy v té době vlastnil benzinovou pumpu Texaco a Bear tam pracoval. Už tenkrát to dali s Wynonou dohromady, i když ještě chodila na gymnázium. Hezká holka s ďáblem v těle. Jednou ale někdo přijel k pumpě a řekl Bearovi, že Madge její manžel umlátí skoro k smrti a že ji odvezli do nemocnice v Renu. Bear byl bez sebe, vydal se toho mizeru hledat. Wy běžela za ním a celé to viděla. Právě její svědectví dostalo Beara za mříže, ačkoli sám nikdy nezapíral, že to udělal.“

Hallie zatajila dech. Bearův příběh je přinejmenším stejně dramatický jako ten její. Svým způsobem jí to přinášelo úlevu. „Nerozlušil se na ni – myslím Bear –, že ho usvědčila?“

Jase se zasmál a zavrtěl hlavou. „Ne. Je to opravdová láska. Wy musela u soudu říct, co ví, a Bear to chápal.“

„A co dál?“ naléhala.

„No, Wynona se rozhodla čekat. Našla si práci v Renu a Beara ve vězení navštěvovala tak často, jak to šlo.“

„Z toho, co říkala Madge, jsem měla dojem, že Wynona je tak trochu... no... přelétavá.“

Jase se usmál. „Je to kočovnice jako její matka. Nedokáže zůstat dlouho na jednom místě. Za pár dnů odsud zase zmizí. Jako pokaždé. A Bear jednou půjde s ní.“

Hallie si vzdychla. „Vypadá to šíleně, ale taky je to hodně romantické.“

Jase se zasmál. „Bez takové romantiky bych se klidně obešel.“

Dolila mu kávu. V tu chvíli naplnil její podezření. „Hallie, jde o vaše dcery. Musíte je dát do školy, je na to zákon.“

„Učím je sama,“ řekla. Pravda byla, že jí to moc nešlo. „Jestli to tak chcete, je to v pořádku,“ připustil. „Ale stejně musíte se školským systémem spolupracovat. Je potřeba předeštit nějakou osnovu výuky a tak dál.“

„Dobře,“ přikývla. Co si počne? K čertu se školským systémem.

Nade dveřmi se rozcinkal zvonek a dovnitř vešli dva řidiči, posadili se k pultu, pozdravili se s Jase a na Hallii ostýchavě kývli.

Přinesla jim kávu, zapsala si jejich objednávky a odešla do kuchyně, aby připravila francouzské toasty a vajíčka. Líbilo se jí znovu vařit. Byla v mžiku hotová.

Jídlo mělo úspěch. „Tohle je lepší než všechno, co kdy Bear splácal,“ utrousil starší z obou mužů.

„Amen,“ poznamenal druhý. „Měli by si vás tu nechat nastálo, slečno.“

Posmutněle se usmála. I kdyby Wynona nezůstala a nepřipravila ji tak o práci, stejně musí co nejdřív zmizet. Začínala mít dojem, že šerif Stratton něco tuší, a neodvažovala se své instinkty ignorovat. Od chvíle, kdy se dočetla o smrti Charlieho Longa, začínal její strach znovu sílit.

Ano, bude se muset sbalit a vyrazit znovu na cestu. Což bude dost složité, když nemá auto. Autobus je tak zjevná varianta, že by se

zřejmě nedostala ani do dalšího města, než by se někdo pustil za ní, s vlakem to není o nic lepší.

Roztržitě řidičům poděkovala.

„Zastavte se v základní škole co nejdřív,“ řekl jí Jase, vstal a položil na pult peníze za kávu a malé spropitné. „Proberou s vámi domácí učení.“

Přikývla. Litovala, že není lepší a rychlejší lhář, nedokáže pohotově přijít s rozumným důvodem, proč děti učí sama, místo aby je zapsala do školy. Jase není blázen a její zarputilost mu určitě připadá divná. Nebude trvat dlouho, než si sedne k počítači nebo zvedne telefon a začne se na Hallii O'Rourkeovou vyptávat.

Byla ráda, když se bistro zaplnilo zákazníky. Musela se ohánět a nebyl čas na panikaření. Uplynuly plné dvě hodiny, než se vrátili Bear s Wynonou. Bear byl čerstvě osprchovaný, ve tváři ostýchavý výraz, zato Wynona, žena zhruba Halliina věku, vypadala docela nevzrušeně.

„Nezlob se, že jsme zmizeli a nechali tě tu jen tak,“ řekl Bear. No, pomyslela si, aspoň už mě konečně zase vnímáte.

Wynona se pousmála.

Hallie čekala na vyhazov.

„Zdá se, žeš to tady zvládla na jedničku,“ uznal místo toho Bear, když se rozhlédl. Všichni spokojeně obědvali. Hallie očividně obstarala vaření i obsluhování.

„Nebylo to nic těžkého,“ zamumlala, ačkoli ji bolely nohy.

„Můžeš si na zbytek dne vzít volno, jestli chceš,“ nabídl jí Bear velkoryse. „Wy bude obsluhovat místo tebe, já budu v kuchyni.“

Ucítila další bodnutí. Nemělo by smysl vracet se; už je pro ně minulostí. „Dobře,“ řekla a brada se jí zachvěla.

„Ale určitě přijď zase ráno,“ dodal. „Wy tak brzy nefunguje.“

Wynona se zachichotala a prohlédla si nalakované nehty. „To si piš.“

Hallie si vzala bundu a tašku, vyndala z kapsy klíče od džípu a odešla. Neměla ponětí, kam má jít, tak se jen nazdařbůh projížděla a zvažovala své možnosti. Jessie má ráno vyrazit na další turné. Usoudila, že si bude muset „vypůjčit“ její vůz a odjet s dětmi do Rena, kde mohou nasednout na autobus, který je odveze někam hodně daleko. Jakmile budou v bezpečí, zajde do knihovny nebo nějaké

internetové kavárny a pošle Jessii e-mail, ve kterém jí poděkuje za laskavost, omluví se a sdělí, kde přesně džíp nechala.

Až se dostane někam hodně daleko, kde ji Joel nebude moci tak snadno vypátrat, zavolá FBI, poví jim svůj příběh, vyzvedne pokladnu s důkazy a předá jim je. Možná by dokonce mohli ji i děti začlenit do programu na ochranu svědků, nebo jim zařídit novou identitu. Nedělala si iluze, že by někdy mohla být skutečně v bezpečí. V tak velkém případě se vždycky někomu podaří uniknout spravedlnosti a jeden takový „někdo“ úplně stačí.

Dojela zpátky k Jessiinmu domu, ani jednou se přitom neohlédla k Chanceovu ranči. Není možné rozloučit se s ním, z mnoha důvodů. Prostě jen odejde.

Jako náměsíčná nakrmila koně, každého pohladila.

V domě seděla Jessie u stavu a Kiera s Kiley na vysokých stoličkách po straně sledovaly, jak se objevuje vzor.

„Jsi zpátky brzy,“ poznamenala Jessie, když vzhlédla.

„Bylo poloprázdno,“ řekla. Umyla si ruce ve dřezu. „Už máš sbaleno?“

Jessie vzdychla. „Ano.“ Dala bych nevím co za to, kdybych mohla zůstat a pracovat na tomhle kusu. Vypadnu z rytmu, vím to.“

Hallie se smutně usmála. Až se Jessie vrátí sem, do toho báječného útulného domu, ona i děti už budou dávno pryč, navěky. Proč má pocit, že tentokrát ztratí mnohem víc, než když utíkaly z Arizony?

Žena přerušila práci a pomohla dětem ze stoliček. „Potřebujete si chvilku odpočinout,“ řekla jim. „Dnes už bylo tkaní dost.“

„Můžeme se jít podívat na koně?“ zeptala se Kiley.

Hallie si vzpomněla na pumu. „Za chvilku. Zatím si můžete malovat nebo se dívat na televizi. Já se osprchuju a pak za nimi zajdeme spolu.“

„Dobře,“ souhlasila Kiley a vydala se s Kierou po schodech nahoru.

„Jsou to báječné děti,“ podotkla Jessie měkce a dívala se za nimi.

„Jsou,“ přitakala Hallie.

Jessie se na ni pozorně zahleděla. „Něco se vyvíjí moc špatně, nemám pravdu?“

Hallii se stáhlo hrdlo. „Ano,“ zašeptala ochraptěle, „ale nemůžu ti říct, co to je, tak se prosím neptej.“

„To zní fér,“ odpověděla Jessie k jejímu překvapení. „Potřebuješ peníze?“

Uvědomila si, že nemůže získat peníze ze svého bankovního účtu. „Ano,“ přiznala. „Ale nejsem si jistá, kdy – nebo jestli vůbec – bych ti je mohla vrátit. Radši mi je, prosím tě, nenabízej.“

„Kdy chceš odjet?“

Hallie se ujistila, že jsou holčičky z doslechu. „Zítřka.“

„Och,“ vydechla Jessie.

Hallie už se nedokázala zastavit. „Potřebuju si půjčit tvůj džíp,“ vysypala ze sebe. „Nechám ho někde na bezpečném místě, slibuju, jakmile budeme dost daleko, a pošlu ti přes internet vzkaz, kde je.“

„Dobře,“ zněla ohromující odpověď.

„To je všechno? Jenom ‚dobře‘, žádné otázky?“

„To je všechno. Mám dobré instinkty, co se týče lidské povahy. Vím, že nejsi zlodějka. Musíš ale být až po uši ve velkém maléru. Ráda bych ti pomohla, kdybys to dovolila. Kvůli tobě i kvůli dětem.“

Hallii vytryskly slzy. Ještě pořád se na světě najdou dobří lidé, kteří mají důvěru v ostatní. „Jen mi prosím půjč auto, to je všechno, co opravdu potřebuju.“

Jessie vstala, došla ke stěně, sundala fotografii dvou chlapců, tmavovlasého a světlavlasého. Hallie už fotografii několikrát viděla, ale teprve teď si uvědomila, že jsou to Chance s Jaselem.

Ve zdi se objevil malý sejf a Jessie bez zaváhání vytočila správnou kombinaci, aniž by se jí před ní pokusila skrýt. Vytáhla obálku, z ní vyndala hrst bankovek, vrátila ji zpět, sejf zavřela a znovu přes něj pověsila fotografii.

„Tumáš,“ podala peníze Hallii.

Odhadem poznala, že Jessie drží v ruce několik tisíc dolarů. Pokud se ale nedostane ke svému účtu, což si zatím kvůli Joelovi nemůže dovolit, nebude schopná je své přítelkyni vrátit, možná už nikdy. Ucouvla.

„Vezmi si to,“ naléhala Jessie. „Daří se mi dobře, Hallie. Tohle mě nezabije.“

Vzdychla a s nevolí peníze přijala. „Děkuju,“ zašeptala.

„Možná bys mě mohla zítra odvézt na letiště,“ navrhla Jessie. „Tak by sis vůz rovnou mohla nechat a pokračovat.“

Takže ujednáno. Skutečně odjíždějí. Přikývla, dočasně neschopná promluvit.

„Rozloučíš se s Chancem?“

Polkla a zavrtěla hlavou. „Nemůžu,“ zašeptala a otočila se ke schodům. Začínal dlouhý večer.

***

Přes noc napadla sněhová pokrývka, která všechno zahalila do bílé barvy. Hallie spěchala do stájí, v jedné ruce Chanceovu pušku, od úst jí šla pára. Jessiini koně trpělivě čekali.

Pozdravila se s nimi, pohladila je po nozdrách. Bylo jí líto, že od nich musí odejít a už je nikdy neuvidí.

Naplnila jim žlaby, zkontrolovala zavlažovací systém.

Jessiino letadlo odlétá v jednu hodinu odpoledne, Hallie už sbalila věci večer. Všechno bylo připraveno k odjezdu – až na její srdce.

Právě vyvezla poslední kolečko za stáj, když venku zastavil Chanceův vůz. Na okamžik se cítila zrazená – řekla mu snad Jessie, co se chystá?

Ale zdálo se, že Chance nemá žádné podezření. Uznale pohlédl na pušku. „Rád vidím, že posloucháš aspoň něco z toho, co říkám. Někaké stopy po pumě?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, díky bohu. Ale když už teď vím, jak s puškou zacházet, připadalo mi rozumné vzít ji do stáje s sebou.“

Přikývl. Vzal jí zbraň z ruky a zamířil k domu. Následovala ho.

„Co tě sem přivádí?“ zeptala se jakoby nic.

„Doktor je naprosto zničený, protože Jessie nechce, aby ji dnes vzal na letiště. Přišel jsem se zeptat, jestli ji nemám odvézt já.“

„Už jsme se domluvily spolu,“ řekla tiše.

„Ale,“ podivil se. „Nemusíš do práce?“

„Dnes ráno ne,“ odpověděla a doufala, že se Chance nezastaví v bistru, kde by zjistil, že ji Bear čeká na ranní směnu. Hned by si spočítal, co má v plánu, a Hallie chtěla být hodně daleko dřív, než někdo zjistí, že zmizela.

Vevnitř si sundala bundu, pověsila ji na věšák a došla si umýt ruce. Viděla, jak ji Chance pozoruje. Smutně se usmála. „Zůstaneš na

snídani?“ zeptala se. Bylo to sobecké, ale potřebovala alespoň ještě jednu krátkou chvíli s ním. Brzy jí zbudou jen vzpomínky.

„Rád,“ odpověděl a posadil se na židli.

Za okamžik už se po schodech přihnaly dolů Kiera s Kiley. „Sněžilo! Sněžilo!“ pokřikovaly.

Zasmála se a naservírovala jim snídani, sestávající z cereálií, pomerančového džusu a míchaných vajíček. Když se její pohled setkal s Chanceovým, vyhrkly jí slzy. Bože, jak to bude těžké!

Z obývacího pokoje přišla Jessie. Podívala se na Chance, pak pátravě na Hallii, která zavrtěla hlavou. *Ne, zněl nevyslovený vzkaz, neřekla jsem mu to.*

„Dobrý ráno, Chance,“ pozdravila Jessie vesele, jako by se nic nedělo.

„Dobrytro,“ odpověděl.

Hallie byla vděčná, že vaří. Může tak alespoň zůstat zády k nim a tajně si poplakat.

Všechno šlo dobře až do chvíle, kdy vysadila Jessii na letišti v Renu i se zavazadly a velkým portfoliem, obsahujícím náčrty příštích modelů. Tehdy si děti všimly, že vzadu v džípu je i jejich vlastní kufr a několik přelepených krabic.

„Jedeme taky na výlet?“ zeptala se Kiera nevinně.

Kiley se tvářila jako bouřkový mrak. „Ne, utíkáme,“ prohlásila. „Znova.“

„Je to pravda, mami?“ zeptala se Kiera. „Odcházíme od koníků a od našich kamarádů?“

Hallii bylo do pláče, ale toho už při snídani bylo dost. Chance si všiml jejích zarudlých očí, ale když se pokusil zjistit, co se děje, jen zavrtěla hlavou, tak to vzdal.

„Mami?“ naléhala Kiera.

Hallie vyjela z letištního parkoviště a zahrnula na opačnou stranu, než ležel Primrose Creek.

Musí ještě před dlouhou cestou udělat poslední věc; vytáhnout ze skryše Louovu pokladnu. Bude ji potřebovat jako důkaz, až kontaktuje FBI. Nebo možná jako předmět vyjednávání, kdyby ji Joel našel dřív.

„Ano,“ řekla. „Jedeme na nové místo.“

„Kam?“ zeptala se Kiley nevrle.

„Nevím,“ přiznala a zamžikala. „Prostě pryč.“

Kiera se rozplakala. „S nikým jsem se ani nerozloučila!“

Hallie sevřela volant. „Já vím,“ řekla, „A je mi to líto. Muselo to tak být.“

„Proč?“ zakvílela Kiley. „Mám ráda Jessii. Mám ráda Chance a Madge a Evii – a kdo se postará o koťátka, když tam nebudeme?“

Kieřin nářek dosáhl největší pronikavosti. „Prosím, maminko,“ žadonila. „Vraťme se domů!“

Kdysi, pomyslela si Hallie, byla domovem Arizona. Dnes je to Primrose Creek a všichni ti lidé v něm. Jedině reálné ohrožení života jejích dětí ji přinutilo pokračovat a neobrátit se nazpátek. Zpátky k Chanceovi.

„Nemůžeme,“ řekla jemně. Dvojčata srdceryvně vzlykala a Hallie plakala také. Opustit Phoenix bylo zlé, zvlášť za daných okolností, ale tohle je mnohem horší.

13

Slunce už se začínalo sklánět nad malým městem v severovýchodní Kalifornii, když Hallie dorazila na místo, kde ukryla Louovu pokladnu. Zalitovala, že ji místo toho nenechala třeba v úschovně zavazadel na nádraží. Kieru s Kiley naštěstí částečně uchlácholil pozdní oběd u McDonald's a teď spaly na zadních sedadlech.

Vyjela na kopec, po cestičce mezi řadami hrobů. Zastavila vedle vysokého náhrobního kamene. Zvolila si ho z osobních důvodů a fakt, že byl velmi komplikovaně ozdobený a jedinečný, tudíž bude snadné znovu ho nalézt, její volbu jen utvrdil. Hrob byl neudržovaný a vypadal osaměle.

„Mami?“ ozval se zmatený a rozespálý Kieřin hlásek. „To je... hřbitov?“

Během první návštěvy obě spaly.

„Co tady děláme?“ chtěla hned vědět Kiley.

„Vysvětlím vám to později,“ řekla, vystoupila, světla nechala rozsvícená a motor nastartovaný. „Teď se mi pokuste důvěřovat, ano?“

„Ano,“ přikývla Kiera.

„Ano,“ přidala se Kiley, ovšem ne moc přesvědčeně.

Hallie došla k hrobu, na jehož náhrobním kameni bylo vytesáno jméno O'Rourke. Tady odpočíval její otec, muž, kterého nikdy

nepoznala a který opustil ji i její matku. Nedostala od něj ani jediné přání k narozeninám nebo k Vánocům, nikdy neplatil alimenty.

Odolala touze kámen nakopnout.

Shýblá se a odstranila hromadu kamenů, jimiž zakryla do země zakopanou pokladnu. Ještě pořád tam klečela, když za sebou zaslechla známé vrnění motoru a vzápětí na ni dopadla světla. Rozechvěle vstala, přitiskla pokladnu k sobě a zamířila k džípu.

Chanceův truck zastavil hned vedle. Vyskočil z vozu.

„Co to, sakra...?“ spustil.

Ztuhla. Nebála se Chance, ale pokusila se udělat všechno, aby této konfrontaci předešla. Teď už nemá jinou možnost, než povědět mu, co se stalo.

„Tys mě sledoval!“ vykřikla.

Zastavil se jen kousek před ní. „To si teda piš!“ odpověděl stroze.

„Jessie ti to řekla.“

„Chance!“ vypískla Kiera.

„Chance!“ zvolala vzápětí žalostně Kiley.

Znělo to jako hlasy těch, kdo přežili ztroskotání lodi a teď se drží ledové kry a volají o pomoc. Nepochybně si myslí, že se jejich matka zbláznila, a Chance má určitě stejný názor.

„Jessie mi nic neřekla.“ Zahrozil jí prstem. „Zůstaň tady,“ nařídil jí. „Ani se nehni.“ Pak se otočil, došel k vozu a otevřel dveře. „Všechno už je dobrý,“ slyšela ho říkat dětem. „Pojedeme domů. Všichni.“

Chtělo se jí křičet. Chance děti uklidnil a vrátil se k ní. „Můžeme to udělat dvěma způsoby,“ pravil. „Buďto budeš vzdorovat, já si tě hodím přes rameno a odvezu tě do Primrose Creeku ve svém autě a ráno se sem vrátím pro džíp.“

Anebo můžeš zpátky řídit sama a já pojedu za tebou. Tak jak to chceš?“

„Copak to je nějaký výběr?“ zabručela.

„Ber, nebo nech ležet,“ opáčil.

„Jak jsi to zjistil?“ zeptala se. Vzal ji za loket, ale jemně, a vedl ji k autu, kde čekaly děti. „Jestli ti to neřekla Jessie, tak jak?“

„Zastavil jsem se na brzký oběd v bistru a Bear byl nepřítelný, protože jsi se neukázala. Hned nato vešel doktor a stěžoval si, že Jessie odjela na letiště s tebou, když ji tam chtěl odvézt sám, a já si

domyslel zbytek. Dohonil jsem tě, když jsi ji vyložila na letišti. Odtamtud jsem jel za tebou.“

„Proč?“ chtěla vědět. Potřebovala to vědět. „Proč jsi mě nenechal odejít?“

Dlouho zvažoval odpověď. „Nevím,“ přiznal nakonec. „Ani na chvíli jsem o tom nepřemýšlel.“

„Co teď?“

„Teď se vrátíme domů. Uklidníme děti a vyspíte se. Ráno si sedneme, ty a já, a promluvíme si – opravdu promluvíme –, dokud nebudu přesně vědět, co se s tebou děje.“

Zajela si rukou do vlasů a vzdychla. „A jestli si nechci promluvit?“ nadhodila, ale znělo to nepřesvědčivě. Byla unavená, unavená z utíkání, ze lhaní, z otáčení se přes rameno.

„Budeme sedět a koukat se na sebe, dokud si to nerozmyslíš. Takže jsi v pořádku natolik, abys mohla řídit, nebo chcete jet všechny se mnou? Autu se tu do rána nic nestane.“

Hallie byla příliš vyčerpaná, než aby se dokázala rozhodnout.

Poněkud hořce se pousmál. „Tak jdeme.“ Otevřel zadní dveře džípu, vytáhl kufr, krabice a umístil je do svého vozu. Rezignovaně a podivně vděčně vytáhla dcerky a s pokladnou v ruce se vydala za ním.

Vyrazili. Po cestě se Chance na nic neptal, ačkoli bylo zřejmé, jaké ho to stojí úsilí. Na otázky přijde čas, až budou v Primrose Creeku.

Když dorazili na místo, Hallii ani nepřekvapilo, že zatočili k Chanceovu domu, a ne k Jessiinu.

Zaparkoval, vzal do náruče spící děti a vydal se dovnitř. Následovala ho s pokladnou v ruce.

Zavedl je do pokoje pro hosty v přízemí a vrátil se do auta pro věci, zatímco převlékla děti do triček, která jim půjčil. Pro dnešek žádné mytí a čištění zubů.

Dvojčata vzápětí znovu usnula. Hallie došla unaveně do obývacího pokoje.

Byl tu dvojitý krb, který se na jedné straně otevíral do kuchyně, na druhé do jídelny. Když našla Chance, právě vařil kávu. Postavila pokladnu na stůl.

„Nečekala jsem, že nás budeš sledovat.“

Ani se neotočil. „To si dovedu představit,“ utrousil.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se tiše.

„Už jsem ti to řekl.“ Nakonec se obrátil a založil si ruce na prsou. „Nevím.“ Do obličeje mu dopadalo světlo z krbu a propůjčovalo jeho rysům výraz válečníka, odhodlaného vyrazit do bitvy.

Odemkla pokladnu malým klíčkem. Otevřela ji a vytáhla několik fotografií, dokumentů a map.

Lou kvůli těmhle věcem zemřel, tím si byla jistá. Do očí jí vstoupily slzy.

Chance vytáhl ze skříňky Jacka Danielse a postavil ho na stůl. Přidal k láhvi šálky a cukřenku. Nakonec přinesl konvici s kávou.

„Budeme spolu mluvit,“ zeptal se se stopou pobavení v hlase, „nebo koukat jeden na druhého?“

„Můžeme klidně mluvit.“

Zasmál se. „Zatraceně,“ utahoval si z ní. „Já se těšil na to koukání.“

Podívala se mu do očí a spustila. Vypověděla mu stručně celý svůj příběh. Když zhruba za čtvrt hodiny skončila, Chance jí i sobě kápl do šálku trochu whisky a zalil ji kávou.

„Takže tys neměla zaměřeno konkrétně do Primrose Creeku?“ zeptal se po chvíli.

Zavrtěla hlavou. „Utíkala jsem. Byly jsme už den a půl na cestě. A já byla strachy bez sebe.“

„Proč jsi nešla na policii?“

Ukázala na jednu z fotografií. „Vidíš toho chlapa, co kupuje drogy? On je policie. Stejně jako spousta dalších. A Joel – můj bývalý manžel – je asistent okresního prokurátora. Jak jsi už zřejmě pochopil, je v tom namočený taky, až po uši, a je náležitě zoufalý. Řekla bych, že moje možnosti byly dost omezené.“

„Mohla ses svěřit mně. Nebo Jaseovi. Nebo zavolat FBI.“

„Vždyť jsem tebe ani Jase moc neznala,“ poukázala. „Věděla jsem jenom tolik, že byste společně mohli usoudit, že jsem blázen, a zavolat Joelovi nebo na prokuraturu do Phoenixu.“ Zarazila se a znovu jí vytryskly slzy. „Krucinál, byla jsem vydešená k smrti! A ještě pořád jsem!“

„Nikdo ti neublíží,“ prohlásil s jistotou, která ji poněkud ukonejšila. „Vidím, že pro dnešek už toho na tebe bylo dost. Sakra, na mě vlastně taky. Běž se prospat, Hallie.“ Díval se na ni přes stůl a ona si

kupodivu na okamžik představila, jaké by bylo sedávat v téhle teplé kuchyni každý večer.

Kousla se do rtu. „Díky.“

Vstal, uklidil šálky i lahev. „Uvidíme se ráno,“ řekl.

Nečekala, že by si ji vzal do postele. Přesto cítila úlevu i zklamání. Vstala a začala ukládat listiny zpátky do pokladny.

„Ještě jedna věc,“ zastavil ji.

Zarazila se. *Už je to tady*, pomyslela si.

„Nepokoušej se znovu pláchnout. Už jsi ty děti navláčela po světě víc než dost.“

Jako by ji udeřil. „Dokážu se o své dcery postarat,“ oznámila mu.

Věnoval jí zachmuřený pohled. „Jistě,“ zavrčel. „Vzbudit se uprostřed noci na hřbitově, to bude určitě jedna z jejich nejmilejších vzpomínek na dětství.“

Vyhrkly jí slzy. „To od tebe bylo hnusné.“

Vzdychl. „Jdi spát, Hallie. Máš pocuchané nervy a já taky.“

Zaváhala, chtěla se bránit, získat jeho souhlas. Jenže na to neměla energii.

„Dobrou noc,“ odsekla.

„Sladké sny,“ řekl nepříliš přesvědčivě.

***

Druhý den ráno, když se probudila v Chanceově domě, děti už v posteli nebyly. Posadila se a otočila k oknu. Venku bylo světlo, za oknem se snášely velké sněhové vločky. Vzápětí se ozvalo zaklepání na dveře.

„To jsem já,“ uslyšela Chanceův hlas.

„Pojď dál,“ vyzvala ho.

Přinesl jí kávu a posadil se k ní na postel.

„Kde jsou holky?“ zeptala se.

Usmál se. „V mé pracovně, dívají se na pohádky. Jsou v pořádku, Hallie. Nasnídaly se a společnost jim dělají moji psi.“

Vzala si od něj hrnek a druhou rukou si přitáhla pokrývku k bradě. „Co bude teď?“ zeptala se.

„Obleč se. Až se nasnídáš, povíš Jaseovi to, cos řekla mně. Dál už velení převezme on.“

„Je tady?“ polkla. Věděla, že Jase je poctivý policista, jenže zavolá do Phoenixu, a kdo ví, čemu pak bude věřit.

Stiskl jí ruku. „Je na naší straně.“

Uvědomila si, že řekl „na naší“, i když mohl říct „na tvé“.

Odhrnul jí vlasy z obličeje a při tom něžném a přece obyčejném gestu ji bodlo u srdce. „Všechno se spraví,“ řekl.

„Ráda bych měla tvou jistotu.“

Když odešel, osprchovala se a převlékla. Poté se vydala do kuchyně. Jase seděl u stolu, Chance jí připravoval snídani.

Překvapeně si uvědomila, že má hlad. Nechali ji nasnídat, aniž by se na něco vyptávali. Když dojedla, nalil jí Chance čerstvou kávu, odnesl talíř a postavil na stůl pokladnu.

Přitáhla ji k sobě a otevřela. „Před pár týdny,“ začala, „zavraždili mého nevlastního otce.“ Znovu vypověděla celý příběh.

Chance ji celou dobu držel za ruku.

„Před několika dny jsem se odvážila vyhledat novinky z Phoenixu na internetu.“ Po tvářích jí tekly slzy. „Zabili Charlieho Longa, stejně jako Loua. Jenom to tentokrát zařídili tak, aby to vypadalo jako sebevražda.“

Jase si zapisoval na papír poznámky. „Jak víte, že to *nebyla* sebevražda?“

„Nemyslím, že by byl Charlie ten typ. Chtěl je dostat a přinutit je zaplatit za to, co udělali Louovi. Neodešel by na věčnost, dokud by se mu to nepodařilo.“

Jase se natáhl pro pokladnu a Hallie musela potlačit nutkání vytrhnout mu ji. Pečlivě prozkoumal její obsah. Teprve tehdy si všimla, že na dně byl malý kompaktní disk do počítače. Jase ho bez komentáře strčil do kapsy. Ani nevzhlédl. „Můžu si od tebe zatelefonovat, Chance? Čím dříve se do toho vloží federálové, tím líp.“

Chance vstal, sundal ze stěny bezdrátový telefon a mlčky mu ho podal.

Když Jase dotelefonoval, otočil se k Hallii. „Jestli v tom jedete taky, radši mi to řekněte hned.“

Probodla ho pohledem. „Kdybych byla jedna z nich, co bych dělala v Primrose Creeku?“

„Třeba se skrývala,“ opáčil nevzrušeně. „Kdybyste je, řekněme, vydírala a pohrozila, že je odhalíte, šli by po vás.“

„Věděla jsem, že si to budete myslet!“ vybuchla, ačkoli se kvůli dětem snažila nekřičet. „To je taky hlavní důvod, proč jsem za vámi nešla!“

„Jen klid,“ řekl Chance a střelil po Jaseovi pohledem. „Zatraceně, ona v tom nejede a ty to víš.“

„Musím se přesvědčit,“ řekl šerif.

„V tuhle chvíli mi daleko větší starosti dělá, jak udržet Hallii a děti v bezpečí před těmi grázly,“ odsekl Chance.

Jase vzdychl. „V tom máš pravdu,“ přitakal. Spočinul pohledem na Hallii. „FBI vás možná i s dětmi bude chtít odvézt někam do bezpečí, dokud se prach neusadí.“

„Zůstane tady se mnou,“ prohlásil Chance.

„A co děti?“ zeptal se Jase. „Dokážeš ochránit i je? Jsi na to sám. A jak to vypadá, tady těch může být celá banda.“

„Zůstanou tu i děti,“ trval na svém.

Jaseův výraz poněkud změkkl, když se znovu podíval na Hallii. „Předpokládám, že chcete mít děti u sebe?“

Oči se jí zarosily. „Ano!“ vzlykla.

Vzdychl a protáhl se. „Nic proti tomu nemám, ale nezapomínejte, že FBI může mít docela jiné plány.“

„Nejsem to já, kdo je zločinec,“ poukázala.

„To se teprve uvidí,“ opáčil a vstal. Upřel pohled na Chance. „Ozvu se.“ Vstal a sebral pokladnu.

„A co Jessiin džíp?“ zeptal se Chance a také vstal. „Nechali jsme ho na tom hřbitově.“

„Dej mi klíčky,“ požádal ho Jase. „Někoho pro něj pošlu.“

„Díky.“ Chance položil Hallii ruku na rameno.

Šerif se nepatrně usmál. „Doufám, že se to všechno vyřeší,“ řekl tiše a odešel.

„Potřebuju vidět své děti,“ zaprosila Hallie.

Chance jí ukázal, kde má pracovnu. Holčičky seděly uvnitř a dívaly se na nějaký dětský film.

Hallie se musela usmát. Posadila se mezi ně a televizi.

„Ahoj,“ řekla.

Ostražitě ji pozorovaly, nepochybně se obávaly nového vývoje.

„Já nikam nechci,“ řekla Kiera.

„Ani já,“ přidala se Kiley.

„Prozatím zůstaneme tady,“ uklidnila je.

„A pak co?“ zeptala se Kiley a pokradmu pohlédla na obrazovku. Hallie se natáhla pro ovládač a film zastavila.

„Musíme si promluvit,“ rozpráhla náruč. „Pojďte ke mně.“

Dvojčata poslechla, snad jen poněkud zdráhavě.

Přitiskla je k sobě. „Je mi líto, jestli jste se včera vystrašily,“ řekla. „Myslím, když jsme byly na hřbitově.“

„Proč jsme tam byly, mami?“ zeptala se Kiera. „Bylo to strašidelný!“

Hallie je políbila do vlásků. „Něco jsem tam schovala, když jsme odjely z Phoenixu, a teď jsem si to zase potřebovala vzít.“

„To bylo příšerný místo na schovávání,“ podotkla Kiley.

Zasmála se. „To máš asi pravdu,“ připustila. „Řekněme zkrátka, že to v té době dávalo smysl.“

„Zůstaneme tu s Chanceem napořád?“ To byla Kiera.

Otázka se Hallii zabodla do srdce jako nůž. „Ne, broučku, zřejmě ne. Jsme tu jenom na návštěvě, dokud nevyřeším nějaké problémy.“

„Já bych tu radši zůstala,“ řekla Kiley.

I já, pomyslela si Hallie. „Není to tak jednoduché, miláčku.“

„Jde o tátu, že jo?“ zeptala se Kiera zčistajasna.

Polkla. „Ano, holčičko. Bojím se, že ano.“

„Je v průšvihu?“ chtěla vědět Kiley.

„Ano. Udělal velkou chybu.“

„Půjde do vězení?“

Hallii napadlo, že obě možná vyslechly část konverzace v kuchyni. „Myslím, že ano,“ rezignovala. „Je mi to moc líto.“

V zoufalství se k ní mlčky přitiskly. Začala je kolébat, jako když byly malé.

„Neodejdeš od nás, viď, maminko?“ zeptala se Kiera po dlouhé chvíli.

„Nikdy,“ ujistila ji. A myslela to vážně.

Děti se dočasně uvolnily, a tak znovu zapnula televizi. Když se vrátila do kuchyně, Chance právě přišel ze stájí. Pověsil pušku nade dveře. Copak má každá domácnost v Primrose Creeku zbraň?

„Co myslíš, jak dlouho bude trvat, než se ozvou z FBI?“ zeptala se nervózně.

Sundal si bundu a pověsil ji. „Moc dlouho asi ne,“ odpověděl.

„A co bude dál, Chance?“ zeptala se a opřela se o dveře do jídelny. „Myslím mezi námi dvěma.“

„To asi záleží na tobě.“

„To není fér,“ zaprotestovala. „Řekni mi, co chceš ty.“

„Abych ti mohl věřit.“

„Jestli mi nevěříš teď, možná nebudeš nikdy.“ Ucítla tíhu neurčitého smutku.

Dlouho se na ni díval, zatímco si utíral ruce. „Možná že ne,“ přitakal nakonec.

Na to už neměla co říct. Bez důvěry by jejich vztah nebyl k ničemu, a jestli jí Chance nedokáže důvěřovat, pak je to jenom a jediné její chyba.

***

„To není správné,“ řekla Kiera, když s vykulenýma očima sledovala, jak její sestra zapíná Chanceův počítač. „Nemáme sahat na cizí věci.“

„Jenom chci tátovi napsat, že ho máme rády,“ vysvětlovala Kiley. Vyšplhala se na židli a upřela pohled na obrazovku.

Kiera popošla blíž. „Bude z toho malér,“ prorokovala, ale líbila se jí představa, že se spojí s otcem, i když jen prostřednictvím e-mailu. Doma v Phoenixu mu posílaly vzkazy v jednom kuse a on jim většinou odpověděl.

Kiley se rychle připojila na internet. Zmáčkla tlačítko s obálkou v levém rohu. Jakmile se objevilo okno pošty, začala psát adresu.

14

Když Hallie vešla do kuchyně, Kiera s Kiley seděly u stolu. Další židle obsadili cizí lidé, muž a žena, a ačkoli vypadali oficiálně, pocítila záchvěv strachu.

Muž vstal a kývl. „Hallie O’Rourkeová?“ zeptal se.

Opřela se o zárubeň. Nejraději by popadla děti a utekla. Její rozum říkal: *Tohle jsou vyšetřovatelé z FBI*, jenže tichý hlásek ji varoval. *Něco je špatně.*

„Ano,“ vypravila ze sebe.

Chance se postavil blízko ní, aby jí poskytl duševní oporu.

„Jsem agent Baker,“ představil se muž a spustil ruku. Ukázal na sedící ženu. „A tohle je agentka Simmsová. Jsme z FBI.“

Vytáhl odznak. Hallie si ho prohlédla, ale nedokázala informace vstřebat.

„Včera večer nám do úřadu v Renu volal šerif Stratton,“ pokračoval Baker. Usmál se. „Podle informací, které nám poskytl, se zdá, že máte dost co vyprávět.“ Ukázal na židli. „Neposadíte se?“

Zaváhala, než se strnule posadila.

Chance si stoupl k ní a položil jí ruce na ramena. Z jeho doteku čerpala sílu. Věnovala dětem uklidňující úsměv.

„Co kdybyste si šly pustit televizi?“ navrhla.

Holčičky na ni zíraly, jako by jim právě navrhla skočit ze střechy. Ačkoli se příležitostně směly na televizi dívat, nikdy je k tomu sama nevybízela.

„Nemůžeme si místo toho zahrát Tetris?“ zeptala se Kiley. Podívala se na Chance a Hallie si uvědomila, že kromě televize má v pracovně i počítač.

„Hlavně mi nesmažte daňové přiznání,“ svolil a děvčátka odběhla.

Hallie se na něj nevěřícně podívala. Nechá dvě sedmileté děti bez dozoru u svého počítače? Bože, možná je situace zoufalejší, než si myslela.

Agentka Simmsová promluvila jako první. „Potřebujeme si se slečnou O'Rourkeovou promluvit o samotě.“ Usmívala se, ale v očích měla ostražitý výraz.

Chance se nepohnul. „To se nedá nic dělat,“ prohlásil. „Tohle je můj dům a já zůstanu tady.“

Agentka, sportovní typ se strohým účesem, povytáhla obočí. „Můžeme slečnu O'Rourkeovou vzít do vazby –“ začala.

Baker, očividně její nadřízený, zvedl ruku a umlčel ji. „Není třeba věci dramatizovat,“ poznamenal tiše. „Pane Qualtroughu, kdybyste se posadil, myslím, že bychom se všichni cítili lépe.“

Chance usedl vedle Hallie a vzal ji za ruku.

Baker se k ní otočil, upřel na ni pronikavý pohled a čekal.

Polkla. Není vyhnutí. Začala vyprávět svůj příběh. Uběhla téměř hodina, než skončila.

„Kde je ta pokladna?“ chtěla vědět agentka Simmsová, jakmile Hallie konečně umlkla. Vlastně se jí v mnoha směrech ulevilo, když se konečně svěřila.

Hallie pohlédla na Chance, než odpověděla. „Šerif Stratton si ji včera odvezl s sebou.“

Simmsová a Baker si vyměnili pohled.

„Čekala bych, že to budete vědět,“ poznamenala Hallie.

Chance se předklonil, neřekl však nic.

Agent Baker se usmál, jako by měl rty slepené k sobě a opatrně se je pokoušel rozlepit. „Zřejmě nedorozumění,“ řekl. „Simmsová, zavolejte šerifovi, ano?“

Chance si založil ruce na prsou a přikývl, když agentka tázavě ukázala na jeho telefon.

„Už je na cestě,“ vrátila se po krátké jednoslabičné konverzaci.

„Výborně,“ přikývl agent Baker.

Špatně, špatně, špatně, slyšela v duchu Hallie.

Když dorazil Jase s pokladnou, začala však o svých instinktech pochybovat. Poté co Chance uvařil kávu, začali jí ti dva připadat obyčejní.

Šerif přinesl Louovu pokladnu. Pozdravil agenty FBI srdečným pokývnutím. Hallie se v duchu ptala, jestli se s nimi osobně zná? Doufala, že ano.

Agent Baker vstal a napřáhl ruku. „Dobré ráno, šerife.“

Jase ji stiskl. „Dobré ráno.“

Simmsová hleděla na pokladnu.

„Tohle jsou ty důkazy?“ zeptal se Baker.

Jase přikývl a podal mu pokladnu, jen tak. Hallie chtěla protestovat, odolala však.

Oba agenti se téměř vzápětí hotovili k odchodu. „Díky, šerife,“ řekl Baker. „Ozvěme se, jakmile tohle projdeme a rozjedeme vyšetřování.“

Hallie se zamračila. To má být všechno? Vezmou pokladnu a odejdou, aniž by se zmínili o nějaké ochraně?

„Dobře,“ usmál se vlídně Jase. „Jedle opatrně. Sněží čím dál víc.“

Agenti odešli.

„No, tak to bylo jednoduché,“ podotkl Chance a přimhouřil oči. „Přinejmenším pro ně.“

Jase se zazubil, vytáhl ze skříňky hrnek a nalil si kávu. „Pořídil jsem od všeho fotokopie,“ oznámil po notné chvilí. „A pořád mám ten disk.“

Hallie si uvědomila, že večer předtím Jase kompaktní disk z pokladny vyndal a vsunul si ho do kapsy. „Díval jste se na něj?“ zeptala se.

„Zkoušel jsem to,“ vzdychl, „jenomže jsem nezjistil přístupové heslo.“ Podíval se na Chance a zazubil se. „Dal jsem ho Henrymu. Jestli se to nepodaří jemu, pak už nikomu. Včetně FBI.“

„Henrymu?“ opakovala Hallie.

„Henry chodí na gymnázium v Primrose Creeku. Čeká ho velká budoucnost v oblasti vývoje softwaru.“ Odmlčel se. „Nemusíte mít strach.“

„Dítě,“ hlesla ustaraně.

„Jsou ti dva na úrovni?“ zeptal se Chance.

„To uvidíme,“ odpověděl Jase zdánlivě bez zájmu. „Radši vyrazím zpátky do města. Vy dva se odsud nehněte.“

Hallie vydechla. „Můžeme snad dělat něco jiného?“

„Hlavně si odpočiňte,“ poradil jim s tichou účastí. „Vypadáte dost zničeně.“

Chance vyprovodil přítele ven. Když se vrátil, usadil Hallii před kamenný krb v obývacím pokoji. Zacházel s ní opatrně, jako by byla raněný pták. Zabalil ji do deky a zmizel v kuchyni. Za chvíli se vrátil s kouřící miskou kuřecího vývaru.

Upřela na něj unavený pohled. Najednou si připadala neuvěřitelně stará. „Nejsem nemocná,“ řekla. „Nemusíš o mě tak pečovat.“

Sklonil se k ní. „Nechej mě, abych se o tebe chvíli staral. Už od té noci, cos přišla do bistra, napůl zmrzlá a vyděšená, jsem se chtěl postarat, aby ti už nikdo nikdy neublížil.“

Polkla, náhle ji pálily oči. „Nejsem jeden z tvých raněných koní,“ připomněla mu.

Usmál se, ačkoli v jeho očích četla obavy. „Princip je v podstatě stejný.“

„Pomiluj se se mnou, Chance,“ zaprosila najednou ke svému překvapení. „Teď. Pomoz mi zapomenout na všechno ostatní.“

Vzdychl, posadil se na podnožku a dal si její nohy do klína. Sundal jí ponožky a začal jí masírovat chodidla.

„Copak mě nechceš?“ zeptala se zdrceně.

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „To víš, že tě chci,“ odpověděl klidně, „ale kdybych si tě teď vzal do postele, zneužil bych tvé situace. A to nemůžu. Navíc, nejsme tu sami, nebo jsi snad zapomněla?“

Zčervenala, protože na okamžik skutečně *zapomněla* na všechno kromě něj.

Oddala se tedy slastné masáži. Po nějaké době promluvila: „Svěřila jsem ti svá tajemství. Co kdybyste mi taky nějaká svěřil, pane?“

„Co chceš vědět?“ zeptal se.

Trochu se zavrtěla. „Proč ses nikdy neoženil a nepořídil si rodinu? Připadáš mi jako hotové terno.“

„To rád slyším.“ Chvilku přemýšlel. „Počítám, že když se se mnou Katie rozešla, potřeboval jsem být sám. Taky jsem se dost litoval. Hodně jsem pil, hodně se pral a vyspal se s půlkou ženských v okrese.“

„Musel jsi ji hodně milovat,“ poznamenala. „Myslím Katii.“

Vzdychl a pokrčil rameny. „V té době asi ano,“ přiznal. „Celé hodiny jsem tenkrát vydržel ležet na podlaze a poslouchat z kazetáku zamilované písničky. Bože, byl jsem hrozný trouba.“

Rozesmála se. „Byl jsi hodně mladý.“

Protáhl obličej. „Drželo mě to dlouho,“ pokračoval. „Než sem jednou večer zašli Jessie s doktorem a dali mě dohromady. Odešel jsem na univerzitu, a když jsem se vrátil, zjistil jsem, že si dovedu vydělat jako rančer. Potřeboval jsem se odreagovat, takže jsem pracoval od rána do večera.“

„A nebyl jsi osamělý?“

„A ty?“ opáčil. „Samota bolí, ale neumírá se na ni.“

Jako by to sama neznala.

„Sněž polévku,“ doporučil jí. „Žene se sem pořádná polízanice,“ dodal, když se podíval z okna. „Radši půjdu zkontrolovat generátor, pro všechny případy.“

Přikývla. „Potřebuješ pomoc?“

„Zůstaň tu.“

Kousla se do rtu. „Mám strach,“ přiznala.

„To dokazuje, že máš rozum,“ řekl na to a odešel.

Když byl hotov s obhlídkou, začal dovnitř nosit dříví do krbu, zatímco Hallie zkoumala obsah jeho kuchyně. Nakonec všechno dopadne dobře. Brzy se možná bude moci i vrátit domů.

Pokud ovšem Phoenix je domov. Už si tím vůbec nebyla jistá.

„Ženská v kuchyni,“ dobíral si ji Chance, který právě složil náruč dřeva do bedny vedle kuchyňského krbu. „To se mi líbí. Je to staromódní.“

Zamračila se. „Měl bys někdy vyrazit na nákup,“ peskovala ho. „Nemáš tu ani šafrán.“

Zasmál se. „Nebylo by ho tu zapotřebí. Moje specialita je chilli.“

To rozesmálo i ji. Bylo jí dobře. Moc dobře. „Taky děláš výborné snídaně. Co ten generátor, je v pořádku?“

„Potřebuje trochu benzínu. Postarám se o to, ale nejdřív výložím krmivo pro koně.“

Strnula. Znamená to snad, že je s dětmi nechá samotné a pojedje do města koupit benzin?

Jako by jí četl myšlenky. Pohladil ji po tváři. „Nikam nejedu,“ řekl tiše. „Za stájemí mám cisternu.“

„Och,“ hlesla.

Usmál se. „Radši se do toho dám hned, dokud se dá dojít tam a zpátky.“ Odešel a Hallie začala připravovat jakýsi slaný koláč s kuřecím masem.

Byl pryč ani ne dvacet minut, když se zvenčí ozval hluk. Hallii zamrazilo. Vzápětí se začala uklidňovat, že se nemá čeho bát. Je to určitě Chance, nebo se vrátil Jase.

Psi u krbu, celé dopoledne klidní, se rozštěkali.

„Tiše,“ přikázala jim, ačkoli byla vlastně ráda, že jí dělají společnost. Na verandě se ozvaly těžké kroky a hlasité zaklepání. Hallie byla strachy bez sebe, ačkoli se přesvědčovala, že je hloupá a paranoidní. Kolie se rozběhly ke dveřím.

„Chance!“ zavolal nějaký muž. „Pusť mě dovnitř! Nebo mi tu umrzne zadek.“

Hallie si říkala, že by sice mohla toho člověka ignorovat, dokud neodejde, ale zřejmě se jedná o Chanceova přítele, který má možná problémy.

„Chance! Ztraceně, proč mám takovou smůlu?“ Klika se pohnula, ale bylo zamčeno. „Sakra.“

Nakoukla do klíčové dírky, viděla však jen kus modré bundy. Návštěvník se otočil, sešel ze schodů a zamířil pryč. Hustě sněžilo, a když se podívala z okna, neviděla nikde žádné auto.

Rychle tedy odemkla a otevřela dokořán. „Počkejte!“ křikla.

Muž se otočil, po chvíli se usmál a zamířil k ní. Poznala v něm Jessiina přítele, doktora Hala Whitmana. „Pojďte dovnitř do tepla,“ zvala ho dál. „Chance je někde venku, stará se o zvířata. Za chvíli přijde.“

Jak se ukázalo, doktor se vracel od naléhavého případu, jenže dostal smyk na zledovatělé cestě a skončil v příkopu. Potřeboval, aby ho Chance ve svém voze odtáhl do města. Přemlouvali ho, aby zůstal přes noc, že se o to postarají až ráno, ale byl neoblomný. „Mám na klinice nemocná zvířata, musím se o ně postarat.“ Otočil se k Hallii. „Možná byste měla vzít děti a vyrazit s námi.“

Přikývla a odešla vypravit dcerky. Silnice jsou sice v takovém nečase nebezpečné, ale zůstat sama, když bude Chance pryč, jí připadalo mnohem děsivější.

Kiera s Kiley byly vyhlídkou na to, že se dostanou z domu, nadšené.

Ačkoli to nebylo nic snadného, nakonec se jim podařilo dopravit doktora domů. Poté se zastavili v samoobsluze, kde už byla dobrá polovina města. Všichni nakupovali, aby byli zásobeni po dobu sněhové bouře. Téměř se srazili s Katii a jejími dcerami. Rozzářila se.

„Dnes večer u nás chystáme oslavu s pizzou a přespáním, budeme oslavovat sních,“ prozradila dvojčatům. „Nechcete se k nám přidat?“

Obě byly okamžitě nadšené, začaly poskakovat a tleskat.

Hallie v kamarádčiných očích četla starosti. Jase jí očividně přinejmenším částečně seznámil s tím, co se děje.

Katie ji vzala za paži a odvedla kousek stranou.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala.

Hallie přikývla. „Ano,“ odpověděla, ačkoli si nebyla jistá, nakolik upřímně.

„Tak dej děti ke mně,“ naléhala na ni přítelkyně. „Jenom na dnešní noc.“

Pomyslela si, že to je jediné místo, kde budou děti bezpečnější než s ní, navíc se obě touží večírku zúčastnit. „Tak dobře,“ svolila nakonec.

Kiera s Kiley se s matkou rychle rozloučily a odešly rovnou s Katii a jejími dětmi.

Cesta zpátky na ranč trvala dvakrát tak dlouho než jindy. Byla zavátá tak, že se v podstatě nedala rozeznat, ale Chance tuhle část dokonale znal, takže dojeli bez problémů.

V domě bylo chladno, když vešli. Psi je nadšeně přivítali.

Chance pomohl Hallii z bundy a došel zapnout termostat. Tou dobou už sněžilo tak hustě, že by se ze zadní verandy nedalo dohlédnout ani na stáje.

Jen co rozdělal oheň v obývacím pokoji, vytáhl stolek a dvě židle. Hallie ho zaujatě sledovala, když zalovil ve skřínce pod oknem. Když se otočil, zjistila, že drží starou deskovou hru.

Založila si ruce na prsou a povytáhla obočí. „Ty chceš hrát Scrabble?“ zeptala se. Uvědomila si, že doufala v docela jinou hru, a poněkud ji ohromilo, jaká se z ní stává nestoudnice.

Zazubil se a odtáhl jí židli. „Kdo prohraje, svlékne se donaha.“

Hallie hru v duchu předem vzdala. Ať už má vyhrát nebo prohrát, žít nebo zemřít, nenechá si tuhle noc s tímto mužem vzít.

15

Do rána přestalo sněžit, ale přes noc napadl dobrý metr sněhu. Hallie, v Chanceově košili a svých džínách, stála v kuchyni na studené podlaze a připravovala snídani. Chance odešel, zatímco ještě spala, aby nahodil generátor, takže měli elektřinu, ačkoli občas zakolísala. V krbu začínal plápolat hřejivý oheň.

Ted' už pravděpodobně krmí koně.

Postavila na kávu. Vyhlédla ven, kde se v ranním slunci všechno bíle třpytilo. Navzdory hrůze, kterou prožila, cítila, jak se jí zlepšuje nálada.

Když nakonec přišel, tváře měl zčervenálé mrazem. „Máš hlad?“ zeptala se ho.

Zazubil se a položil pracovní rukavice na topení. „Asi se potřebujeme najíst,“ usoudil. „Kdyby to ale bylo na mně, radši bych tě odnesl nahoru do postele.“

Ucítila záchvěv vzrušení – dokázal s ní dělat takové věci pouhými slovy – a ucouvla. „Chance,“ šeptla. „Musíme si promluvit.“

Upřel na ni pohled, pak se odvrátil. „O čem?“ zeptal se obezřetně.

„Posad' se, vysvětlím ti to. Právě jsem ti začala dělat omeletu a káva bude za chvíli.“

Odtáhl si židli a posadil se.

Položila před něj čistý talíř, příbor, pak mu dala ruku na rameno. „Vlastním v Arizoně podnik. Mám tam dům a přátele, ačkoli přiznávám, že jsem to všechno dlouho zanedbávala, když jsem se věnovala podnikání. Můj život je tam.“

Čekal.

„Až – jestli – se tohle vyřeší, tak...“ Nedokázala větu dokončit.

Udělal to za ni. „Chceš se vrátit zpátky.“

„Co jiného můžu dělat?“

Svaly na čelisti se mu napjaly. „Můžeš zůstat tady. Se mnou.“ Omeleta začala na sporáku prskat a Hallie sundala pánev z hořáku. „Nezlob se na mě,“ trval na svém, „ale nestrávili jsme právě většinu noci tím, že jsme jeden druhého doháněli k šílenství? Cítil jsem to jenom já, nebo se stalo něco zvláštního, když jsme byli spolu?“

Zamžikala, do očí se jí draly slzy. „Sex je jedna věc,“ odpověděla, „A láska druhá. Jiskří to mezi námi, to ano, ale to nestačí. A ty to víš.“

Mohl to všechno změnit, kdyby řekl, že ji miluje, nebo alespoň že si myslí, že se ji naučí milovat, jenže mlčel. Seděl u stolu a mračil se, když před něj položila omeletu, odstrčil ji.

Zazvonil telefon. „Haló?“ řekl příkře, když zvedl sluchátko.

Halli náhle zamrazilo.

„To je Jase,“ oznámil po chvíli a natáhl k ní ruku.

Chvíli naslouchala, pak poděkovala a telefon vypnula.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Joel zmizel a taky několik jeho kumpánů.“

„Což znamená?“ Dlouho se díval na omeletu, zvedl vidličku a zase ji položil.

„Co jestli zjistili, kde jsem? Co jestli jsou už na cestě sem, aby se postarali, že nebudu mít příležitost svědčit?“

Popadl ji za ruku a s povzdechem si ji stáhl na klín. „Nedovolím nikomu, aby ti ublížil, Hallie,“ oznámil a znělo to jako slavnostní přísaha. „Tobě ani dětem.“

Opřela mu hlavu o rameno. „Už tě to přešlo?“

„Ne. Něco mezi námi je, Hallie. To nejmenší, co můžeš udělat, je zůstat tak dlouho, dokud nezjistíme, co to je.“

Zavrtěla hlavou. „Mezi námi je nějaké šílené sexuální vzplanutí. Vztah potřebuje víc.“

„Jak si můžeš být jistá, jestli odejdeš?“

Vzdychla. „Možná,“ navrhla obezřetně, „se vrátím. Až se všechno uklidní.“

Oči mu potemněly. „Možná,“ odušil, „budu čekat. A možná ne.“ Nato jí vyhrnul košili, osvobodil jedno ňadro z podprsenky a olízl jí bradavku. „Mezitím máme aspoň ten sex.“

Zajíkla se. Bylo jí jasné, že by se měla odvrátit, ale nemohla. „Ne,“ hlesla velmi nepřesvědčivě. Kde je její důstojnost? Kde je její hrdost?

Nemilosrdně ji laskal. „Vážně chceš tohle všechno hodit za hlavu?“

Zasténala. „Chance –“

Rozepnul jí džíny, vklouzl rukou pod kalhotky a začal pomalu kroužit prsty v ohnisku vzrušení. „Hmm?“

Trhla sebou, ale vzápětí roztáhla nohy, nedokázala odolat. „Ach,“ vzdychla. „Tohle není fér –“

„K čertu se vším, co je fér,“ opáčil a zvýšil úsilí. „Zajímá mě to, co je příjemné.“

A bylo to příjemné, víc než to. Napjala se a zvrátila hlavu. „Bože,“ zasténala.

„Líbí?“ dobíral si ji.

„Zatraceně,“ zajíkla se, záda prohnutá, bez sebe touhou. „Víš dobře, že ano!“

„Co víc bys chtěla, Hallie?“ zeptal se a začal ji líbat na hrdlo. „Muž, žena – co víc je potřeba?“

„Ooooch,“ vykřikla.

Přivedl ji k vyvrcholení. Když se celá rozechvělá sesula na něj, najednou ji postavil na zem a pleskl ji po zadečku. „Stydne mi snídaně.“

Zaplavilo ji horko. Ten člověk ji právě málem připravil o rozum, to všechno u kuchyňského stolu, a teď si tu bude sedět a klidně se ládovat omeletou? „Co to mělo být?“ zeptala se s rukama v bok.

Zasmál se. „No, jestli si dobře vzpomínám –“

„Tohle jsem nemyslela a ty to dobře víš,“ obořila se na něj. „Byla to rétorická otázka. Ty jsi mnou manipuloval!“

„Vlastně jsem manipuloval tvým –“

Pleskla ho přes hlavu. „Nelíbí se mi, když se mnou někdo manipuluje!“

Zazubil se. „Přísahal bych, že se ti to líbilo.“

„K čertu s tebou, Chance, Moc dobře víš, o čem mluvím, tak si ze mě přestaň utahovat!“

„Takže hádka?“ nadhodil vesele a strčil si do úst další sousto. „Radši si dávej pozor. Jinak za chvíli začneme hrát svlékáací Scrabble, anebo dokonce práť prádlo. To nahání strach.“

Cítila sílící frustraci. „Co přesně tím chceš říct?“

„Zkus na to přijít,“ vybídl ji. Pak v klidu dosnídal, odnesl talíř do dřezu a umyl ho.

Přešla na druhou stranu místnosti, strhla z věšáku bundu a oblékla si ji. „To by stačilo,“ prohlásila. „Odcházím.“

Opřel se o linku, založil si ruce a pobaveně si ji prohlížel. „Vážně? A kam plánuješ jít?“

„Zpátky k Jessii,“ oznámila mu. „Klidně půjdu pěšky.“

„Zbláznila ses? Venku je sněhu do pasu.“

„Po té malé *epizodě*,“ odsekla a mávla rukou k židli, kde předtím seděli, „zřejmě dokážu sníh rozehrát, abych si udělala cestu.“

Zasmál se, došel k ní, rozepnul jí bundu a stáhl z ramen. „Zůstaň,“ zaprosil. Když viděl, jak se nadechuje, aby protestovala, rychle dodal: „Nemyslím napořád, ano? Jen dokud se počasí neumoudří a federálové nechytí tvého bývalého manžela.“

„Moje děti,“ vyděsila se najednou. „Ach bože, Chance, co to všechno udělá s Kierou a Kiley? Víš, i když je Joel darebák, je to jediný otec, kterého mají. Budou se vyrovnávat s tím, co udělal, do konce života. To není fér.“

„No vidíš, znovu chceš mít všechno fér. Zapomeň na to.“ Opřel si čelo o její. „Mají tebe, Hallie, a to je to podstatné. Jsi silná, chytrá a schopná jako ďábel. Vědí, že je máš ráda a že se na tebe mohou spolehnout. Věř mi, že to je víc než dost.“

Rozechvěle se usmála. „Jak je možné, že mě v jednu chvíli dokážeš úplně vytočit, a vzápětí tak utěšit?“

Políbil ji na nos. „To je dar,“ prohlásil s falešnou skromností.

Rozesmála se. „Je to prokletí.“ Stoupla si na špičky a políbila ho.

„Asi potřebuju sprchu,“ usoudil a komicky povytáhl obočí.

Ucouvla. „To tedy ne,“ zaprotestovala, ale věděla, že jí září oči a srdce buší.

Přiblížil se k ní. „Ty potřebuješ trochu... manipulace. A já jsem ideální kandidát na tuhle práci.“

Tváře jí zahořely. „Chance, teď –“

„Přesně tak jsem to myslel,“ přerušil ji a vzápětí si ji hodil přes rameno. „Ted’.“

***

„Radši na to půjdem pomalu,“ zabručel Selkirk, s nímž by Joel nejraději neměl nic společného, jenže neměl na vybranou. Nikdo jiný nechťel tuhle špinavou práci udělat a on si nebyl jistý, jestli by to zvládl sám. „Nějak se mi to nelíbí. Je tu moc ticho. Je to nějak moc snadný. Možná už na nás vevnitř čekají federálové.“

Joel už neměl chuť čekat. Díky Hallii začala federální policie čmuchar v Phoenixu a jeho život byl vzhůru nohama. Umlčení bývalé ženy by mu nejen poskytlo uspokojivou pomstu, mohlo mu také koupit čas a snad se jednou bude dokonce moci vrátit do Států. Když bude mrtvá, nebude svědčit.

Ano. Hned za mexickými hranicemi má v bance tučné konto. Jakmile se vypořádá s Hallii, beze stopy zmizí.

„Tak dělej,“ souhlasil. Už ho nebavilo číhat ve stájích. Páchlo to tam a zvířata nikdy neměl rád. „Půjdem se rozhlídnout dovnitř.“

Selkirk zavrtěl hlavou, ale když Joel vyšel ven, na měsícem ozářený sněh, vydal se za ním.

„Vidíš nějaký náznak, že by tu byl alarm?“ zeptal se Selkirka, když došli na zadní verandu.

„Není tu,“ prohlásil druhý muž s jistotou. Zabušil na dveře.

Nic. Joel nahlédl oknem dovnitř. Uviděl staromódní kuchyni, přesně takovou, v jaké by Hallii hledal.

„Uděláme to a vypadnem odsud,“ navrhl Selkirk. „Mám vážně blběj pocit – něco tu nehraje.“

Vrazil masitým ramenem do dveří. Rozštíply se a zámek povolil. Joel nikdy nepřestal žasnout nad tím, jak se někdo může někde cítit bezpečně.

„Je tu někdo?“ křikl Selkirk.

„Zmlkni,“ obořil se na něj.

„Halóó!“ pokračoval najatý vrah výsměšně a oči se mu leskly. „Jestli tu nikoho neprobudilo, když jsem vyrazil dveře, nevzbudí je ani tohle.“

„Hallie!“ křikl Joel.

Bylo tu chladno a ticho.

Všude bylo ticho.

„Hlídej tady,“ nařídil Joel a vydal se po schodech nahoru. Byl si jistý, že v domě nikdo není, ale když to tu prohledá, možná najde nějaké vodítko, které ho zavede k Hallii a dětem.

Nahoře našel místnost, kde Hallie spala, téměř okamžitě; v chladném vzduchu ucítil její nezaměnitelnou vůni, postel byla vzorně ustlaná.

Začal prohledávat zásuvky prádelníku. Nic. To ho ale nepřekvapilo. Věděl, že když uprchla z Phoenixu, nechala doma v podstatě všechny své věci. Osobně její byt zkontroloval, dokonce i restauraci, důkazy, které Lou ukryl, však nenašel.

Nikdy by neobjevil ani ji, kdyby se děti nerozhodly poslat mu e-mail, jen aby ho pozdravily. Dál už to bylo snadné. Škoda že se neozvaly dřív; ušetřilo by mu to spoustu problémů.

A teď, kvůli všem potížím, které způsobila, bude Hallie trpět, pořádně. O to už se postará.

Přešel do menší místnosti se dvěma postelemi a něco v něm zjihlo, když si tam představil své dvě dcerky. Opřel se o zárubeň a udeřil dlaní do zdi. Potlačil slzy frustrace a vzteku. Kiera s Kiley jsou ještě malé a po nějaké době a troše zpracování na matku zapomenou, jestli ne docela, pak téměř. Zůstane pro ně vzdálenou vzpomínkou, ničím víc. Možná by jim mohl najít nějakou jinou matku.

„Hej!“ zařval zdola Selkirk. „Našel jsi něco?“

Joel vyšel z malého pokojíku a zamířil ke schodům. „Krucinál, nic,“ odpověděl. „A přestaň tak řvát, nebo nás někdo uslyší.“

„Jestli si myslíš, že se tu můžeme schovat a překvapit je, tak se prober. Zadní dveře jsou na kusy. To dojde každému, i těm buranům, co tu bydlí.“

„Běž ven a hlídej,“ nařídil Joel a zamířil k počítači. Selkirk chvíli zůstal stát, pak se s brčením odšoural ven.

Joel zmáčkl tlačítko. Hallie je ale sotva tak hloupá, aby uložila obsah toho disku do počítače.

Když nic nenašel, rozhodl se ještě zkontrolovat její e-mail.

Zvláště jeden byl zajímavý, od nějaké Katie.

Hallie – nemusíš si vůbec dělat starosti. Odpočiň si a nechej Chance, aby se o Tebe postaral. Děti se mají dobře. Jaký by mohly mít bezpečnější úkryt než dům šerifa? Právě hrajeme snad po sto padesáté Člověče, nezlob se. Prohrávám. Brzy nashle. Katie.

Joel přemýšlel. *Nechej Chance, aby se o Tebe postaral.* Kdo to má být? Přítel?

Na tom nesejde. Jestli se mu postaví do cesty, je po něm.

Takže děti jsou u Strattona. Usmál se. „No ano, existuje snad bezpečnější úkryt?“ Vyšel ven, aby našel Selkirka. Měsíc i hvězdy jasně svítily a jejich světlo se odráželo na bílém sněhu. Podíval se na hodinky a zalétl pohledem ke stájím.

„Dřív nebo později se někdo objeví, aby ty zvířata nakrmil,“ usoudil znechuceně. „Schováme se tam, než přijdou.“

Selkirk vyjádřil svou nechuť k takovému plánu. Joel se začal prodírat sněhem. Sem, do hor z Phoenixu, jel narychlo, aniž by se pořádně připravil. Neměl to správné oblečení a polobotky měl skrz naskrz promočené. A místo aby mohl hledat útěchu vedle nějaké vášnivé seňority, čeká ho seno a kobylince. Zaplavila ho další vlna nenávisti k Hallii.

Všechno je to její vina.

***

Když měl George Selkirk po krk mrznutí na seně a poslouchání Royerova chrápání a frkání koní, vstal, vyšel ze stáje a zapálil si cigaretu. Několikrát se rozkašlal. V domě je sice chladno, ale pořád o hodně tepleji než venku.

Rozhlédl se kolem, jen aby se přesvědčil, že je skutečně sám. Zamířil ke stolu posadil se na židli a vzal do ruky tužku. Starý trik, ale pokaždé zabral, stejně jako tentokrát. Položil tužku na stranu a začal třít tuhou přes blok, do něhož si Royer zapisoval.

Šerif: *Jase Stratton*. Následovala adresa. Pak Royer napsal *Hallie + Chance Qualtrough* a adresa. Ať se propadnu, jestli to odsud není, co by kamenem dohodil, pomyslel si George. Ještě nikdy v tomhle zapadákově nebyl a ani sem už nikdy nev kročí, ale na rozdíl od některých jiných lidí si o něm vyhledal informace.

Vytrhl papír, na kterém se objevily kýžené údaje, a strčil ho do kapsy. Než vrazili do domu, celé místo si obešel. V přístěnku našel staré sněžnice. Stačí nasadit si je na boty a může vyrazit rovnou za nosem do Qualtroughova domu. Oddělá Royerovu bývalou ženu a ostatní, jakmile mu vydá důkazy, zavolá si smluvený odvoz a vypadne odsud. Stejně ho platí jinačí šéf, než je Royer.

Měsíc byl v úplňku. George si připnul sněžnice a vyrazil.

Nevšiml si toho zvířete, dokud nebylo pozdě. Neslyšel ho, ani necítil. Ale když se chystal pomocí klády překročit lesknoucí se stříbrný potůček, vtékající do zátoky, zježily se mu najednou chloupky v zátylku. Zastavil se a otočil.

„To se mi nelíbí,“ zabručel. „Vůbec se mi to nelíbí.“

Vzduch prořízl nelidský výkřik a George se vrhl stranou v naději, že zvuk nepřišel právě odtamtud. Vzápětí se řev ozval znovu, naříkající a zároveň zběsilý. Ztuhla mu krev v žilách. Zašmátral po revolveru. Upadl mu do sněhu. Než ho stihl najít, už na něj ta věc skočila s takovou silou, že mu vyrazila dech. Vzápětí se mu bestie zakousla do hrdla. Jeho poslední myšlenkou bylo jediné slovo.

Puma.

***

„Co to bylo?“ zeptala se Hallie a zprudka se posadila na posteli.

„Co?“ ozval se rozespale Chance, ale okamžitě sáhl po pistoli, kterou nechal ležet na nočním stolku.

„Výkřik,“ zašeptala. „Slyšela jsem výkřik.“

„Puma.“ Chance vstal a natáhl si džíny. „Radši půjdu zkontrolovat koně.“

Odhodila pokrývku. „Jdu s tebou,“ prohlásila.

Podíval se na ni a zavrtěl hlavou. Obul si boty. Zjevně konečně pochopil, že nemá cenu se s ní dohadovat.

Ve stájích bylo ticho, koně byli neklidní, ale nijak zvlášť vyplašení. Přesto měla Hallie tísnivý pocit, mrazilo ji v zádech. Lou ji vždycky nabádal, aby taková znamení neignorovala. Zamračila se a rozhlédla se kolem.

Vyšla ven a vzhledla k nebi. Koutkem oka zaregistrovala nějaký pohyb. Otočila se a s hrůzou uviděla, jak mezi Chanceovým domem a stájemi proběhla puma, celá zkrvavená. Za sebou zanechávala rudé otisky.

Chtěla vykřiknout, vzápětí se však přinutila ke klidu. Jen se dívala, jak kočka přeskočila drátěný plot a zmizela ve tmě.

„Chance!“ zavolala a opřela se o zeď, ruku přitisknutou na srdce.

Okamžitě byl u ní, pistoli v ruce. „Co se děje?“

Ukázala na krvavé stopy ve sněhu. „Podívej,“ hlesla. Na víc se v tu chvíli nezmohla.

Chance zaklel a šel se podívat. „To zvíře musí být zraněné,“ řekl a Hallie věděla, že mluví spíš sám pro sebe než k ní. Vstal a kousek se podél stop vrátil zpátky. „Možná se porvala s jinou pumou, nebo probudila medvěda.“

„Nebo něco zabila,“ zašeptala Hallie. Chtělo se jí zvracet. Přitiskla si ruku na ústa, ale stálo ji všechnu sílu nutkání potlačit.

„Ještě jsem nic takovýho neviděl.“ Chance se zahleděl k lesu, který ležel mezi jeho a Jessiiným domem na druhé straně zátoky. „Jestli něco zabila, určitě to nebyl králík. Sakra, vždyť musela být úplně celá od krve.“

Hallie se zachvěla, ale nebylo to zimou. „Myslíš, že bychom tam měli zajet?“ zeptala se a modlila se k bohu, aby řekl, že ne. Přece by však s ním šla kamkoli.

„Hned jak se rozední, někdo bude tu bestii muset vystopovat,“ poznamenal a zahleděl se do tmy. „Jestli je zraněná, je desetkrát nebezpečnější než předtím.“

„A to... prostě jen neumře?“ zeptala se.

„Možná,“ zněla odpověď, „A možná taky ne. Jestli ale nechcípne a narazí na něčí zatoulanou krávu nebo na pár sáňkujících dětí...“

Zavřela oči, ale kruté představy nezmizely. Chance ji vzal za ruku. „Pojď,“ vyzval ji s hrubou něhou, „půjdem dovnitř, je tu zima. Stejně už dnes nemůžeme udělat nic víc.“

Přesto však, když byli uvnitř a připravil svažené víno pro zahřátí a zahnání šoku, zavolal krátce Jaseovi a nahlásil, že viděli zkrvavenou pumu.

„Neříkal něco o Kieře a Kiley?“ zeptala se s obavami Hallie.

„Byla to jen hlasová schránka,“ vysvětlil jí. Seděli v obývacím pokoji vedle sebe na pohovce. Zvedl se, aby rozdělal oheň. Když se vrátil, vzal ji kolem ramen. „Tobě ty tvoje holky vážně chybí, co?“

Přikývla a upřela pohled do plamenů.

„Jsou v pořádku,“ uklidňoval ji. „Ale jestli máš strach, tak proč Katii nezavoláš?“

Na chvíli to skutečně zvažovala, než se podívala na starožitné hodiny na krbové římse a zjistila, že je za pět minut půl čtvrté ráno. Ačkoli toužila po ujištění, věděla, že Chance má pravdu a její holčičky jsou v bezpečí. Vzbudit Katii a možná dokonce všechny děti nebude nejlepší nápad.

„Máš tu počítač?“ vzpomněla si po chvíli.

Přikývl a ukázal na dveře. „Tamhle.“

„Zkusím jim poslat vzkaz. Snad se mi aspoň trochu uleví.“

„Jen běž,“ vyzval ji. „Já zatím zamкну a udělám další víno. Proti nespavosti.“ Hříšně se usmál. „Anebo se můžu znovu pomilovat.“

„Na to zapomeň,“ opáčila a nervózně se zasmála. „Jsem tak unavená, že bych to nepřežila.“

Pokrčil rameny. „Za pokus to stálo,“ prohlásil rezignovaně.

Hallie se posadila k počítači. Rozhlédla se po Chanceově pracovně. Bylo tu dokonale uklizeno, jak čekala, a slušně zásobená knihovna. Jindy by se okamžitě začala probírat knížkami v policích, teď ale potřebovala hlavně zjistit, jestli ji někdo nekontaktoval prostřednictvím e-mailu.

Chvíli trvalo, než se dostala do své poštovní schránky. Našla tam obvyklé reklamy, které hned smazala. Už chtěla poslat Katii a svým dcerkám vzkaz, když ji něco napadlo. Otevřela složku *Poslední odstraněná pošta* a tam našla vzkaz od Katie.

„Chance,“ zašeptala ochraptěle. Když dočetla, vykřikla. „Chance!“

Vběhl do místnosti s ustaraným výrazem a pistolí v ruce. „Co se –?“

Ukázala rozechvěle na obrazovku. „Podívej. Je tady, ten parchant. Joel je *tady*, v Primrose Creeku. Četl tenhle e-mail a ví, kde jsou moje děti!“

Přelétl vzkaz pohledem. „Rychle,“ řekl naléhavě, popadl ji za ruku a zvedl ze židle.

16

V kuchyni Chance popadl telefon, zatímco si Hallie navlékala bundu a boty. Vzápětí zaklel a mrštil jím o zeď. „Linka je hluchá.“

Nejraději by zaječela. „A co tvůj mobil?“

„Je v autě. Jdeme.“

Dostat se do stáje, kde parkoval truck, bylo v hlubokém sněhu obtížné. Venku byla tma, měsíc se schoval za mraky, které předznamenávaly další vánici.

Chance nastartoval, zapnul topení a vyjel ze stáje. Hallie popadla mobilní telefon, který nechal na palubní desce. Baterie byla vybitá.

Otevřela přihrádku na rukavice a šmátrala v ní, dokud nenašla dobíječku. Zapojila ji do telefonu a druhý konec do zapalovače v palubní desce. Vytočila 911. Chvilí poslouchala, pak zoufale zaklela. „Pořád nic!“

Vzal mobil a druhou rukou řídil. Vymačkal palcem několik čísel, dal si telefon k uchu a vzápětí ho frustrovaně odhodil.

„Doháje,“ ulevil se. „Zřejmě na chvíli vypnuli satelit nebo tak něco. Takováhle nadílka sněhu může způsobit různé problémy i tady, kde jsme na to zvyklí.“

„Moje děti!“ zašeptala Hallie. Byla si docela jistá, že Joel sám by Kieře a Kiley neublížil – svým pokřiveným způsobem je miloval –

nedokázala však odhadnout, čeho jsou schopni jeho komplikové. Koneckonců, zabili Loua a Charlieho Longa bez hnutí brvou.

„Dostaneme se k nim,“ ujišťoval ji Chance, který už znovu třímal volant oběma rukama a manévroval vozem ve sněhu. „Nebude to lehký ani rychlý, ale budeme tam včas, to slibuju.“

Polkla a sevřela rukou madlo nade dveřmi. „Rychle,“ pobídla ho celkem zbytečně.

Náhle se před nimi, na konci příjezdové cesty, začala rýsovat postava. Hallie zatím nerozeznávala rysy obličeje. Přesto okamžitě věděla, kdo to je.

„Joel,“ hlesla. „Dobrý bože, to je Joel!“

Chance zastavil, stejně neměl na vybranou, jinak by ho musel přejet. Zařadil neutrální a natáhl se dozadu pro pušku.

Hallie se ho pokusila zachytit, ale sáhla už do prázdna. „Počkej tu,“ slyšela ho ještě vyštěknout a byl pryč. Dveře zůstaly otevřené.

Chance došel k Joelovi, oba teď stáli v malém kuželu světlometů, připraveni vrhnout se na sebe.

Hallie vyskočila z vozu, upadla, znovu vstala. Právě když obešla kabinu, zaslechla výstřely, trojí krátké *plam-plam-plam*. Jako dcera policisty okamžitě pochopila, že Joel vystřelil na Chance revolverem.

Vykřikla a klesla na kolena vedle jeho těla. Krvácel do sněhu, jen napůl při vědomí. „Vezmi si to,“ zašeptal a ukázal na pušku.

„Pozdě,“ zašklebil se Joel, popadl Hallii za vlasy a vytáhl ji na nohy. Druhou rukou jí vyrval zbraň z ruky a odhodil ji z dohledu. „Vypadá to, že váš kovboj není v přestřelce dost rychlej, dámo.“

„Pust' mě,“ zavřískla a začala se vzpouzet. Chance leží za ní na zemi, zřejmě umírá.

Joel ji odmrští, takže přistála na něm. Zjistila, že má ruce celé od krve. „Rozluč se s ním,“ zavrčel její bývalý manžel. „Už je v podstatě mrtvej a ty taky.“

„Je mi to líto,“ zašeptala. „Ach bože, je mi to líto.“ Věděla však, že Chance už ji neslyší. Oči měl zavřené, dýchal mělce.

Joel ji znovu vytáhl na nohy, tentokrát za bundu. Odhodil ji stranou ze světla. Přistála na kolenou. Vyškrábala se znovu na nohy, otočila se a vrhla se na něj, zuby nehty, s divokým výkřikem.

Udeřil ji loktem do obličeje a tentokrát, když upadla, znovu nevstala. Po pár vteřinách, minutách či hodinách se probrala a zjistila, že ji Joel nese lesem, hozenou přes rameno jako pytel brambor, směrem k Jessiinmu domu.

Brodil se hlubokým sněhem mezi stromy. Nehýbala se, doufala, že se jí podaří Joela překvapit, až ji konečně položí na zem.

Najednou ji pozpátku hodil do sněhu vedle zátoky. Okamžitě jí došlo, že to, na čem přistála, není kláda ani kámen, ale lidské tělo. Otočila se, pohlédla do tratoliště krve v místě, kde kdysi míval někdo obličej, vyjekla a vyděšeně se odvrátila.

„Dobrý... bože... co se s-stalo?“ vypravila ze sebe, když se doplazila o kus dál, ruce svázané za zády. Byla omámená zimou a šokem. Vzápětí ale sama pochopila. Tohle měla na svědomí zkrvavená puma, kterou předtím viděla mezi Chanceovým domem a stájemi. Zachvěla se a zoufale se snažila otřít si krev z rukou hrstmi sněhu.

Joel ji popadl za zápěstí a zvedl nahoru tak prudce, že jí málem vykloubil rameno. Dusil se vztekem, oči chladné a temné. „Tys to prostě nemohla nechat být, že ne?“ vyštěkl.

Ucouvla a mnula si přitom bolavé zápěstí. „Jsi blázen!“ odsekla. „Můj bože, Joeli, co se to s tebou stalo? Kdy – *jak* – ses změnil v takovou... zrůdu?“

Z jeho úsměvu jí naskočila husí kůže. Namířil na ni revolver, stejnou zbraň, jakou zastřelil Chance.

Chance. Srdce se jí bolestně stáhlo. Chance je buďto mrtvý, nebo právě umírá, sám tam venku na cestě a jenom kvůli ní. Přitiskla si ruku na ústa a pokusila se potlačit vzlyk.

„Možná jsem *vždycky* byl zrůda,“ ozval se Joel. „Vadí ti, Hallie, představa, že jsi se mnou spala, rodila mi děti a celou dobu neměla páru, kdo nebo co jsem zač?“

„Potřebuješ pomoc,“ pronesla klidně a rozumně. „Už s tím vším přestaň. Nedovol, aby to zašlo dál. Udělej to kvůli Kieře a Kiley, když už ne kvůli sobě.“

Plivl do sněhu. „Řekni mi, kde je ten disk.“ Jeho výraz na okamžik poněkud změkkl a svým způsobem byl ještě děsivější než předtím jeho zuřivý škleb. „Ne že bych tě nechal žít, tak jako tak,“ dodal a napůl

přítom mluvil k sobě. „Ale mám aspoň děti. Až to tady skončíme, vyzvednu si je a odvezu je odsud. Zapomenou na tebe i na tohle místo, za nějaký čas.“

„Joeli,“ zašeptala a napřáhla obě ruce před sebe v prosebném gestu. „Jen se poslouchej. Spáchal jsi vraždu. Plánuješ další. Copak si opravdu myslíš, že vrah může být dobrý rodič – i když jsi to ty?“

Joel poprvé od chvíle, kdy celá hrůza začala, zakolísal. Chvilí přemýšlel. „Disk,“ zopakoval. „Kde je ten pitomej disk?“

„Všechno jsem dala šerifovi,“ oznámila Hallie tak klidně, že ji to samotnou překvapilo vzhledem k tomu, jak se v duchu třásla. „Je po všem, Joeli. Vzdej to. Copak nevidíš, že jinak budeš až do konce života utíkat a schovávat se? A to znamená, že stejně i tvoje dcery, jestli je vezmeš s sebou. Co když tě chytí a Kiera s Kiley zůstanou vězet někde v cizí zemi? Nedělej jim to, Joeli. Nastal čas skončit s tím.“

„Jenom slova,“ opáčil a věnoval jí další hrůzu nahánějící úsměv. „Vždycky ti to se slovy šlo. Jen se neboj, já jim to všechno vynahradím. Budou bydlet ve velkém domě, budou mít sluhy a všechno, co si budou přát.“

„A co přičetného otce? Normální život?“ Věděla, že by toho měla nechat a raději myslet na to, jak se dostat mezi ty stromy a nějak zpátky k Chanceovi, ale nedokázala přestat v marných pokusech oslovit Joela na nějaké racionální úrovni.

Otřel si ústa rukávem kabátu. V jeho očích se objevily pekelné plameny. Dobrý bože, jestli ji zabije a odveze děti od Katie, budou vyrůstat se samotným ďáblem místo otce. Budou žít s šilencem.

To se nesmí stát. Musí tomu zabránit, třeba i za cenu svého života.

Udělala krok k němu. „Poslouchej mě, Joeli. Udělám všechno, co po mně chceš. Získám ty důkazy nějak zpátky a můžeš je zničit.“

„Kde vůbec byly? Hledal jsem všude.“

Polkla. Pověděla mu o klíči, sošce panny Marie v Louově kůlně. Celou tu dobu myslela na Chance a svá dvojčata. A také na Strattonovy a jejich děti. Chance umírá, ostatní jsou v ohrožení. Jestli se někomu z nich něco stane, kvůli ní, stejně by s tím nedokázala žít, i kdyby se jí nějakým zázrakem podařilo z téhle noční můry vyvážnout.

Nebýt jejich báječných a krásných holčiček, už by stejně ani žít nechtěla, ne po tom, co udělal Joel Chanceovi.

„Ty věci má FBI, Joeli,“ domlouvala mu. „Copak nevidíš, že je po všem? Brzy tu budou – policie, federálové, všichni.“

„Podáš prst a ukousnou ti celou ruku,“ začal si prozpěvovat. Upřel na ni pohled. „Ted’ tě zastřelím.“ Znělo to, jako by jí vysvětloval pravidla nějaké zvrácené hry. „Ale nestřelím tě do srdce. Začnu s tvými kotníky, pak přijdou kolena a nakonec ti rozstřelím břicho. A jestli budeš ještě při vědomí, začnu ti ustřelovat prsty, jeden po druhém.“

Takové to bylo s Louem? Trýznil ho Joel – nebo kdo tu špinavou práci udělal – strachem, než mu vypálil pět nábojů do prsou?

„Ne,“ dokázala ze sebe vypravit, ačkoli to znělo jako vyděšené zakrákání.

Joel zvedl zbraň a zamířil. Hallie pevně zavřela oči a po krátkém okamžiku se vrhla stranou. Z lesa se ozval nějaký zvuk; byla si jistá, že puma je zpátky. Zaslechla šplouchnutí kulky ve vodách zátoky, zaslechla hlasitý výstřel a bublavý výkřik agónie.

Ležela na zemi ani ne půl metru od mrtvoly. Otevřela oči a uviděla Joela na kolenou, zády k ní. Sníh kolem něj začínal rudnout. Za ním stál Chance, chodící mrtvola, nohy se mu podlamovaly, tvář měl popelavou a v ruce pušku.

Joel pozvedl obličej k nebi a upadl popředu do zakrváceného sněhu. Držel se za břicho, ohromen a potupen smrtí.

Hallie se vyškrábala na nohy a rozběhla se šťastně k Chanceovi. Je živý a zachránil jí život. Cítila také zoufalou lítost, že k tomu všemu vůbec došlo. Že je tak hrozně zraněný. Joel odešel, stejně jako Lou a Charlie.

Chance se o ni opřel. „Asi... potřebuju... sanitku.“

Podepřela ho vlastním tělem. „Ano,“ řekla jen a nějakým zázrakem se jí podařilo dostat ho zpátky k trucku, jehož motor dosud běžel a dveře zůstaly otevřené.

Otrásla se, když si vybavila, co se tu odehrálo. Nastrkala Chance na sedadlo spolujezdce. Zhroutil se na něm, oblečení nasáklé krví, a zavřel oči.

Usedla za volant, zabouchla dveře a vyrazila k městu. Mohla jen hádat, kde zhruba leží sněhem zaváté příkopy. Díky odhodlání, troše štěstí a umíněnosti se jí podařilo dojet až k domu doktora Whitmana. Zmáčkla klakson a držela ho, dokud nevyšel ven.

„Co se kčertu děje?“ zeptal se, když došel k vozu a nahlédl dovnitř.

„Je postřelený,“ vyhrkla Hallie. „Potřebuje doktora – nemocnici –, jenomže tak daleko se v tomhle počasí nedostaneme!“

Doktor už otevíral dveře na druhé straně. Popadl Chance silnými pažemi. „Pomozte mi ho dostat dovnitř!“ křikl a Hallie pospíchala k němu.

Položili zraněného na ocelový vyšetřovací stůl v ordinaci a Hallie ho zakryla dekou, kterou našla, zatímco doktor Whitman volal vysílačkou do Rena pro pomoc. Okamžitě posílají vrtulník.

Čekali. Doktor se snažil, co mohl, aby zastavil krvácení a stabilizoval Chanceovo dýchání. Kontroloval stetoskopem rytmus jeho srdce, připravený použít elektrický šok, kdyby bylo třeba. Hallie držela Chance za zakrvácenou ruku a plakala.

Vrtulník dorazil překvapivě brzy, navzdory tmě a sněhu. Přistál na doktorově malém parkovišti. Hluk a světla zburcovaly polovinu Primrose Creeku. Vzápětí přijel Jase.

„Co se sakra stalo?“ chtěl vědět. Popadl Hallii za ramena a málem ji zvedl ze země.

„Jen klid,“ otočil se k němu doktor přísně. „Ona je přece s námi.“

Jase s ní zatřásl. „Mluvte!“ vyštěkl.

Záchranný tým z vrtulníku vpadl dovnitř i s lehátkem, na které zraněného připoutali, napíchli mu infuzi a vzápětí už byli pryč. Hallie se pokusila osvobodit a rozběhnout se za nimi, ale Jase ji pevně držel.

„Nemůžete s nimi,“ namítl. „Ve vrtulníku není místo. A teď mi povězte, *co se stalo!*“

Znovu se rozplakala. „Asi budu zvracet,“ vypravila ze sebe, jak se jí vrátily vzpomínky na všechnu tu krev, hrůzu a strach.

„Radši ji pusť,“ doporučil Jaseovi doktor.

Dostala se ke dřezu právě včas. Začala prudce zvracet, znovu a znovu. Když se jí žaludek trochu zklidnil, doktor jí podal sklenici vody, aby si vypláchla ústa, a starostlivě ji zabalil do deky.

„Dej jí chvíli čas,“ nařídil šerifovi a odvedl ji z vyšetřovny do obytné části svého domu. Posadil ji do velkého pohodlného křesla v obývacím pokoji, které vonělo kůží a dýmkovým tabákem.

Hallie se v doktorově křesle třásla, ačkoli byla zachumlaná v dece. Jase seděl opodál, v rukou mačkal klobouk a netrpělivě čekal, až ji bude moci podrobit výslechu. Doktor přinesl dvojitou brandy a nařídil, aby ji pomalu vypila.

Poslechla.

Šerif s doktorem čekali.

„Moje děti,“ hlesla konečně.

„Jsou v pořádku,“ ujistil ji Jase. „Katie jim dala večeri a uložila je.“

Vydechla úlevou. „Díky bohu,“ zašeptala.

Jase, očividně myšlenkami u Chance, čekal.

Začala mluvit, popsala celý úděsný příběh do všech podrobností. Jase poslouchal, v obličeji neutrální výraz.

„Proboha,“ řekl, když skončila, a sáhl po vysílače.

„Chci vidět svoje děti,“ pípala, „A Chance. Musím za Chancem.“

Doktor mluvil něžně. „Nemůžete se těm dvěma holčičkám ukázat v tomhle stavu, celá otřesená a zakrvácená. A v nemocnici by vás k Chanceovi stejně nepustili. Pobude si hodně dlouho na operačním sále a pak, dá-li bůh, v pooperačním pokoji.“

Hallie zavřela oči. Udělalo se jí znovu zle, točila se jí hlava. Byla příliš slabá, než aby si probojovala cestu k Chanceovi, a rozhodně nechtěla přidávat svým dětem další trauma tím, že by je v noci vytáhla z postele a ještě v takovém stavu. I tak to pro ně bude těžké, až zjistí nezamlčitelnou pravdu o svém otci a o všem, co se stalo.

„Co... co mám dělat?“

„Vyspěte se,“ poradil jí doktor. „Přinesu vám něco na sebe, abyste se mohla osprchovat. Tahle pohovka se dá rozložit. Ráno, až se trochu vzpamatujete, budete zase fungovat.“

„Budu mít na vás spoustu otázek,“ varoval ji Jase, „A taky federální policie. Ať vás ani nenapadne popadnout děti a znovu zmizet, je to jasné?“

Zacházel s ní, jako by byla sama zločinec. Jenomže Hallie už neměla sílu na odpor. Navíc věděla, že se Jase trápí kvůli Chanceovi.

„Budu tady,“ oznámila jen.

Jase vstal a poté, co si na chodbě s doktorem vyměnili několik tlumených, ale rozhorlených slov, odešel.

Hallie se jako náměsíčná osprchovala, oblékla si flanelové pyžamo, které jí přinesl doktor, a zhroutila se na rozložený gauč.

***

Ráno s ní doktor zatřásl. Probudila se a zalapala po dechu jako potápěč, který byl příliš dlouho pod vodou. Zamžikala.

„Přinesl jsem vám kávu. Nevím, jestli ji pijete s cukrem a mlékem, takže je jen černá.“

Zírala na něj. „Chance?“ zašeptala ochraptěle. „Moje děti?“

„Děti jsou v pořádku,“ oznámil jí jemně a vtiskl jí hrnek do dlaně. „Volal jsem Jessii, přiletí hned, jak chytne letadlo.“

Hallie se napila a znovu ji zaplavily vzpomínky na uplynulou noc.

„A co Chance?“

Na chvíli se zamyslel. „Žije,“ oznámil po dlouhé odmlce. „Jak jsem říkal, Jessie je na cestě. Jako jeho nejbližší příbuzná –“

„Ach můj bože,“ zajíkla se, když jí všechno došlo. „Chance nesmí umřít. Nesmí. Je tak silný. Prošel lesem, našel mě a zachránil –“

Doktor zavřel trpělivé modré oči. Vzal jí šálek z rukou, postavil jej a položil jí ruce na ramena, jako to dělával Chance.

„Jeho život visí na vlásku. Po operaci několikrát fibriloval. Prozatím se jim ho daří držet při životě, ale...“

Přitiskla si ruce na ústa a potlačila výkřik.

„Oblékněte se,“ přikázal doktor naléhavě. „Jase nás zaveze do nemocnice v Renu.“

Odhodila pokrývky a vyskočila z postele. Vzápětí si uvědomila, že má na sobě vypůjčené pyžamo a šaty má zničené. Její výraz musel mluvit za všechno.

„Připravil jsem vám nějaké oblečení,“ pokusil se o úsměv. „Jessie si tu pár věcí nechává. Mělo by vám to být.“

Přikývla a pospíšila si do koupelny. Doktor jí přinesl džíny, modrý svetr, úhledně složený, ponožky a boty. Žádná podprsenka ani kalhotky. Hallie to s těžší vnímala. Rychle se osprchovala a převlékla. Když si vysušila vlasy ručníkem a pročesala je prsty, jen letmo si

všimla ošklivé podlitiny v místě, kam ji Joel udeřil loktem. Když vyšla z koupelny, našla v obývacím pokoji doktora s Jase. Veterinář vypadal zničeně, šerif se tvářil oficiálně a pochmurně.

„Napadlo mě, že byste se možná chtěla zastavit u nás a pozdravit se s Kierou a Kiley,“ podotkl Jase. „Proto jsem přijel trochu dřív.“

Hallii poskočilo srdce při představě, že uvidí své dcerky, bude je moci obejmout. „Ano,“ vydechla. „Ach ano.“

Vyrazili k šerifovu vozu. Za pár minut zastavili před jeho domem a Hallie se rozběhla ke dveřím, kde už čekaly její usměvavé holčičky.

„Koukni, mami!“ vykřikla Kiera a ukázala na mezeru v chrupu. „Vypadl mi zub! A víla Zubnička mi nechala pod polštářem celý dolar!“

Hallie se rozesmála, ačkoli jí tekly slzy, klekla si na namrzlou verandu a objala své děti. Líbala je a vdechovala jejich vůni.

Malé prstíky se dotkly na její pravé tváři podlitiny, která zakrývala i oko. „Co se ti stalo, mami?“ zeptala se Kiera.

„Jenom jsem upadla.“

„Vsadím se, že mi taky brzo vypadne zub,“ pospíšila si Kiley, která nesnesla, že má být v něčem druhá. „A určitě dostanu *sto* dolarů!“

„Neměla by ses tak vytahovat,“ doporučila jí Hallie a ještě jednou ji k sobě přitiskla. Vstala, když za sebou vycítila přítomnost doktora a Jase. Něžně začala holčičky postrkovat do domu.

Katie byla v kuchyni a připravovala rozmačkané borůvky k lívancům. Na sporáku se opékala slanina a míchaná vajíčka. Když uviděla Hallii, nechala všeho a objala ji.

„Díky bohu, že jsi v pořádku,“ zašeptala a ji zahřálo u srdce.

Také ji objala a ustoupila. Přítelkyně měla pod očima tmavé kruhy, byla bledá. „Co ty?“ zeptala se tiše. „Jsi ty v pořádku?“

Katii se v očích zaleskly slzy, ale usmála se a přikývla. „Jsem. To Chance –“

„Já vím,“ přikývla. „Já vím.“

Nějak se jí podařilo dostat do sebe kus lívance, kousek slaniny a sousto vajíček. Při snídani napůl sledovala, jak se Jase s Katii snaží komunikovat jakoby nic se svými dětmi, zatímco spolu se vůbec normálně bavit nedokážou.

Bylo jí z toho smutno. Přála si mít kouzelnou hůlku nebo prostě něco, čím by dokázala v této rodině všechno urovnat. Jsou to tak dobří lidé.

Když přišel čas na odjezd, vzala si Kieru a Kiley stranou, vysvětlila jim, že Chance je moc nemocný a že za ním jede na návštěvu do nemocnice. Věděla, že jim bude muset povědět i o Joelovi, ale potřebovala si řeč napřed připravit. Bylo pro ni nesmírně důležité, aby to udělala správně.

Cesta do Rena byla dlouhá a obtížná. Nikdo z nich moc nemluvil. Hallii bylo úzko, bolelo ji srdce i celé tělo. Cítila, že se jí Jase chce zeptat na milion věcí, ale drží se na uzdě. Zřejmě mu doktor i Katie domluvili, aby s výsledkem počkal, dokud se trochu nevzpamatuje. Věděla však, že federální policie tak ohleduplná nebude.

Když zastavili u nemocnice, vyřítila se ke vchodu, zatímco Jase hledal dobré místo na zaparkování. Nikdo se ji nepokusil zastavit.

Na oddělení intenzivní péče se chtěla zeptat, na kterém pokoji Chance leží, ale všimla si dvou mužů v oblecích před dveřmi jednoho z nich. Měli neutrální výraz, oba stejné boty a stejný postoj. Uvědomila si, že bez Jaseovy pomoci se dál nedostane.

„Slečna O'Rourkeová?“ zeptal se jeden z agentů. Trhla sebou.

„Ano.“ Byla bez sebe netrpělivostí a hořem. „Proč jste tu?“

„Jen tu dohlížíme pro případ, že by někdo proklouzl naší sítí.“ Ukázal odznak, což bylo vzhledem k situaci poměrně zbytečné. „Zvláštní agent Walters,“ představil se. „FBI.“

Pozorně si prohlédla jeho průkaz. Přikývla. „A co agenti Simmsová a Baker? Kde jsou?“

Jase s Waltersem si vyměnili pohled a Hallii se najednou podlomila kolena. Walters ji zachytil a odvedl k blízké židli. „Bože můj,“ zalapala po dechu. „Nebyli to praví agenti. Věděla jsem, že něco není v pořádku.“

„Jsou ve vězení v Primrose Creeku,“ oznámil Jase. „Ověřil jsem si to a zjistil, že z FBI je neposlali ani náhodou.“

Walters přikývl. Sklonil se a pohlédl do jejího bezkrevného obličeje. „Vy jste byla s panem Qualtroughem, když došlo... k tomuto nešťastnému incidentu?“

„Ano,“ hlesla. *Nešťastný incident.*

„Můžete nám povědět, co se stalo?“

Kývla. „Ano, ale doufala jsem, že mě k němu nejdřív pustíte.“

Agenti začali rozmlouvat mezi sebou.

„Pusťte ji tam,“ vložil se do toho šerif bez pokusu o diplomacii. Hallie věděla, že mezi příslušníky státní a federální policie vždycky panovalo napětí.

Agent Walters zaváhal, pak ustoupil a pokynul jí, že může jít.

Když uviděla Chance, ležícího na podivné nemocniční posteli, připojeného k různým hadičkám a trubičkám, vybavily se jí poslední dny života její matky. Hrdlo se jí stáhlo.

„Ach Chance,“ zašeptala.

Nepromluvil, nepohnul se ani neotevřel oči, ale Hallie měla pocit, že nějak ví, že je tam. Došla k posteli a vzala ho opatrně za ruku.

„Tohle všechno je kvůli mně,“ zašeptala a sklonila se k němu. „Já to zavinila. Je mi to tak líto, Chance, *tak líto*.“

Žádná odpověď. Přece však měla pocit, jako by si navzájem vyměňovali energii.

„Musíš se uzdravit,“ řekla, když znovu dokázala promluvit.

„Slečno?“

Otočila se a uviděla u nohou postele zdravotní sestru. „Nezlobte se, ale návštěvy mají být jen krátké. Musím vás požádat, abyste už šla.“

Přikývla, políbila muže na čelo a znovu se vrátila na chodbu.

„Jak je mu?“ zeptal se Jase. Vypadal zachmuřeně a Hallie se cítila zahanbeně, že se chová, jako by Chanceovým zraněním trpěla jen ona. Jase ho má samozřejmě rád a také Jessie, která se brzy vrátí. Katii na něm také záleží a jistě i jinde v Primrose Creeku způsobí tohle neštěstí hodně žalu.

Zavrtěla hlavou, příliš rozrušená, než aby dokázala promluvit. Jaseovi se zaleskly oči.

„Chance ne,“ řekl nikomu určitěmu. „*Chance* ne.“

„Rádi bychom slečně O'Rourkeové položili pár otázek,“ ozval se agent Walters.

„To my všichni, že?“ procedil Jase a věnoval muži zlostný pohled.

„Uklidněte se,“ vložil se mezi ně doktor. „Tohle není místo na šarvátky. Chance potřebuje hlavně klid.“

Jase svěsil hlavu. „Máš pravdu,“ přitakal.

„Povím vám všechno, co můžu,“ řekla Hallie a agent Walters přikývl. Zavolal někomu vysílačkou, aby ho na stráží vystřídali, a odvedl ji do blízké čekárny. Jase se k nim připojil.

„Od začátku, prosím,“ vyzval agent Hallii, a tak začala vyprávět svůj příběh.

Výslech byl ubíjející, ale Hallie to překousla, protože si dobře uvědomovala, že takových bude ještě víc. Dokud se nevyjasní trestná činnost Joela a jeho kumpánů do posledního detailu. Budou se s dětmi muset obrnit vůči všemožným nepřijemným otázkám.

Když byli agenti Walters a McNullen spokojeni – byť jen dočasně – směla znovu na krátkou návštěvu k Chanceovi. Jeho stav se nezměnil.

„Proč nezajdete za někým, aby se vám podíval na tu podlitinu?“ zeptal se Jase, když znovu vyšla.

„Co by s tím mohli dělat?“ poukázala. „Za nějaký čas zmizí.“

Jase vzdychl. Byl netrpělivý, stejně jako ona, protože nemohl *nic* dělat, nedokázal nijak ovlivnit, jestli se Chance uzdraví. „Stejně byste si to měla nechat prohlédnout,“ řekl. „Čím vás ten parchant praštil?“

„Loktem,“ odpověděla a vybavila si otupující bolest. Tím hůř, pomyslela si, že rána přišla od člověka, kterého kdysi milovala.

„Ježíši,“ zamumlal.

„Co byli zač Baker se Simmsovou?“ zeptala se.

„Policajti,“ odpověděl, „i když to hrozně nerad říkám, protože je tím spojuju se spoustou tvrdě pracujících poctivých lidí. Byli to komplicové z operace Phoenix. Doživotně je vyrazili a teď zpívají v base jako v opeře.“

Nepatrně se usmála. Z druhé strany chodby se k nim blížila vysoká elegantní žena v dlouhé jezdecké sukni z černé velurové kůže, blůzce a bolerku.

Jessie dorazila. Vlasý měla zapletené do jediného copu, který jí sahal až do pasu, na hlavě klobouk s kruhovou krempou.

Hallie by se k ní nejraději rozběhla, ale byla jako vrostlá do země. Jase jí vyšel v ústřety a dlouze se objali.

„Jak je mu?“ zeptala se Jessie, když se přivítali.

Hallie byla silná od chvíle, kdy toho rána dorazili do nemocnice; musela, ale teď zatoužila zmizet, rozplynout se. Objala si paže rukama. „Stejně,“ hlesla.

V tu chvíli se objevil doktor Whitman. Chvíli si s Jessií hleděli do očí, jako by na chodbě byli sami.

„Ahoj Jessie,“ řekl stejným tónem, jako by se před ním zjevila bohyně. „Jsi tu.“

„Jistěže jsem, ty starý blázne,“ opáčila, ale v očích měla slzy a vklouzla do jeho náruče. „Nebo sis myslel, že máš vidiny?“

„Zůstaneš?“ zeptal se doktor. Zdálo se, že zbytek světa vůbec nevnímá.

Dotkla se jeho tváře. „Samozřejmě. Tady je můj domov a už mám všech těch turné po krk, ať se to mému agentovi líbí nebo ne.“ Odmlčela se. „A teď mě zaveďte k Chanceovi.“

Jako jeho nejbližší příbuzná byla okamžitě vpuštěna do pokoje, ačkoli zůstala jen malou chvíli. Když vyšla, plakala.

„Co se stalo?“ zeptala se.

Hallie už neměla sílu znovu líčit celý příběh poté, co ji vyslechli agenti z FBI. Bezmocně pohlédla na Jase. Vzal Jessii za loket a zakormidloval s ní k čekárně.

„Myslím, že ti to dokážu vylíčit,“ řekl.

Hallie přecházela po chodbě, dokud jí znovu nedovolili navštívit Chance. Když vyšla ven, odebrala se do kaple, tam se tiše posadila na lavici a pokusila se modlit.

Nedokázala však své modlitby vyslovit, a tak tam jen seděla, ruce semknuté. Po nějaké době vycítila něčí přítomnost. Otočila se právě ve chvíli, kdy Jessie došla k ní a vzala ji za ruku. Hallii se zalily oči slzami. Je to její vina, kvůli ní tu teď Chance leží. Čekala od jeho

přátel a rodiny chladný vztek, ne útěchu. Zůstaly tam spolu mlčky sedět a přece si přitom všechno řekly.

Teprve mnohem později, když spolu seděly v nemocničním bistru a pily čaj, dokázala Hallie konečně promluvit.

„Jak ti je?“ zeptala se. „Musí to být pro tebe hrozný šok.“

Jessie vzdychla a do očí jí vstoupily nové slzy. „V téhle rodině už bylo příliš mnoho ztrát,“ řekla. „Je čas, abychom si užili taky nějakou radost.“

Hallie se dotkla její ruky. „Ano,“ přitakala.

„Ale mluvmе o tobě a o tom tvrdohlavém mezkovi, co tu leží v nemocničním pokoji. On to dokáže, tomu věř. My mu nic jiného nedovolíme.“ Odmlčela se. „Zůstaneš v Primrose Creeku?“

Zavrtěla hlavou. „Musím v Phoenixu uhasit spoustu požárů,“ přiznala s těžkým srdcem. „Mám restauraci, jsou tam nějaké záležitosti ohledně majetku mého nevlastního otce, a taky všechno to s Joelem.“

„Chápu,“ přikývla Jessie. „Měla jsem pocit, že ty a Chance –“

Hallie si rozechvěle povzdechla. „Nejsem pro něj dobrá. Podívej, co už jsem mu stačila způsobit.“

„Ale miluješ ho,“ namítla přítelkyně jemně.

Uvědomila si, že je to pravda. Sama sobě to doposud nepřiznala, to však na tom nic nemění. Zamilovala se do Chance vlastně téměř od první chvíle a všechno, co přišlo potom, city jen prohloubilo.

Pomalů přikývla. „Ano.“

„Bude tě potřebovat, až se z toho dostane,“ naléhala Jessie.

„Ne,“ řekla. Kdyby dokázala tu větu vyslovit celou, zněla by: *Potřebuje klid a čas k uzdravení. Potřebuje svou rodinu, přátele a své koně. Bez takových problémů, které s sebou nesu já, se obejde.*

Jessie vypadala smutně. „To jsem neměla říkat, neměla jsem na tebe tak naléhat. Je snadné zapomenout, žeš prošla podobným peklem jako Chance, jestli ne horším – jenom zkrátka ještě stojíš, to je celé. Ale zraněná jsi stejně zle.“

Nevěděla, co na to říct. Otřela si dlaně o vypůjčené džíny – džíny téhle ženy – a předvedla nezdařený pokus o úsměv. Výsledkem její snahy bylo cosi, co jí připadalo jako nějaká šklebící se škraboška.

Náhle se u nich objevila Evie ještě s jednou ženou, kterou představila jako svou matku, Dellou. Hallie už ji párkrát zahlédla v bistru.

„Slyšely jsme, co se stalo,“ řekla Della a objala Jessii, která vstala, aby se s ní s upřímnou radostí přivítala.

Evie věnovala Hallii pohled plný lítosti. „Dnes večer pořádáme veřejnou modlitbu se svíčkami na parkovišti před Poslední šancí.“

„Přijdu, jestli budu moci,“ slíbila Jessie. „Záleží na tom, jak to bude vypadat tady, samozřejmě.“

Korpulentní Della se napřáhla k Hallii a sevřela ji v mateřském objetí. „Už se nedivím, že jsem kolem tebe tehdy v bistru viděla takovou temnotu, když jsi mi servírovala chilli.“ I Della, stejně jako její dcera, se zabývala aurami, tarotovými kartami a magií vůbec. „Chudinko malá!“

Evie poněkud zjihla. „Jak ti je?“ zeptala se. Hallie zahlédla v její tváři výraz účasti. Možná si právě všimla podlitiny, ačkoli jen těžko by někomu mohlo něco takového ujít. Zakrývala dobře polovinu jejího obličeje.

„Budu v pořádku, jakmile se Chanceovi udělá líp.“ Zatoužila po schopnosti Evie a Delly nahlédnout do budoucnosti, přinejmenším na chvilku, pak ale všechno rychle v duchu odvolala. Kdyby byla věděla, že má tohle všechno před sebou Joela, rozvod, vraždy, Chanceovo dost možná smrtelné zranění – nu, možná by zkrátka nevylézala z postele, schovala hlavu pod peřinou.

Evie jí položila ruku na rameno. „Já vím,“ řekla tiše. „Já vím.“

Della si odtáhla židli a usedla. Měla na sobě černou teplákovou soupravu, jak si Hallie všimla, s ohromnou oranžovou rozesmátou dýní na prsou.

Jessie se usmála a Hallie jasně cítila, jak moc tato žena postrádala své přátele, Primrose Creek a svůj srub. Na chvíli se obě ztratily ve štěbetání o starých časech i o těch nových.

Po nějaké době Della vstala a její dcera jako na povel také. „Radši už vyrazíme zpátky do Primrose Creeku,“ prohlásila. „Zítra je oslava dožíněk a dnes večer modlitba.“

V šest hodin, jestli to stihnete.“ Pozvání platilo pro obě, uvědomila si Hallie s jistou dávkou úlevy.

Den se nemilosrdně vlekl.

Chanceův stav se nezměnil.

Hallie přecházela po chodbě, Jessie s doktorem Whitmanem spolu rozmlouvali na lavičce.

O půl páté doktor vyhlásil, že se všichni vracejí do Primrose Creeku na modlitbu a zapálit svíčky. Jase už je opustil dříve kvůli své práci, což bylo pochopitelné. Domů tedy jeli středně velkým sedanem, který si Jessie pronajala na letišti, když přiletěla.

Pro Hallii bylo hrozné Chance v takové chvíli opustit, ale potřebovala vidět své děti, osprchovat se, převléknout a ano, chtěla se zúčastnit modlitby za jeho uzdravení.

Dvojčata, bezpečně zajištěná u Katie, byla radostí bez sebe, když se objevila, a ji napadlo, když je objímala, jestli si náhodou nemyslela, že od nich utekla.

„Budeme zapalovat svíčky,“ oznamovala jí rychle Kiera. „Chance už odešel do nebe, mami? Proto se budou zapalovat?“

Hallii pálily oči. Zavrtěla rozhodně hlavou. „Chance je ještě pořád mezi námi, holčičko. Ale svým způsobem spí.“

„Možná ty svíčky uvidí,“ přemítala Kiley „A vrátí se za světlem do Primrose Creeku.“

Hallie dokázala jen přikývnout.

***

V šest hodin už bylo parkoviště u bistra Poslední šance plné lidí, zachumlaných do bund a šál. Bear s Madge a Wynonou podávali horkou jablečnou šťávu. Pastor z presbyteriánského kostela rozdával svíčky s malými papírovými kroužky vespod a pronesl k shromážděným výmluvnou modlitbu. Modlil se za Chanceovo uzdravení, děkoval bohu, že on a Hallie přežili. Neopomněl žádat o boží milosrdenství pro ty, kdo tragédii způsobili.

Hallie, která ještě stále nepřišla na to, jak dcerkám oznámit, že jejich otec zemřel, byla vděčná, když pastor vynechal jména zesnulých.

Nakonec ještě všichni společně zazpívali. Když svíce dohořely, zašla k ní Madge a obě se objaly.

„To je teda pořádná modřina.“

„Přesně takovou jsem měla v šesté třídě, když jsme se porvaly na hřišti. Vyhrála jsem, ale Tiffany Brooksová se nenechala snadno porazit.“

Madge se zasmála, pak ji vzala za paži. „Jak je Chanceovi?“

Hallie vzdychla. „Špatně. Ale drží se. Kdyby věděl o tomhle, určitě by to pro něj hodně znamenalo.“

„On to ví,“ poznamenala Madge a pohladila ji.

Té noci zůstala Hallie s dětmi doma u Chance, stejně jako Jessie. U ní v domě bylo třeba vyměnit zadní dveře. O zvířata obou bylo dobře postaráno díky laskavým sousedům a přátelům.

Hallie spala první noc v Chanceově posteli, vdechovala známou vůni z pokrývek a polštářů. Zaplavila ji nepopsatelná prázdnota. Když se k ní Kiera s Kiley někdy v časných ranních hodinách přitulily, byla za jejich společnost vděčná.

Dříve než se rozednilo, vstala a sešla do kuchyně, kde objevila Jessii.

„Dobré ráno,“ řekla jí druhá žena, jako by byl normální den a Chance právě obstarával své koně.

Hallie se pohybovala podivně strnule jako invalida. „Dobré ráno,“ zamumlala.

„Nemohla jsem spát,“ vysvětlovala Jessie a nalila oběma kávu. „Očividně máš stejný problém – myslím nespavost.“

Hallie se posadila ke stolu a kývla na znamení díku. Obemkla rukama šálek. „Myslíš, že je ještě brzy na to, abych zavolala do nemocnice?“

Přítelkyně zavrtěla hlavou. „Jen běž a zavolej tam, jestli to potřebuješ udělat.“

Vstala tedy, došla k telefonu a ztuhlými prsty vymačkala s jistými obtížemi číslo. „Volám, abych se zeptala na Chance Qualtrougha,“ oznámila sestře z JIP poté, co ji přepojili z centrály.

Sestřin hlas zněl unaveně. „Žádná zvláštní změna, ačkoli mu dnes ráno bije srdce silněji.“

Když zavěsila, zjistila, že se na ni Jessie dívá. Čeká.

„Silněji mu bije srdce,“ oznámila. „Jinak –“

„Žádné zrněny,“ dokončila za ni přítelkyně s povzdechem.

Přikývla.

„Posaď se,“ nařídila jí dobrosrdečně Jessie, „A dopij si kafe. Vypadáš příšerně.“

Hallie se spíš sesula, než posadila.

Jessie seděla naproti ní, ztělesnění klidu. Když si všimla, že ji zmateně pozoruje, usmála se. „Ptáš se, jak můžu být tak klidná, vid’?“ Hallie přikývla. „Jsem mnohem starší než ty a už jsem v životě viděla spoustu bolesti i smrti. Naučila jsem se jedno – že smutné chvíle jsou stejně důležité jako ty šťastné. Všechno je to součást stejného vzoru. Vždyť smrt je stejným důvodem k oslavě jako narození.“

Hallie pomyslela na všechny ztráty ve svém životě. Cítila hodně věcí, ale rozhodně ne touhu oslavovat. „Asi to nedokážu vidět,“ řekla.

„To proto, že doopravdy nevěříš v další fáze života, které čekají po tomto. Smrt je jen jinou tváří narození, to je celé. Vstup na nové místo.“

Hallie polkla. „Jestli Chance umře, nikdy si to neodpustím.“

„On neumře,“ prohlásila Jessie s naprostou jistotou. „Ještě dlouho ne. Ani náhodou ještě nedokončil, co tady má na práci.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Jednou jsem měla vidění, když jsem tkala, už je to dávno.“ Bože, tolik bych si přála znovu usednout za svůj stav.“

Chvilí obě mlčely, ztracené v myšlenkách. „Co kdybychom se začaly vypravovat? Předpokládám, že chceš se mnou jet do nemocnice?“ řekla Jessie.

Hallie přikývla. Zaveze děti ke Katii, aby měly dojem, že je všechno jako jindy. Dříve nebo později jim bude muset o Joelovi povědět, ještě pořád ale nevěděla jak.

„Dobrá,“ přikývla Jessie. „Tak já se pustím do přípravy snídaně. Jestli budou holčičky ještě spát, můžeme jim toasty ohřát v mikrovlnce.“ Právě když došla k oknu, ozval se zvuk motoru. „To je Jim Williams, přijel se postarat o zvířata. V takových časech, jako jsou tyhle, je krásné mít takové sousedy.“

Hallie si vzpomněla na Phoenix. Byl obrovský, ale stejně jako jiná velkoměsta anonymní a ona si tam vždy připadala jako cizinec mezi jinými cizinci. S povzdechem vstala a vydala se nahoru, aby se osprchovala a převlékla pro další dlouhý den.

***

„Dnes se slaví dožínky,“ vykládala Chanceovi o pár hodin později, když stála vedle jeho lůžka. Žádný náznak reakce, přece však měla silný pocit, že nějak vnímá proudění slov a myšlenek, které k němu vysílá. „Jessie říká, že tam všichni musíme. Ukázat, že stojíme při sobě a tak.“

Nepohnul se.

Políbila ho na čelo a vklouzla mu prsty do vlasů. Svět se jí rozmazal v přívalu nových slz. „Viděl jsi všechny ty svíčky včera večer, Chance? Všechny byly pro tebe. Volali jsme tě zpátky k nám, domů, kam patříš.“

Denní sestra, mladá černoška, vklouzla dovnitř a dotkla se Halliina ramene, aby jí naznačila, že je načase odejít. Políbila tedy Chance na čelo, otočila se a vyšla na chodbu.

Tam seděli Jessie s doktorem, pohroužení do další oduševnělé konverzace, Hallie se však nedokázala soustředit ani natolik, aby rozuměla tomu, co říkají. Což je jen dobře, usoudila v duchu.

Ve službě byl znovu agent Walters. Když ho mýjela, dotkl se její paže. Zvykla si Chanceovu ostrahu nevnímat.

„Ano?“ zeptala se v pokusu o zdvořilost.

„Jen jsem vám chtěl říct, paní Royerová, že ačkoli se ústředí snažilo udržet média co nejdéle stranou, zřejmě už to déle nepůjde. Počítejte s tím, že se na vás sesypou.“

Zadržela dech. „Nejsem žádná paní,“ pronesla poněkud strnule. „Rozvedli jsme se s Joelem dlouho předtím, než zemřel, od té doby používám své dívčí jméno.“

„Jak chcete,“ odpověděl už profesionálně. „Jen jsem se vás snažil varovat, že vás zřejmě začnou obtěžovat novináři. Chystá se velké vyšetřování, to víte. Bude velmi veřejné, dojde k zatýkání a obviňování. Je mi líto, ale pravděpodobně vás to smete s sebou.“

Cítila počínající migrénu. Agent Walters jen dělá svou práci a má pravdu. Jestli neřekne Kiley a Kieře teď, co se stalo s jejich otcem, mohou se to dozvědět z večerních zpráv nebo od někoho na hřišti. Takové riziko nemůže podstoupit.

„Mrzí mě to,“ řekl agent Walters a Hallie na něj pohlédla.

„Zdá se, jako byste to myslel upřímně.“

Zasmál se. „Protože myslel.“

Věřila mu. Poděkovala a začala snad posté rozvažovat, jak to dětem poví.

Zavrtěla hlavou.

„Zase bude dobře,“ snažil se ji uklidnit.

„Bude?“ zeptala se smutně. Doufala, že má pravdu, ale v současné chvíli neviděla žádnou možnost, jak by jí ještě někdy mohlo být dobře, zvláště pokud se Chance nevzpamatuje. Jestli umře, bude pro něj truchlit do konce života a obviňovat se z jeho smrti.

Právě toho odpoledne, kdy se z nebe začal snášet další sníh, otevřel Chance poprvé oči. Byla v tu chvíli náhodou u něj a skláněla se, aby si zapamatovala každíčkou křivku jeho obličeje, jeho dech, všechno na něm.

Zajíkla se.

Namáhavě zvedl jednu paži a rozčileně poklepal na plastovou hadičku, kterou měl přilepenou k obličeji.

„Sestro!“ vykřikla jako u vytržení a vyběhla do chodby. „Jessie, doktore – Chance se probral!“

Dovnitř se okamžitě přihnali lékař a zdravotní sestra. Jessie, Hallie a doktor Whitman stáli v hloučku na chodbě, zatajovali dech a čekali.

Konečně po chvíli, která jim připadala jako věčnost, vyšel lékař a usmál se. „Pan Qualtrough by rád viděl Hallii.“

Jessie s doktorem si vyměnili pohled a stiskli si ruce.

Hallie pospíchala zpátky do pokoje, málem zakopla, jak se snažila dostat k Chanceovi co nejrychleji.

Odstranili mu hadičku, která mu předtím vedla do jícnu, a sestra mu právě cosi vpravovala injekčně do sáčku s nitrožilní výživou. Usmála se.

„Ahoj kovboji,“ řekla Hallie.

Promluvil slabým chraplavým hlasem, jen namáhavě formuloval slova. „Kdo se stará o koně?“

Hallie uhladila Chanceovi vlasy z čela, v očích slzy štěstí. „Koně se mají dobře,“ řekla. „Přihlásil se celý zástup dobrovolníků, kteří se o ně starají.“

Vzdychl, viditelně se uvolnil, znovu se ale napjal, když si všiml její podlitiny. „Co ty? Jak moc ti ublížil?“

Zasmála se. „Bud' si jistá, že se kovboj nejdřív zeptá na své koně,“ zažertovala. „Je mi víc než dobře, když ses teď konečně vrátil do světa živých.“

Zamračil se. Dýchal velmi namáhavě a Hallie věděla, že ještě ani zdaleka není mimo ohrožení. Bude se zotavovat dlouho a pomalu, ale přinejmenším se *uzdraví*. „Tvoje oko vypadá dost zle a –“

„Obyčejná modřina.“ Položila mu prsty na okoralé rty.

„Potřebuju... se napít.“

Sestra, která byla ještě stále v pokoji, podala Hallii sklenku se slámkou. Ta mu ji přidržela, aby se mohl napít. Polkl, s povzdechem znovu položil hlavu a zavřel oči.

Na okamžik, navzdory přesvědčení, že bude žít, Hallie dostala strach, aby znovu neupadl do kómatu. „On –?“

Sestra se usmála a zavrtěla hlavou. „Spí,“ řekla. „To je dobře.“

Hallie přikývla a vrátila se ven na chodbu, kde čekali Jessie s doktorem. „Spí,“ prohlásila vesele.

Jessie se rozplakala. Doktor ji vzal kolem ramen a přitiskl k sobě. „Radši ho necháme odpočívát,“ usoudil. „Vrátíme se do Primrose Creeku a rozšíříme tam tu novinu.“

„Ráda bych si odpočinula před oslavou dožínek,“ podotkla Jessie.

„Jsi neuvěřitelná,“ usmála se Hallie. „Vy všichni z Primrose Creeku. Pořád dál děláte to, co máte dělat, ať se vám postaví do cesty cokoli.“ Připadalo jí, že přípravy na dožínky se odehrály snad před tisícem let.

Jessie ji objala, položila jí ruce na ramena a pohlédla jí do očí. „V tom je právě to tajemství. My zkrátka jdeme dál svou cestou a děláme, co je třeba, ať se děje co chce. Když to tak děláš, všechno nakonec dobře dopadne.“

Hallie doufala, že je to pravda. Sama má před sebou hodně nevyhnutelných věcí. Na prvním místě musí povědět dcerkám, co se stalo s jejich otcem.

Zpátky v Primrose Creeku, kde ležel čerstvý poprašek sněhu, zamířila rovnou ke Katiinu domu, přivítala se s dětmi, oblékla je a vzala je ven na procházku.

Společenský sál vřel přípravami na večerní oslavu, ony však šly dál až ke kostelu na konci ulice. Vstoupily dovnitř a posadily se na lavici. Hallie odříkala tichou modlitbu a začala mluvit k dcerkám.

„Musím vám něco říct,“ začala zastřeným hlasem, „A je to velice těžké.“

Děti se k ní přitiskly.

„Stalo se něco moc zlého.“ Na chvíli se odmlčela, příliš rozjitřená.

„Já vím,“ pípla Kiera tenkým hláskem. „Chance je zraněný. Musí být v nemocnici.“

„Ano,“ přitakala a sklonila se, aby ji políbila do vlásků. „Ale to není všechno.“

„Táta,“ hlesla Kiley se srdceryvnou konečností.

„Ano,“ přikývla a objala děti. „Váš tatínek odešel, holčičky. Udělal něco špatně, stalo se pár zlých věcí a nakonec umřel.“ Víc se v dané chvíli neodvažovala prozradit. Děsivé detaily musí počkat.

Kiera s Kiley dlouho mlčely, šokované tou zprávou. Pak Kiera popotáhla, rozplakala se a Kiley ji následovala. Hallie cítila, jak jí po tvářích stékají vlastní slzy, a bylo to tak v pořádku. Na chvíli všechny

truchlily pro velice odlišné Joely, které znaly. Kiera s Kiley truchlily pro svého otce, více imaginárního než skutečného, Hallie pro muže, s nímž kdysi sdílela život.

***

Na oslavách dožínek bylo plno veselí, smíchu, pil se horký mošt, probíhaly soutěže o ceny, jako byly hračky a domácí koláče. Della zaujala stanoviště, které bylo upraveno tak, aby připomínalo cikánský vůz. Měla na sobě barevný oděv a ruce držela na křišťálové kouli.

Hallie, která právě nechala nedočkavým dcerkám pomalovat obličej, se posadila naproti ní a položila na stolek požadovaný obnos. Výtěžek byl určen Eviině školičce.

Žena se záhadně usmála. „Takže,“ pronesla s přízvukem, který měl zřejmě napodobovat pradávné římské věštkyně, „chceš znát svůj osud.“

„Ráda bych se nechala ostříhat,“ přiznala Hallie žertem.

Della se zasmála. „Potřebuješ to,“ souhlasila a nahlédla do křišťálové koule. „Vidím tu návštěvu kadeřnictví. V deset hodin, zítra ráno. Melír a sestřih. Všechno za senzační cenu pětatřicet dolarů plus dýško.“

Hallie se zasmála. „Budu tam,“ slíbila.

„Ale počkej,“ pronesla věštkyně a vykulila oči.

Hallie se předklonila a pousmála se. „Copak?“

Della vzhlédla, jako by překvapeně a trochu ublíženě. „Ty nás opouštíš. Vidím tě *odcházet*.“

„Mám někde jinde spoustu práce. Důležité věci.“

„A kdy se vrátíš?“ Della se nepodívala do křišťálové koule. Zeptala se Hallie. „Myslím do Primrose Creeku.“

Hallie se na to ptala sama sebe. Pravdou bylo, že se dost možná nevrátí nikdy. Musí se vypořádat s tiskem a arizonskými soudy, nemluvě o federální policii. Chtěla Chance toho všeho ušetřit, aby se mohl pořádně zotavit. Za chvíli na ni zapomene.

Jednou, spíše dříve než později, se vrátí ke svému starému životu. Potká nějakou ženu, nebo se zamiluje do některé z těch, co už zná, vezme si ji a bude mít rodinu, po níž touží. „Já nevím,“ řekla po

dlouhé chvíli. „Jsou věci, které musím doma vyřešit. City lidí se mění, když jsou nějaký čas rozděleni.“

„Ne, pokud jsou to skutečné city.“ Della vstřebávala Halliinu odpověď. Vypadala smutně. Pak poklepala na kouli ohnivě rudým nehtem. „Nu, to je budoucnost, jak ji vidíš. Chceš vědět, jak ji vidím já? Zaplatilas mi a já ti peníze nehodlám vracet.“

Hallie se usmála, ačkoli ji tížilo pomyšlení, že by tyhle lidi a tohle místo měla opustit. „Tak sem s tím.“

Eviina matka se zavrtěla, soustředila se a položila ruce na kouli. Vzápětí sykla a odtáhla je.

„Co se děje?“ zeptala se Hallie vyplašeně. Jak říkával Lou, nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř.

Žena se samolibě usmála a posadila se na kovovou skládací židli, vyzdobenou stejně jako stolek proužky barevného krepového papíru. „Nevěřila bys mi, kdybych ti to řekla,“ prohlásila. Zalovila v kabelce u nohou a vytáhla bloček a tužku. Něco do něj načmárala, vytrhla papír, složila ho a zastrčila do obálky. Obřadně olízla lepicí pásku a důkladně obálku zalepila.

Hallie na ni užasle zírala, pak přimhouřila oči. „Co to má být?“

Della se usmála ještě víc. „Otevři to ode dneška za šest měsíců a přečti si to. Však uvidíme, slečno Rozumná, co bude kdo dělat v té době.“

„Eh?“ hlesla zmateně, ale zastrčila si obálku do batůžku.

„Další!“ prohlásila vědma.

Hallie se otočila – nikdo tu nečekal.

„Nezapomeň,“ zvolala ještě Della hromovým hlasem a zamávala rukama nad koulí. „Zítra, kadeřnictví, v deset hodin. Vezmi si na sebe něco se zapínáním vepředu, co se nepřetahuje přes hlavu.“

Hallie vstala, poněkud omámeně mávla na pozdrav a odešla.

***

„Moc... ti to sluší,“ vypravil ze sebe Chance, když stanula druhý den odpoledne vedle jeho lůžka. „Nechala sis něco udělat s vlasy?“

Dala mu mlaskavou hubičku na čelo. Přesunuli ho z JIP na běžný soukromý pokoj v prvním poschodí a počet hadiček, k nimž byl

připojen, se viditelně snížil. „Jsem ráda, že sis všiml.“ Z očí jí zářily city, které k němu chovala, jakkoli hořkosladké a beznadějně komplikované byly. „Taky vypadáš dobře.“

Odmítavě zabručel. „Tak ‚dobře‘?“ opakoval. „Na nic lepšího nepřijdeš?“

Políbila ho, ne vášnivě, ale láskyplně jako sestra nebo teta, a jemu ten rozdíl neušel. Viděla mu to na očích.

„Odjíždíš,“ řekl.

Kousla se do rtu a modlila se, aby jí nezačaly téct slzy. „Ano,“ přiznala.

„Hallie, všechno, co je potřeba dát do pořádku, můžeme dát do pořádku spolu.“ Odmlčel se, než vyslovil – konečně – to, co od něj toužila slyšet ze všeho nejvíc. „Miluju tě, Hallie.“

Opřela se čelem o jeho. „A já miluju tebe.“ Na chvíli se na víc nezmohla.

„Tak zůstaň. Vezmi si mě. Měj se mnou děti.“ Začínal být unavený, bolestně si to uvědomovala.

„Nemůžu,“ zašeptala. „Aspoň ne teď. Dej mi trochu času, Chance. Nech mě dát v Phoenixu všechno do pořádku.“

Podle jeho výrazu poznala, že bude neústupný. Napětí si začínalo vybírat svou daň. „Nebudu pořád čekat, až dostaneš rozum,“ varoval ji. „Už mě nebaví být sám.“

Bude v pořádku, říkala si. Má rodinu, dobré přátele.

„Chápu.“

Odvrátil hlavu a podíval se z okna. „Jestli mi nedovolíš, abych s tebou sdílel tvoje problémy, pomohl ti s nimi,“ poznamenal po dlouhé odmlce, „pak nezbyvá, než se rozloučit.“

Ztěžka polkla. Zavřela oči. „Sbohem, Chance,“ řekla, když dokázala promluvit. Sebrala veškerou sílu, otočila se a naposledy vyšla z nemocničního pokoje.

***

Její byt byl přinejmenším dvakrát obrácen naruby, jednou to byl Joel a jeho lidé, podruhé zřejmě policie. Postupovala z jedné místnosti do druhé, uklízela, vysávala, urovnávala věci. Děti ji ustarané

sledovaly, usazené na pohovce v obývacím pokoji jako dva ptáčci na bidýlku.

„Já chci domů,“ ozvala se Kiley.

„Tady je doma,“ opravila ji Hallie a sevřela trubici vysavače.

„Ne,“ odporovala Kiera. „Doma je v Primrose Creeku.“

Hallie pocítila bodnutí osamělosti. Možná má Kiera pravdu, pomyslela si. „Už ne,“ řekla nahlas. „Dáte si opečený sýrový sendvič?“

Dvojčata na ni zůstala zírat. „Cože?“ zeptala se Kiley.

Vzdychla. „Máte hlad? Dáte si sendvič?“ Ráno udělaly velký nákup. Život byl náhle snazší, když měli znovu auto a peníze. Alespoň si to namlouvala.

Kiera bouchla do polštáře. „Ne,“ prohlásila. „Já už nikdy jíst nebudu.“

„Ani já ne,“ přidala se Kiely.

Hallie obrátila oči v sloup. Pak vypnula vysavač, umyla si ruce a začala krájet sýr a mazat chleby máslem. Když o několik minut později jídlo naservírovala, děti se s nechutí dovlekly ke stolu.

„Určitě se našim koťátkům stýská,“ fňukla Kiley.

„Mají přece mámu kočku, ta se o ně postará,“ odpověděla pevně Hallie. „A až vyrostou, Jessie jim určitě najde nějaký domov. Možná si je všechny nechá u sebe.“

Oběma holčičkám se trochu ulevilo.

„Jsou skoro Vánoce,“ oznámila Kiley a odtrhla kůrku ze sendviče.

„Do Vánoc zbývá víc než měsíc.“ Hallie doufala, že neuslyší, co by si přály, protože už to věděla. Opakovaly jí to každých pět minut od chvíle, kdy je před několika týdny naložila do pronajatého vozu s těmi několika věcmi, které si pořídily během výletu do hor, a odvezla je zpátky do Phoenixu.

Zatím se jí dařilo udržet si odstup od médií, ale už se dozvěděla, že bude muset svědčit před velkou porotou a u soudu. Došlo k mnoha zatčením; síť obchodníků s drogami se ukázala rozsáhlá, ve hře byly velké peníze a nejedna vražda a soudy se potáhnou několik měsíců, ne-li let. Televizní zpravodajství slavilo posvácení.

Zazvonil telefon a Kiera s Kiley se k němu vrhly. Kiera závod vyhrála a popadla bezdrátový přístroj, který ležel na lince.

„Haló?“ Vzápětí se usmála. „Ahoj Katie. Mám se dobře, Kiley taky. Ano, máma je doma.“

Hallie převzala telefon, připravená na špatné zprávy. Chanceovi se přitížilo, byla si tím jistá. Anebo se z nemocnice vrátil příliš brzy, začal se starat o koně a ublížil si. „Katie?“

„Ahoj,“ ozvala se přítelkyně. „Jak se máš?“

„Jsem utahaná jako pes,“ přiznala a zajela si rukou do vlasů. „Co ty?“

„Snažíme se s Jaseem dát naše manželství dohromady. Možná to, co se tu v poslední době odehrálo, propůjčilo věcem novou perspektivu. Pojedeme lodí na výlet na Aljašku – příští týden odjíždíme.“

„To je senzace,“ usmála se Hallie a posadila se na stoličku u kuchyňského pultu. Odehnala rukou děti, které poskakovaly kolem, aby se vrátily k jídlu.

„Taky chytili tu pumu,“ pokračovala Katie. „Všichni si pořádně oddechli.“ Vzdychna. „Samozřejmě jsou v horách další, ale člověk je moc často nevidí. Tahle byla nějaká zatoulaná.“

„Dokážu si představit, jakou mají všichni radost.“ Hallie vstala a přešla do obývacího pokoje. „Zabili ji? Tu pumu.“

„V dnešní době? Ani náhodou. Odvezli ji do nějaké rezervace.“

Hallie polkla, chvíli počkala, znovu polkla. „Jak se má Chance?“

Z Katiina tónu bylo zřejmé, že se nenechá ošálit. „Příští týden ho pustí z nemocnice. Bude v pořádku. Přinejmenším fyzicky.“ Chvíli se odmlčela. „Zlomilas mu srdce, víš to, vid’?“

Zavřela oči. Zatoužila vrátit se do Primrose Creeku, snad už po milionté. Bolest z odloučení ji ničila. Nežila, jen přežívala. Jenže něco ji pokaždé zastavilo, vzpomínka na Chance, když jí říkal, že nebude čekat. Kdyby se k němu vrátila a odmítl ji, zabilo by ji to. „Katie –“

„Podívej, omlouvám se,“ přerušila ji přítelkyně. „Neměla jsem to říkat, ano? To jen, že vy dva se zdáte být jeden pro druhého jako stvoření.“

„Zjevně,“ otřela si slzy, „nejsme.“

„A jak se daří v Phoenixu?“

Hallie se ohlédla k zavřeným dveřím do kuchyně. „Je to boj,“ připustila. „A jak se má Madge? Jak vycházejí spolu s Wynonou a Bearem?“

„Wy a Bear si koupili ojetého harleye a vydali se na cesty,“ oznámila Katie pobaveně. „Madge je zralá na svěřací kazajku. Vyhrožuje, že bistro prodá nebo pronajme a všeho nechá.“ Pauza. „Někteří z nás ještě pořád doufají, že dostaneš rozum, vrátíš se domů, sem k nám, a začneš to tu provozovat sama.“

Na to Hallie neřekla nic; nemohla.

Katie změnila téma. „Představ si, že lidi z města objednali pro Chance zvláštní stoličku jako dárek na uvítanou. Však víš, na to místo, kde vždycky sedával v bistru. Je čalouněná sedlovou kůží a na sedátku je napsáno ‚Chance‘.“

Navzdory všemu se zasmála. „To se mu bude líbit.“

„Jo,“ souhlasila Katie. Znovu vzdychla. „No, musím se vrátit k práci. Dneska je v knihkupectví čtenářský kroužek.“

„Jistě. Díky za zavolání.“

„Ozvi se, Hallie.“

Obě ale věděly, že telefonátů i e-mailů bude časem ubývat, až z přátelství zbude jen vzpomínka.

***

Chance se zamračil na táč s jídlem, který se před ním objevil. Pokrm vypadal nevábne. „Radši bych posel hladý,“ prohlásil.

„Nesmysl,“ pravila pevně Jessie. „Jestli se chceš někdy z téhle nemocnice dostat, musíš získat trochu síly.“

„Co kdybys mi radši k jídlu přinesla něco pořádného?“ zabručel. „Třeba hamburger se slaninou a sýrem?“

„Leda ve snu,“ opáčila se založenýma rukama a mírným úsměvem.

Prvních pár dnů poté, co Hallie odešla, se ze všech sil snažil zahrabat se pod zem a umřít, ale nepodařilo se. Dnes, po několika týdnech, kdy byl napojený na celou hromadu hadiček, už se chtěl vrátit domů, ke svým koním, začít se prokousávat životem.

Jessie se předtím opírala o okenní parapet. Ted' se posadila k němu na postel. „Jak ti je?“ zeptala se. „Doopravdy.“

Odložil vidličku. „Ujde to.“ Sám takový pocit neměl, ale Jessii to není třeba říkat. Jen by o něj měla zbytečně starost. Aspoň že se začala uklidňovat situace u Strattonových, jinak by z toho musel přijít o

rozum. „Mám dojem, že poslední dobou se s doktorem nehnete jeden od druhého.“

Usmála se. „S tím starým bláznem?“ zeptala se láskyplně.

„Ty jsi blázen, do něj.“

Zasmála se. „Věděla jsem, že tě neošálím.“ Pak zvažněla. „A ty nedoběhneš mě. Jsi uvnitř pořádně pochroumaný, co?“

Vzdychl a opřel se o polštáře. Už ho unavovalo být upoutaný na lůžko a opečovávaný. „Není to poprvé,“ připustil a upřel oči ke stropu.

Jessie ho vzala za ruku. „Já vím, když zemřeli tví rodiče...“

Přikývl, nepodíval se na ni. „A když se Katie zamilovala do Jase. Kristepane, myslel jsem si pokaždé, že nic už nemůže bolet víc, ale může.“

„To přejde.“

„Možná.“

„Můžeš jet za ní. Vyzazit do Phoenixu, popadnout Hallii a přivést ji sem domů, kam patří.“

„Nikdy by nesouhlasila. Má tam ‚povinnosti‘.“

„Snaží se udělat, co je správné.“

„Starou belu. Správný je, aby si mě vzala. Utíká. Má hrůzu z toho, co ke mně cítí a co já cítím k ní, a hledá výmluvy, proč to nejde.“ Odhodlaně sevřel vidličku. „Utíká,“ zabručel.

Jessie ho pohladila po hřbetě ruky. „Třeba přijde den, kdy bude utíkat sem.“

„Jenom sotva budu mít takový štěstí,“ odsekl a přinutil se k jídlu.

***

Hallie stála uprostřed své restaurace a rozhlížela se kolem, pohroužená ve vzpomínkách.

Realitní agent, pan Elwyn, se usadil na jednu ze stoliček u krátkého pultu a pozorně se na ni zahleděl. „Víte jistě, že to tu chcete prodat?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Nebyla si jistá už vůbec ničím kromě toho, že to zlomené místo v jejím srdci se už nikdy nezahojí, ať bude dělat cokoli. V týdnech, které uplynuly od chvíle, kdy se vrátila z Primrose Creeku,

se stihla vypořádat s celou hordou novinářů, vyklidit Louův dům, prodat ho, dát do pořádku jeho účty.

Pan Elwyn přelétl malý podnik jedním pohledem. „Neměl by být problém získat dobrou nabídku,“ usoudil.

„Skvělé umístění a už jen ta pověst –“

„Pověst?“ zeptala se podrážděně.

Měl alespoň tolik slušnosti, aby se trochu začervenál. „Nu, však víte,“ vysvětloval nejistě, „jakákoli publicita má svou cenu.“

„Pro mě tedy ne,“ prohlásila. „Chci požadovanou cenu, ani o penci méně.“

Přikývl a napřáhl ruku. „Prodal jsem dům vašeho otce za vynikající cenu, prodám i tohle.“

„Díky,“ řekla a vyšla ven. Slunce oslnivé jasně svítilo, obloha byla blankytně modrá. Typická arizonská zima, za kterou sem jezdí na dovolenou celá Severní Amerika, ale ona touží po sněhu. Smutně se pousmála, zamkla restauraci a zamířila k vozu.

„Brzy se ozvu,“ zavolal ještě pan Elwyn a nasedl do svého cadillaku.

***

Obálka přišla první dubnový týden, jako odesílatel byla uvedena Katie. Hallie ji převzala od své dcerky.

Katie se neozvala už dlouho, až na příležitostný e-mail, byla tedy zvědavá, co ji v době virtuální komunikace přimělo poslat klasický dopis. Otevřela obálku a začala číst.

Musela se usmát. Jase s Katii čekají další dítě. Doktor s Jessii se vzali a najali pro její srub hospodyně. Jeden z Jessiiných výtvorů byl vybrán jako součást výstavy amerických uměleckých řemesel a bude vystaven v Bílém domě. Evie rozšiřuje školu. O Chanceovi nic.

Už chtěla obálku vyhodit, když zjistila, že je v ní ještě výstřížek z novin. Když ho vytáhla, vykulila oči.

Inzerát uprostřed byl obtažen červeně.

Levně na prodej, stálo tam, bistro Poslední šance, Primrose Creek, Nevada. Neodmítneme žádnou solidní nabídku. Následovalo Madgeino telefonní číslo.

„Mami?“ Kiera ji zatahala za rukáv. „Mami?“

Otočila se a zjistila, že ji dcerka bedlivě pozoruje. Usmála se. „Copak je?“

„Jsou to nějaké špatné zprávy?“

Vzdychla. Posledních šest měsíců dělala všechno pro to, aby vrátila život do starých kolejí. Přežila všechna vyšetřování a skandály. Dala do pořádku Louovu pozůstalost, za slušnou sumu prodala svou restauraci, a kdyby chtěla, už by nikdy nemusela pracovat. Kromě toho také zhubla o osm kilo, nedokázala spát více než dvě hodiny v kuse a neuměla si absolutně představit co dál se životem.

„Mami?“ naléhala Kiera.

„Ne, zlato,“ odpověděla vzdáleně. „Nejsou.“

„Tak co je to?“

Znovu pohlédla na výstřižek a kousla se do rtu. „Prostě... zprávy.“

Z neznámého důvodu si náhle vzpomněla na Dellu a obálku s předpovědí, kterou jí dala tenkrát na oslavě dožíněk. Vstala, došla do ložnice a začala prohledávat polici s kabelkami a dalšími doplňky ve skříni, až vylovila onen batůžek, který ten večer měla u sebe. Obálka byla skutečně uvnitř, ačkoli pomačkaná.

Odnesla ji do kuchyně, posadila se ke stolu a s vážností kněžky při posvátném obřadu ji rozlepila. Vytáhla papírek složený uvnitř a poněkud rozechvěle ho uhladila na stole.

Vrať se domů, stálo tam. Už jsi byla pryč dost dlouho. Až moc. Tvá budoucnost leží v Primrose Creeku, po boku Chance Qualtrougha a nás ostatních. Čeká na tebe, aby tě mohl milovat a abys mu oplácela stejným. Udělalas, cos musela. Ted' se vrať domů.

Otočila papírek.

Máš peníze, máš čas. Potřebuješ žít tady, ty i tvoje děti. Chance bude čekat, slibuju.

19

Zvonek nade dveřmi v bistru Poslední šance se toho dubnového večera znovu rozcinkal. Chance by se byl ani neotočil z místa u pultu, kde seděl na své soukromé stoličce, kdyby všichni ostatní v bistru nezatajili dech.

Bylo plno – jakési poslední rozloučení s Poslední šancí, protože Madge měla v plánu nevyhnutelně zavřít a taky si užít trochu cestování, aby Bear s Wynonou neslízli všechnu zábavu sami –, ale všichni ztichli, když jeho pohled spočinul na Hallii.

Vypadala báječně, měla bílé džíny a bavlněné tričko bez rukávů. Vlasy měla delší, než když ji viděl naposled, vyčesala si je do malého ohonu vysoko na temeni. Kiera s Kiley mu připadaly o hodný kus větší. Vyřítily se z toho podivného tunelu, který se otevřel mezi ním a Hallii.

„Slyšela jsem, že je to tu na prodej,“ řekla, a ačkoli mluvila jistě k Madge, která stála za pultem ve své obvyklé růžové výstroji, nespustila ani na okamžik pohled z jeho tváře.

Madge cosi poznamenala a Hallie bouchla dlaní o hladký pult. Stála tak blízko Chance, že cítil žár jejího nádherného těla.

„Prodáno!“ oznámila a v bistru se ozvěnou rozlehly nadšené výkřiky.

Vnímal všechno jako v mlze, soustředil se jen na její tvář. V duchu se ptal, jestli sedí skutečně v bistro, pije kávu a jí třešňový koláč, nebo jestli je doma v posteli a tohle všechno se mu jen zdá. Bůh ví, kolik od chvíle, kdy odešla, takových snů měl.

Dál se na ni díval, zatímco se otočila, přešla k jukeboxu a vhodila do něj pár mincí. Než si vybrala, bistro se jako zázrakem téměř vyprázdnilo. Je to sen, usoudil Chance.

Když se ozvaly první tóny balady, došla k němu a napřáhla ruku.

„Zatancuj si se mnou,“ zašeptala, přesto se jednalo spíš o rozkaz než o prosbu.

Vstal, vzal ji do náruče a najednou věděl, *věděl*, že je to všechno doopravdy. „Co tu děláš?“ zeptal se, ale začal tančit, jednu ruku jí položil na záda, druhou sevřel její dlaň.

„Stěhuju se sem,“ oznámila mu. „Když tu teď vlastním podnik.“

Madge vzala děti a s úsměvem s nimi vyklouzla ven.

„Vážně?“ opáčil. „A kde hodláš bydlet?“

Přitiskla se k němu. „U tebe. Můžeme se vzít. Je načase, abys ze mě udělal počestnou ženu.“

Zasmál se, nedokázal už ani vteřinu předstírat, že její návrat není to nejlepší, co ho kdy potkalo. „Nejdřív bychom měli ještě trochu hřešit, dámo,“ škádlil ji, „než se začneme kát.“

Zvrátila hlavu a rozesmála se. Políbil ji na hrdlo. Tančili. Nějaká romantická duše musela při hromadném odchodu zhasnout, protože teď bylo bistro plné stínů.

„Víš jistě, že zůstaneš?“ zeptal se, když píseň skončila. „Protože jakmile si řeknem ano, žádný z nás už nikam nepůjde. Takže jestli nechceš být mou ženou – a tím myslím okamžitě, Hallie, ani za rok, ani za dva roky –, radši toho necháme hned teď.“

Usmála se a objala ho kolem krku. „Vezmu si tě, kdykoli budeš chtít. Jen si urči datum, kovboji. Ačkoli nevidím důvod, proč bychom nemohli s líbánkami začít o trochu dřív.“

„Musíme si promluvit o spoustě věcí, Hallie, než vlezeme do postele,“ slyšel se Chance říkat. Napadlo ho, že možná utrpěl nějaké nedagnostikované poranění hlavy.

Důkladně ho políbila. „Jako například?“

„Jako jestli vážně zůstaneš.“

„Zůstanu. Už jsem to řekla.“

Zvážil její slib. „A co děti? Nějaké bych ještě chtěl.“

„Já taky,“ přitakala.

Položil jí ruce na boky a odtáhl ji od sebe. „Koupilas bistro,“ připomněl jí. „Takže tu budeš muset trávit spoustu hodin.“

Zatvářila se zasněně. „Nechceš mít pracující ženu?“

Naklonil se k ní. „Chci tě takovou, jakou tě můžu mít,“ vydechl. Pak ji pleskl po zadečku. „Právě teď mě napadlo několik velice neotřelých způsobů.“

Zachvěla se a k jeho potěšení nepatrně zarděla. V očích jí ale zajiskřilo, když nasadila chlípný úsměv. „U tebe,“ zavrňela, „nebo u mě?“

„Ani jedno,“ opáčil a vzal ji za ruku. Venku ji usadil do svého trucku a chopil se volantu. Ani se nenamáhal zkontrolovat, jestli bistro zamkli.

„Kam jedeme?“ zeptala se.

„Na louku nad mým domem,“ odpověděl. Ukázal na oblohu. „Podívej, je úplněk.“

Nijak neprotestovala, jen se zatvářila smyslně. „Madge se postará o děti,“ zašeptala. „Takže máme celou noc.“

Zasmál se. „Taky budeme celou noc potřebovat.“

***

„Co to bude, kovboji?“ zeptala se fešná servírka. Mohla by se tvářit jako žena-vamp, kdyby ovšem nebyla v devátém měsíci těhotenství. Rozhodně ale byla okouzlující.

Chance Qualtrough se naklonil přes pult, vzal hlavu své ženy do dlaní a hlasitě ji políbil. „To mi prozrad’ ty,“ zasmál se a pohládl ji po kulatém bříšku. „Co to bude?“

Obešla pult a usadila se mu na klíně. Bylo už pozdě, takže zůstali v bistru sami. „Doktor tvrdí, že to bude kluk. To přece víš, byl jsi u toho.“

Znovu ji políbil. „Někdy se můžou mýlit,“ řekl a mrkl. „Pojď už domů, ženo. Neměla bys pracovat tak dlouho, zvlášť v tomhle stavu.“

„Víš, že tu na to jenom dohlížím.“ Vzdychla, když ji políbil na šíji. „A navíc, jsou teprve čtyři odpoledne.“

„Kde je Fred a ostatní?“ Fred tu pracoval jako kuchař. Hallie najala ještě čtyři servírky, přesto dokázala jen tak tak uspokojit všechny zákazníky.

Zavrtěla se, pak se ohlédla přes rameno. „Poslala jsem je domů dřív,“ vysvětlila. „Začíná sněžit.“

Zazubil se, když si vzpomněl, jak ji uviděl poprvé, celou zasněženou a vyděšenou, přece však připravenou vyzvat na souboj celý svět, kdyby to bylo nutné. Zřejmě se do ní zamiloval už tenkrát, jen mu trvalo dlouho, než pochopil.

„Jsi tu šťastná?“ zeptal se. „Myslím v Primrose Creeku.“ *Se mnou*, pomyslel doopravdy.

Vzala ho za ruku a políbila do dlaně. „Můj život začal,“ přiznala něžně, „když jsem prošla tamhle těmi dveřmi. Všechno předtím byla jenom příprava.“

Přikývl. „Jsem na tom stejně.“

Najednou se jí v obličeji mihl zvláštní výraz. Položila si obě ruce na břicho. „Chance,“ zašeptala. Neznělo to vyděšeně, spíš užasle. Hnědé oči se jí rozzářily.

„Copak?“ zeptal se příliš rychle. Ona možná strach nemá, ale on ano. Raději by se utkal s rozzuřeným medvědem než s rodící ženou.

„Je čas,“ oznámila mu a z očí jí sálala láska. „Ach Chance, už chce na svět. Miminko chce na svět.“

Několikrát se nadechl, snažil se soustředit, ale stejně podlehl panice. „Honem,“ přikázal a v podstatě ji dovlekl ke dveřím, kde přes ni hodil kabát a marně se ho pokoušel zapnout. Zasmála se.

„Chance,“ vzala ho za ruku. „Uklidni se.“

Jak se má uklidnit? Venku začíná sněžit, jeho žena bude rodit a přitom to mají do nejbližší nemocnice nejméně tři čtvrtě hodiny.

„Dýchej,“ poradila mu.

„To já mám říkat *tobě*, abys dýchala.“ Vytáhl ji ven k vozu. Dveře nechal odemčené, vevnitř rozsvíceno.

„Co děti?“ připomněla mu, když nasedla. Chance zažádal o legální adopci a obě holčičky už užívaly příjmení Qualtroughová. Měl je rád

jako své vlastní a pomalu se připravoval na to, jak bude muset odhánět nápadníky vzduchovkou.

„Jsou u Jessie,“ řekl poněkud zadýchaně. „Zapni si pás.“

Hodinu a půl poté, co dorazili do porodnice, spatřil světlo světa Trace Qualtrough.

***

Bylo už pozdě a všechny děti tvrdě spaly. Venku se ozvalo zavytí a Hallie Qualtroughová zvedla hlavu a zaposlouchala se.

Chance, který se právě vrátil ze stájí, došel ke křeslu, kam se schoulila s Bridgetinými zápisky z rodinné historie.

Začal jí jemně masírovat ramena. „Na co myslíš?“ zeptal se a něco v ní radostně poskočilo, protože věděla, že to opravdu chce vědět. Že jí naslouchá.

„Jak jsem od chvíle, kdy jsem sem přišla, vyrostla. Naučila jsem se věřit si.“

Sklonil se a políbil ji do vlasů. V duchu myslel na to, jak se později pomilují v ložnici, jako téměř každou noc. „Miluju tě, dámo,“ řekl. Obešel křeslo, zvedl ji a posadil si ji na klín. „Neopovažuj se mě někdy opustit.“

Přivinula se k němu. „To bych nedokázala,“ zašeptala.

Začal si prohlížet knoflíčky na její halence se zahloubaným výrazem, který už dávno dokázala zařadit. „Chance Qualtroughu,“ řekla, „ty jsi nenasytný.“

„Co se tebe týče, tak ano,“ zamumlal a rozepnul jí první knoflíček.

„Copak jsi zapomněl, že jsme se milovali dnes odpoledne ve stáji?“ Děti byly ve škole a Jessie s Halem se uvnitř starali o miminko jako dědeček s babičkou.

Zasmál se. „Pochybuju, že na to někdy zapomenu,“ poznamenal. Rozepnul jí další knoflíček a políbil ji.

„Víš, že Katie s Jaseem uvažují o dalším dítěti?“ zeptala se, aby ho ještě na chvíli rozptýlila.

Což se jí ovšem nepovedlo. Zalovil uvnitř podprsenky a začal jí laskat bradavky. „Vážně?“

Zasténala. „Ano.“ Zavřela na okamžik oči ve sladké kapitulaci a zajíkla se, když vzal hrot jejího ňadra do úst. „Jase – ach bože, – chce začít farmařit.“

Přitiskla mu hlavu k sobě. „Co... co bys řekl –“

Zasmál se a začal ji laskat jazykem, až měla pocit, že snad dosáhne vyvrcholení dřív, než se dostanou nahoru do postele.

„Zatraceně, Chance, já se tu snažím o vážný rozhovor.“

„Věř mi, i já to myslím smrtelně vážně.“ Stáhl jí i druhý košíček podprsenky.

„Chci ještě jedno dítě,“ podařilo se jí říct.

„Tohle mi připadá jako výborný způsob, jak k němu přijít.“

***

Následujícího rána vstal Chance jako obvykle před rozedněním, zatímco Hallie se těšila na ještě jednu hodinku spánku. Jenom jednu.

Nebylo jí přáno. Kiera s Kiley se přehnaly chodbou a přitom se hádaly, kdo půjde do koupelny první. Raději se zakryla pro jistotu, že by vtrhly do ložnice.

Přesně to také udělaly. Chodily teď do třetí třídy místní základní školy. Každé ráno čekaly u poštovních schránek na autobus a Hallie se za nimi dívala z kuchyňského okna, odpoledne pak přišly za ní a Tracem do bistra. Chance je vždycky všechny vyzvedl a odvezl domů, kde mu děvčata pomohla postarat se o zvířata, zatímco Hallie připravovala večeři. Obě svého modrookého světlovlasého bratříčka zbožňovaly.

„Kde je Trace?“ chtěly vědět teď.

„Tady,“ ozval se Chance, vešel do ložnice a položil manželce synka do náruče. Políbil ji. „Dnes přivezou nového koně.“

„Můžeme ti s ním pomoci? Až se vrátíme ze školy?“ chtěla hned vědět Kiera.

„Uvidíme,“ usmál se. „A teď už utíkej. Jinak se tvá sestra dostane do koupelny první.“

Kiley vypískla a rozběhla se, Kieru v patách.

Chance se smíchem zavrtěl hlavou.

„Jsi na ně hodný,“ řekla Hallie. „Vážím si toho.“

Postel tiše zavrzala, když se k ní posadil a pohladil Trace po hlavičce. „Není to nic těžkého. Jsou to moje děti, stejně jako tenhle mrňous.“

Věděla, že to myslí vážně. „Jak jsem jen mohla najít takové štěstí?“ zeptala se, slzy v očích.

Znovu se políbili. Pak Chance vstal.

„Tak pojď,“ navrhla Hallie chlapečkovi v náručí. „Půjdeme dolů, dáme tě do ohrádky a uděláme té smečce snídani.“

„Kafe už je hotový,“ ozval se Chance z koupelny, která sousedila s ložnicí.

Vstala, přebalila dítě a zamířila dolů. Dala ho do ohrádky v teplém koutě kuchyně a postavila se ke dřezu.

Je obyčejný den a ona obyčejná žena, přece však, když vyhlédla ven na sněhem pokrytou krajinu, nedokázala přestat žasnout nad tím, jakého se jí dostalo požehnání.